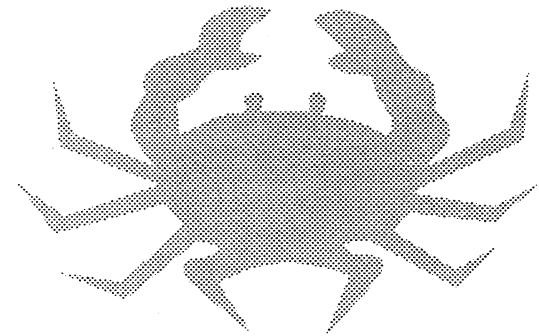

ИЗМАМИТЕ НА НОВАТА ТЕОЛОГИЯ

**Д-р Колин Стендиш
и д-р Ръсел Стендиш**

**ИЗМАМИТЕ НА
НОВАТА
ТЕОЛОГИЯ**

**Д-р Колин Стендиш
и
д-р Ръсел Стендиш**

*Книга за измамните проникващи във
вярата на Божия народ - съвременна криза в
ученията на църквата на адвентистите от
седмия ден*

***"Христос дойде на земята, вземайки човешко
естество, като по този начин стана
представител на човека, за да покаже в спора
започнал със Сатана, че човекът, създаден от
Бога, въведен в общение с Отца и Сина, може да се
покорява на всички Божествени изисквания."
(*"Избрани вести, том 1, стр.175*)***

***"Сатана постоянно се стреми да мами Христовите
последователи с гибелната заблуда, че за тях е
невъзможно да победят дефектите в характера."
(*"Великата борба", стр.402стара/301нова*)***

Copyright by Hartland Publications, 1989

Нещо за авторите

Ръсел и Колин Стендиш, близнаци и най-големи от четирите деца на семейство Стендиш, са се родили в Нюкастъл в Австралия. Първите четири години от своето образование те са посещавали държавно училище, но после са продължили основното си и средно образование в адвентното училище в Нюкастъл.

И двамата са стигнали до забележителната титла бакалавър в областта на психологията в университета в Сидни. Но след това техният житейски път се разделил. Ръсел продължил своето образование в областта на медицината и след завършването си станал член на Кралския лекарски колеж във Великобритания. Колин завършил своето висше образование с докторат по философия, психология и педагогика.

Ръсел след това е служил в адвентните болници в Уорбъртън и в Сидни. Следващото негово поле на дейност са: адвентната болница в Банкок, адвентната болница в Пенанг (Малайзия), Кралската болница в Беркшир (Англия). Бил е също заместник директор на болницата в Аустин (Австралия). Понастоящем работи като директор на адвентния здравен отдел в Източна Азия.

Колин преподавал психология в университета в Сидни, но се върнал в своето родно училище в Авондейл колидж, за да стане председател на образователния отдел. След това работи като академичен съветник и председател на колежа в Уест Индис (Ямайка), председател на отдела по психология, академичен съветник и председател на колежа в Колумбия Унион (САЩ), декан на колежа Ваймар (САЩ). Понастоящем заема поста председател на института Хартланд (САЩ).

Както Ръсел, така и Колин са забележителни и ръкоположени проповедници на църквата на адвентистите от седмия ден и са дълбоко обезпокоени за проблемите, които завладяват църквата. Те са сериозни и внимателни ученици на основните стълбове на нашата вяра.

I. Римокатолическата основа на новата теология

Името „нова теология“ се наложи през седемдесетте години на нашия век, когато започнаха да я проповядват много известни проповедници от църквата на адвентистите от седмия ден. Тя се появи като прекрасна, нова и имаща съвсем христоцентричен акцент. Тя намери отзив почти мигновено у мнозина, които бяха хванати в примките на законничеството, или у тези, които не бяха сигурни във връзката си с Бога.

Тези хора бяха привлечени от привидния христоцентризъм на тази вест и чувстваха, че сега получават Божието уверение, което е независимо от онова, което трябва да извършат. Други я приеха като бягство от подчертаваните истини, които получиха по време на своето адвентно образование. Но резултатът беше, че хиляди напуснаха редиците на адвентистите от седмия ден. И най-голямата трагедия е, че между тях бяха и много проповедници и служители на църквата. Други се задоволиха със своето лаодикийско самодоволство и постоянстваха в плътския живот.

Някои последователи на новата теология са убедени, че тяхната, „нова свобода“ им позволява умерено да пият алкохол, да употребяват грим, съботата използваха като свободно време за своите удоволствия и отричаха особеното дело на Исус Христос в небесното светилище.

Новата теология е представена като чудесно продължение на реформаторското учение на Лутер и другите реформатори, като че ли е продължение на реформацията. Само малцина от тези, които слушат това ново учение, разбират римокатолическото му наследство и неговата измамна цел: да приспи хората в плътското чувство за безопасност и да свърже всички, като сноп, до деня на унищожението в края на милениума.

През 1978 г. Колин разговаря с д-р Десмънд Форд, известен защитник на това, което днес е известно под името „нова теология“. Заключениета на д-р Форд бяха, че адвентната вест е била римокатолическа. В отговор на това Колин му каза:

- Ако защитаваш възгледа, че адвентната вест е била римокатолическа, тогава не си почтен човек.

Д-р Форд отвърна:

- Може би си прав, не би трябвало да правя такива заключения.

- Тук не става въпрос за заключения - каза Колин. Малцина от тези, които приемат твоето учение, могат да разберат това, което знаем аз и ти: че то е чист августински католицизъм.

Мълчанието, което последва, показваше че Форд беше запознат с този факт. Четири века след Христа, църквата беше въввлечена в теологичен хаос. Изключителността на Христос като Изкупител на хората и Неговата правда почти се загубиха. Учения на всеки вятър, които човек може да си измисли, люшкаха вярващите и се проповядваше почти всичко, което дойдеше на уста. Църковни събори се събираха в отчаяно и напразно усилие да установят правверието. Църквата стана решаващият арбитър на вяра, вместо Божието Слово.

Решенията на църковните събори отвеждаха църквата все по-неудържимо далече от простотата на Христовото евангелие.

И в тази теологична атмосфера се издигна мъж, велик във формулирането на теологични догми. И до днес неговата сянка покрива цялото християнство, и за съжаление, тя затъмнява много обиталища на адвентистите от седмия ден.

Августин се е родил през 354 г. в северна Африка. Докато майка му е била християнка, неговия баща бил манихеец. Манихеизмът възникнал в 3 век сл.Хр. и негов автор бил Мани. Тук става въпрос за онази древноперсийска философия, известна като заратустра. Тази религия била строго дуалистична. Особено ударение се слагало на дуализмът на светлина (доброто) и тъмнина (злото)¹.

Всички езически символи бяха символи на равновесието. Кръстът (център на хоризонтала и вертикала) е най-стария от всички езически символи. Давидовата звезда, приета от Евреите като символ, е стар езически знак съдържащ равновесието на два триъгълника. Кръстът на Хинду и на будистите е такъв символ на равновесие както у Китайците йинд и йанг. Точно равновесието беше, което водеше езичниците към това, да имат добри и лоши богове от двата пола, а също мъжки и женски жреци. Това е точно вярването, че добро и зло могат да владеят едновременно в живота. Тази сатанинска измама има корените си още в Едем.

Августин бил възпитан в такава езическа религия. Когато навършил двадесетте си години, заминал за Италия. Завършил Амброзия в Милано и след това приел християнството.

На Августин било невъзможно да се отърси от своето езическо разсъждение - идеи, с които бил заквасен от детството си. Всички негови теологични заключения били силно повлияни от тях. И въпреки това неговите учения трябвало да доминират в образованието на религиозните водачи чак до времето на Тома Аквински, който се роди и живя седем века по-късно. Много от теологичните заблуди на католическата църква били основани или от Августиновите учения, или развити от по-късните теолози, които се стремяли да изградят твърда и непоколебима теология, включваща и Августиновата ерес. Сестра Уайт ясно разбра, за какво става въпрос тук:

„Хората изпадат в заблуди чрез това, като изхождат от

неправилни предпоставки и после се опитват да приведат всички доказателства, за да направят заблудата истина. В някои случаи първоначалните разсъждения притежават частица истина пропита с измама, но това не води до правилно заключение, нито може да води; това е причината, поради която хората се заблуждават. Те желаят само да бъдат силни и да владеят. В стремежа да оправдаят своите разсъждения, те си присвояват методите на Сатана" (Св.т.7, стр.181).

В подобна констатация сестра Уайт добавя:

„Превъзнасят се като хора с изключителен интелект, при това се представят като заместници Божии, но в действителност те са фалшиви богове“ (Св.пр.стр.364).

Римокатолическите богослови изградиха много здрава и логична теология. Тя обаче беше построена на лъжливи предпоставки, които са в противоречие с Божието Слово.

С такъв езически подход Августин не можеше да разбере въпроса за свободния избор. Той виждаше Бога като деспот, от чиято зависимост не можем да се освободим. Бог, който позволява на човека да има свободен избор, беше чужд на Августин, напълно неразбираем. Въпреки това той виждаше в Божието Слово факта, че някои хора ще бъдат спасени за Божието царство, докато други ще бъдат погубени. За да вмести тази библейска истина в своите теологични постройки, той измисли учението за предопределението (предестинация).

Още по времето на Августиновия живот неговата заблуда за предопределението беше нападана от мнозина. Защитата му беше, че по чудо на Божията благодат може да бъде спасен който и да било. С това твърдеше, че ние като грешници нямаме право да изследваме Божията правда, защото Той сам е определил някои за вечен живот, а други за вечна смърт.

Тази заблуда закономерно водеше до принципа: „веднъж спасен - завинаги спасен“. Бог, бидейки абсолютен и непроменим, деспотично е решил едни да бъдат предопределени за спасение. И те при никакви обстоятелства вече не могат да бъдат загубени. Тези пък, които Той е определил веднъж за вечно унищожение, не могат в никакъв случай да бъдат спасени. Това естествено създаваше чувство на сигурност у тези, които вярваха че са предопределени за спасение.

От друга страна това засягаше въпроси отнасящи се до разпространението на евангелието. Защо да се носи благата вест? Защо да се евангелизира? Защо да се обръщат хора към вярата в Бога? Ако Бог по своя воля е предопределил хората към вечна гибел, какъв тогава е смисълът и целта на евангелието? Защо е нужна евангелизацията? Отговорът, с който някои се задоволиха бе прост: Библията изисква това. Августиновите предположения подкрепяха становището, че отношението на човека спрямо Бога няма връзка с неговото спасение.

Догмата „веднъж спасен - завинаги спасен“ скоро се приспособи към теологията „грешни и живеи“. **Победата над греха**

не беше вече условие за спасение. Августин енергично аргументира, че е невъзможно да се преодолее греха, дори със силата на Христос. Очевидно е, че всяко от тези небиблейски становища бяха само логичен извод на Августиновите фалшиви предположения, основани на езическото вярване, че Бог няма да даде на човека свобода сам да решава.

Августин също разпространяваше идеята за наследствеността на греха и заяви, че човек не е виновен само за собствения си грях, но носи вината и на Адамовия грях. Въпреки твърдението на Августин, че в човешкия живот е явно дали Десетте заповеди се спазват или не, според него грехът е, състояние независимо от това дали човек е послушен на Декалога (десетте заповеди) или не.

Отначало той твърдеше, че нагонът е наследствен грях. Той създаде извънбрачно дете и имаше постоянни борби в тази област. И точно тази слабост беше, която накара Августин да търси извинение за своето греховно заблуждение. По-късно идеята за наследствеността на греха той пренесе и в останалите области.

Поради този си възглед, Августин видя човека, описан в посланието до Римляните 7:14-24 като напълно покаян. За разлика от предавгустиновото схващане, което виждаше човека от Римл.7 глава като сериозно воюващ, борещ се, а също поддаващ се на човешката си слабост, сега Августин го представяше като напълно спасен от Бога. При това той непризнава ясното свидетелство на Павел, отнасящо се за този библейски текст.

„Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха“ (Римл.7:14).

„Защото не зная какво правя; понеже не върша това, което искам; но онова, което мразя, него върша“ (Римл.7:15).

„Затова не аз сега върша това, но грехът, който живее в мене“ (Римл.7:17).

„Защото зная, че в мене, сиреч в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша“ (Римл.7:18).

„Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римл.7:24)².

Августин си мислеше, че тялото и духът са във постоянна взаимна противоположност и борба. Той никога не видя победата на духа над плътта; не разбра нито грешките на законничеството на този човек, нито неговата пълна победа, когато се поддаде на Христовата сила и любов.

„Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ“ (Римл.7:25).

„И затова сега няма никакво осъждане за тия, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух“ (Римл.8:1).

Сигурно е, че в църковната литература стигнала до наши дни, Августин е първият, който предлага мисълта, че в текста от Римляните

7:14-24 е описан спасеният християнин. Страданията на този човек обаче са в пряко противоречие с мирът и сигурността на Божиите деца така, както са представени в Писанието.

Августиновото схващане за наследствения грях е предизвиквало противоречие в него, когато е гледал на въплътения Христос. Ако ние сме грешни по рождение, тогава и Исус, който се е родил като нас, трябва да е също грешен. Тази мисъл обаче беше недопустима. Библията ясно описва Христос като „святото Онова, Коего се роди от Мария“ (Лука 1:35). Христос не беше възможно да се представи като грешен. Точно това накара Августин да направи логичното заключение, че Исус е притежавал съвсем различно естество от това на човека. Така той предположи, че Исус е имал непаднало човешко естество. С това той пренебрегна най-ясните, очевидни доказателства на Писанието, което говори напълно противоположното (виж глава 5 в тази книга).

С оглед на това, че Христос беше обявен за същество, което притежава, безгрешно човешко естество, католическата църква прие богохулното учение за така нареченото „непорочно зачатие“, което беше вградено в църковната догматика през 19 век. Тази доктрина обясняваше, че Мария от мига, когато родителите ѝ я заченали, била освободена от наследственото бреме на греха и само така е можела да даде живот на син, който да притежава безгрешно естество. Така стъпка след стъпка Августиновата логична теология водеше до това, че църквата приемаше все повече и повече небиблейски твърдения.

Сега обаче възникна нов проблем. При това положение Христос много се отдалечи от човека. С това, че Христовото естество са оказа в положение, различно от нашето, стана трудно да Го приемем като свой Застъпник и Посредник, защото според Августиновото виждане, Той не беше изкушаван по същия начин, както е изкушавано падналото човечество. Също така никой човек не можеше да очаква, че дори и с Неговата сила би могъл да постигне победа над греха. Сигурно е, че дори естеството на човека да беше подчинено на Христовото естество, както твърдеше Августин, дори и тогава не би било възможно за човека да постои в победата над греха, както беше в живота на Исус. Августин стигна до заключението, че Христовия безгрешен живот бе постигнат благодарение на това, че е имал предимството на едно непаднало човешко естество. И по този начин Христос престана да бъде наш действителен образец.

Той вече не можеше да помага на тези, които попадат в изпитания и изкушения. Църквата беше принудена да запълни тази празнина с друг, не Исус; с мъже и жени, които страдаха, търпяха, и бяха излагани на същите изкушения като нас. Мария, майката Исусова, беше обявена за посредник. Църквата си създаде голям брой светии. Те също бяха признати за посредници. На свещениците, които с живота си показваха, че са грешни също както техните миряни, бе поверено

посредничеството между Бога и човека.

Приемайки тези езически схващания, църквата беше принудена логично да трупа една заблуда върху друга, за да докаже истиността на фалшивите предположения на Августин. Скоро цялата църква прие съобщението, че наследствения грях е, който отделя човека от вечния живот. Още от самият акт на зачатия човек беше осъден на вечни мъки.

Тези заключения предизвикаха още един въпрос. Как може да се премахне вината на наследствения грях. Заключението, до което стигнаха църковните отци, беше че това е възможно чрез акта на кръщението. Веднага обаче възникна въпросът, засягащ съдбата на некръстените деца. Отговорът, който се даде беше ужасяващ. Некръстените деца бяха осъдени на вечно горящия пъкъл. Не е трудно да си представим какво влияние оказа такова схващане върху родителите, чиито деца умираха без да бъдат кръстени. По това време детската смъртност беше голяма. Мъката, която преживяваха искрените християнски родители в онези дни, които си представяха как техните деца горят във вечния огън, не подлежеше на описание.

Църковните отци веднага разбраха, че трябва да се противопоставят на този страх с някакво решение. Така беше открито чистилището. Чистилището естествено не беше небе, но същевременно не беше и ад. Беше нещо помежду тях. Но дори това не утеша скърбите на родителите. Те вече никога няма да видят своите малки деца. И така в католическата догматика се въведе святото кръщение на младенци. И днес имаме множество свещеници, които поръсват с вода борещата се при раждането със смъртта майка, и след това със сигурност заявяват, че както майката, така и детето имат осигурено небе.

Макар някои от Августиновите твърдения да бяха намалили силата си чрез ученията на Тома Аквински и Абелард - двама велики духовници на католицизма от средновековието - повечето неговите теологични идеи бяха и по време на реформацията дълбоко вкоренени в католическото вяране. Важно е да обърнем внимание, че Лутер реагира повече на крайността на Рим, когато застана срещу продаването на индулгенции от Тецел, чрез които Рим се опитваше да спечели пари за довършването на храма св.Петър, отколкото на останалите схващания на църквата. Въпреки това, от неговото изследване излезе една от най-великите истини на Словото: „Праведният чрез вярата си ще живее.“ (Авакум 2:4, Римл.1:17).

Лутер беше изучен в августински манастир в Ерфурт. Той беше августински монах. В своите собствени книги посочва как отново и отново се е насищал от трудовете на Августин и беше изцяло под тяхното влияние, когато неговия поглед попадна на Священото Писание. И макар, че Лутер беше готов да отхвърли някои пост-августинови заблуди, той се придържаше за почти всички негови змами.

Така например Лутер вярваше в предопределението. Вярваше в учението „веднъж спасен - завинаги спасен“. Вярваше в непадналото естество на Исус. Невярваше, че е възможно човек да бъде постоянно послушен на Божия закон. Смяташе за нормално кръщението на новородени деца.

Католицизмът имаше много голямо влияние и по време на реформаторското движение. Дори много от тези учения проникнаха с по-голяма сила в протестанското движение, отколкото в самото католичество. Някой дори може да запита, защо лутеранската църква в по-голямата си част, днес не приема предопределението. Отговорът е прост. След смъртта на Лутер, Меланхтон очисти църквата от учението за предопределението. Въпреки това Джон Калвин, реформаторът в Швейцария, повлия реформираната църква в Холандия да приеме учението за предопределението. Същото направи и Джон Кнокс в презвитерианската църква в Шотландия.

Днес учението за предопределението можем да открием не само в тези църкви, но и в много други евангелски такива, включително и в баптиската църква. И точно това теологично знамение, днес хлопа неотклонно на вратата на адвентистите от седмия ден. Трагично е, че толкова много хиляди проповедници и членове на църквата широко отварят врата, за да приемат коварното влияние на Рим.

Това, което е наричано "нова теология", в действителност съдържа елементите на стара ерес. Днес много адвентисти не стоят верно за ясните принципи на истината, която Бог е съхранил в Словото Си. Мнозина или са приели различни форми на августиновото католичество, или са объркани от тези опасни заблуди, или нищо не знаят за тях. Августиновото влияние в новата теология може най-ясно да се види в спорните въпроси за човешкото естество на Христос и освещението на християнския живот. От смъртоносното еретичество на Августин може да ни защити само ежедневното изследване на Божието слово с помощта на Святия Дух.

Забележка:

1 Всички основни езически религии, каквито са хиндуизъм, таоизъм, будизъм, шинтоизъм или заратустра, са основани на идеята на равновесието на многобройни противоположности. Например горещо и студено, светлина и тъмнина, мъжки и женски пол, истина и заблуда, старост и младост, височина и дълбочина, близко и далече. Китайците са открили повече от 200 такива противоположности.

2 Състоянието на човека, описано в посланието до Римляните 7 глава, можем правилно да разберем, като проследим етапите в развитието на апостол Павел по години:

Посланието до Римляните Павел пише през 58 г., когато разбира, че е възможна победата над греха чрез вяра в Исус Христос, поради което заключава: "Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия

Господ..." (Римл.7:25). Но че това състояние още не бе постигнал, виждаме от посланието му до Филипяните, писано през 62 г., където казва: "Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече съвършен, но гоня..." (Фил.3:12). А от последното му послание до Тимотей 4:7,8, писано през 68 г., виждаме състоянието му на пълна победа, когато, имайки убеждението от Божия Дух, уверено каза: "Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата упазих".

2. Исторически корени на новата теология в църквата на адвентистите от седмия ден¹

Много адвентисти от седмия ден вярват, че новата теология е явление на седемдесетте години на нашия век. Но изследователите на адвентната история ще открият, че нейните корени достигат до най-ранните дни на църквата на адвентистите от седмия ден. Скоро след 1844 г. започнаха да се появяват различни форми на фанатизъм и отклоняващи се идеи. Шепата вярващи можеше да бъде преведена през ужасните разцепления на четиридесетте и петдесетте години на 19 век само по Божие чудо. От тези, които преживяха голямото разочарование през 1844 г., само няколко бяха готови сериозно да изследват, за да открият грешката, която допусна Уилям Милър при тълкуването на 2300 денонощия от 8 глава на Данаил. Повечето се върнаха към празнотата на своите първоначални църкви. Някои дори напълно се отрекоха от християнството. Други основаха адвентна християнска църква, малка група християни, която и до днес съществува, която прие святостта на неделята и няма важна евангелизаторска роля.

На тези, които изследваха истините за светилището, започна да става ясно, че очистването на светилището не се отнасяше за унищожаването на земята с огън, но беше начало на Христовата служба във второто отделение на небесното светилище.

Скоро малката група вярващи, които правилно тълкуваха 2300 денонощия, се съедини. Събра ги също разбирането, че смъртта е само сън. Те приеха истината за съботата и връзката на Божия закон с евангелието.

По-късно те приеха и откритата истина за здравната реформа и възпитанието, но и тук се стигна до разцепление. Още през петдесетте години на миналия век се отдели група, известна под името църква Божия от седмия ден и прекъсна връзката с Божия народ. Главна причина за това бе въпроса за дара на пророчеството на Елена Г. Уайт. Също и тази малка църква просъществува до днес. Възникна фанатизъм

и движение много подобно на движението за „осветената плът“, което по-късно се появи в щата Индиана на прелома на века (1900 г.).

Следващото разцепление настъпи по време на организирането на църквата през 1863 г., но Господ по чуден начин отново сплоти своя народ. Различията обаче останаха. Спорът за божеството на Исус Христос водеше до големи и резки промени в мненията. Отношението към Закона, така както е подаден в посланието до Галатяните, предизвикваше теологични дебати. Също възникна спор по въпроса дали „северния цар“ е турската империя или папството. Дори такъв обикновен въпрос като този, дали десетте части, на които се раздели Европа, включваха също и хуните и алеманите, стана предмет на много дискусии. Но въпреки тези различия и спорове Господ основа църквата си твърда и съединена върху основните стълбове на вярата на адвентистите от седмия ден.

Единството обаче не остана без критика отвътре. Новата теология намира своите паралели в отпадането на един от най-способните и изключителни проповедници и представители на адвентната църква в нейните ранни години, чието име е Дъдли М. Кенрайт. Той беше много обичан от Джеймс Уайт и неговата жена Елена. При все това той се колебаеше дали да се отрече или не от Божията истина. Накрая, в осемдесетте години, напълно отпадна и престане да върви в пътя на светлината. Кенрайт се превърна в най-упорит противник на църквата на адвентистите от седмия ден. Многократно пишеше против истината за светилището и в своята теология включи много от августиновите принципи. Дори и днес неговите книги са разпространявани сред семинарните библиотеки по цяла Америка и в други страни по света, въпреки че са насочени против църквата на адвентистите от седмия ден.

На прелома на века и други трябваше да нападнат единството на вярата. Значително място между тях трябваше да заеме Албион Фокс Белинджър. Той беше мисионер изпратен във Великобритания, но след завръщането си в САЩ през 1905 г. решително застана срещу истината за светилището и проповядваше евангелие, построено само на оправданието (без връзката му с освещението). Той беше без съмнение предшественик на това отпадане, което така сериозно погубва църквата на адвентистите днес.

Съвременник на Белинджър беше Лудвиг Рихард Конради, който се превърна в един от най-влиятелните защитници на новата теология в църквата на адвентистите в по-ранните ѝ години. Конради, млад германец, живеещ в САЩ, прие адвентната вяра през седемдесетте години на миналия век. Съществуват доказателства, които показват, че е загубил вярата си в Духа на пророчеството след като Елена Уайт подкрепи вестта донесена от Вагонер и Джоунс на Генералната Конференция в Минеаполис през 1888 г. Оттогава постоянно критикуваше Духа на пророчеството, и въпреки че заемаше отговорно

ръководно място в църквата, никога не подкрепи напълно истините, които църквата получи.

Известно време Конради беше мисионер в големите немски села в украинския регион на Русия (1886-1889 г.). По-късно (1901-1922 г.) беше избран за председател на Европейската дивизия, където без каквито и да било пречки погуби ръководното влияние на Духа на пророчеството. Той отказа да се преведат ръкописите от Духа на пророчеството на немски и вероятно повече от всеки друг е отговорен за равнодушието и отрицателното становище на много адвентисти от седмия ден в Европа срещу Духа на пророчеството. Той не вярваше и в истината за светилището. Не вярваше и в това, че може да се постигне победа над греха. Той вярваше в теологията само на оправданието.

И точно Конради беше, който въввлече много членове на църквата в първата световна война и по този начин ускори откъсването на така нареченото „Реформаторско движение“ на църквата на адвентистите от седмия ден. Тъй като неговото влияние в Европа ставаше все по-съмнително през двадесетте години бе извикан в Генералната Конференция да заеме поста секретар на мисионския отдел. Неговите теологични идеи обаче станаха така открити, че чрез ръководството на по-късния председател на ГК Уилям Спайсър, той бе освободен от ГК. А през 1932 г., на 76 години, той се отдели от църквата на адвентистите от седмия ден и стана проповедник на баптистите от седмия ден.

По това време обаче Конради много пътуваше. Той се бореше за влияние над повечето от ръководителите на отделите и апелираше към тях да го последват в неговото отпадане. При един случай старейшината Рой Алън Андерсън, бивш секретар на отдела за проповедници при ГК, каза на Колин, че по време, когато е бил мисионер в Англия през 30-те години, Конради се е опитвал да го завербува. През двадесетте години Конради успя да повлияе и да спечели на своя страна един проповедник, австралиеца Уилям У. Флетчър. По-късно той стана председател на Южноазиатската дивизия.

След своето завръщане в Австралия, Флетчър стана председател на библейския отдел на Австралийското мисионско училище (сега известно като Авондейл колидж). Тук той започна да преподава новата теология, която много малко се отличаваше от преподаваната петдесет години по-късно от д-р Десмънд Форд теология. Този факт обезпокои Чарлз Уотсън, по-късен председател на Австрало-азиатската унийна конференция (съюз), и той препрати Флетчър на ГК. Там се проведе редица разговори, в период от няколко седмици, между него и 16, 17 ръководители. Между тях се намираше и председателя на ГК, У.А. Спайсър. Стана очевидно, че резултатите от тези разговори са неуспешни и проповедникът Флетчър бе освободен от църковна дейност.

Голямо значение има факта, представен от доклада на д-р Атъл Пайпър (Athol Piper) - очевидец на случилото се, че чекмеджетата на Флетчър бяха пълни с литература на „Плимутските братя“. Д-р Пайпър, син на проповедника Албърт Пайпър, пое голямата отговорност, като зае поста на Флетчър след уволнението му. Учението на църквата на плимутските братя има много общо с новата теология.

Преди няколко години Колин имаше възможност да прочете Флетчъровата книга „Основанията на моята вяра“ (The Reason for My Faith). Очебиещата прилика между нея и теологията на Форд не може да се пренебрегне. През 1976 г. Ръсел Колин прекара известно време с проповедника Артър Найт, който почти 50 години по-рано писа на машина защитата на Флетчър във връзка с неговото становище. А. Найт предостави на Ръсел материали, които богато потвърждават действителността, че проповедникът Флетчър е възприел много от августиновите измами.

Според очакванията, влиянието на У.У. Флетчър не спря с неговото напускане. То трябваше да се появи отново през петдесетте години. По това време известният проповедник Робърт Грийв, който беше председател на съединението в Южен Куйнслънд, а също и председател на съединението в северната част на Нова Зеландия, повлия много от нашите съвременници. Някои от тях бяха най-добрите студенти в Авондейл Колидж в началото на петдесетте години. Те заедно напуснаха църквата на адвентистите от седмия ден, приемайки много от принципите на августиновата теология.

Въпреки че би било нечестно напълно да се свързва отпадането на Десмънд Форд с тези по-раншни отпадания, не може да се съмняваме, че те са оказали своето влияние. При това не може да пренебрегнем факта, че някои от августиновите заблуди са били преподавани в нашата семинария, която по-късно бе преместена във Вашингтон Д.С. Така например още през 1947 г. поне за един учител се знаеше, че преподава непадналото естество на Христос - ключова спорна точка на новата теология (виж 5 глава).

През петдесетте години се появи безпокойство относно някои преподаватели. Причина за това не беше толкова съдържанието на новата теология, както факта, че преподаваха така наречената „висша критика“. По това време много от тези учители бяха заменени с други, които бяха повлияни от идеите на августиновата теология. Поради привидно христоцентричният им възглед и подчертаването на библейската теология, те бяха горещо приети и в резултат на това бяха възприети опасни заблуди, проповядвани и от техните предшественици. Трябваше да мине дълго време докато се открие истинския характер на тяхното учение. Една заблуда беше заменена с друга.

Важно е да обърнем внимание, че д-р Десмънд Форд завърши именно тази семинария във Вашингтон Д.С. и получи своето висше образование преди да е взел докторат в държавния университет в

Мичигън. В началото на шестдесетте години той се върна в Австралия, за да поеме поста ръководител на теологичния отдел в Авондейл Колидж. Това се случи по време, когато в цяла Австралия силно се чувстваше влиянието на Робърт Бърнсид. Ръководството правеше всичко, което бе по силите му, за да противодейства на неговото бързо и енергично разпространяващо се влияние сред консервативните адвентисти. Скоро в лицето на Десмънд Форд, ръководството намери човек, който със особено си завладяващо влияние можеше да прекъсне въздействието на Бърнсидовото учение. В действителност Бърнсид прокарваше основните адвентни истини почти във всички точки на своята теология. Но с преминаването на шестдесетте години ударението, което той постави на августиновото схващане за наследствения грях и заличаването на несъзнателния грях при запечатването, го направи лесно уязвим за евангелско-протестанската теология. Това обяснява драстичната промяна в схващанията му в началото на седемдесетте години.

Не е сигурно дали на Форд допадна ролята защитник на църквата срещу Бърнсид, тъй като те работеха заедно в Авондейл Колидж и бяха приятели. И точно поради тази негова роля мнозина нехаеха за хитрата теология, която д-р Форд публично проповядваше. Така в Авондейл Колидж никой не разбра опасността, която се предлагаше на студентите.

Обаче през 1965 г. възникна алармиращо положение, при което пет аспиранти от Авондейл Колидж се поставиха срещу истината за светилището. Това се случи на събранието на Викторианското съединение. Вестта за светилището тогава бе преподавана от един от най-забележителните и успешни евангелизатори в историята на австралийската и новозеландска църква, проповедникът Джордж Бърнсайд. Заедно с Лий Рос, председател на съединението, и Джон Найт, председател на унията (съюза), подадоха обезпокояващи вестии на дивизията. По това време никой в дивизията или в Авондейл Колидж не искаше да види каквато и да е нередност в учението на д-р Форд, с когото тези аспиранти се уеднаквили и го направиха източник на опозиция срещу истината на светилището. Ключовата роля на Форд, като защитник на църквата срещу Робърт Бърнсид, и неговото виждане, без съмнение допринесоха за това, ръководството на Австрало-азиатската унийна конференция (съюз) да пренебрегне неговото различаващо се становище.

Когато в началото на седемдесетте години Робърт Бърнсид се поддаде на прякото влияние на евангелско-протестанското движение, неговата теология се обличаше все повече в одеждите на евангелско-протестантско учение. В действителност, макар че можеше да има някакви малки различия, основите на неговата теология бяха много сходни с теологията на Форд.

Нашето заключение е, че не беше само семинарията, която

оказа такова голямо влияние на д-р Форд, но също факта, че беше страстен читател на проповедите на забележителните шотландски проповедници. Той много често използваше тези проповеди при изнасянето на своите. Те бяха написани от членовете на шотландската църква и донасяха августиновата теология, която бе вкоренена в учението на Калвин. Няма съмнение за това, че августиновите схващания бяха въплътени в учението на д-р Форд.

В началото на седемдесетте години Форд отпътува за Англия, в манчестърския университет, където е следвал под ръководството на прочутия професор Ф.Ф.Брюс, член на плимутските братя (църквата на плимутските братя бе основана от Джон Дерби в миналото столетие. В нейните основи дълбоко е залегнала августиновата теология и йезуитското тълкуване на пророчествата. Във връзка с това виж стр. 69 от тази книга).

В продължение на 16 години д-р Форд оформяше теологията на Австрало-азиатската дивизия (сега Южнотихоокеанска дивизия). Само малка шепа, от студентите на които преподаваше, можаха да схванат заблудите в неговото учение. Завладяващото влияние на неговата личност, неговото брилянтно ораторство, фотографската му памет, всичко това действаше така силно върху студентите, че беше наистина трудно да не бъдат стремително въввлечени в неговите теологични виждания. Проблемите се увеличаваха. Скоро проповедите на д-р Форд, а по-късно и на неговите студенти, оказаха влияние върху това което се учеше в академиите и колежите на цялата Южнотихоокеанска дивизия. Децата бяха учени в своите училища на нови схващания, а членовете на църквата, седмица след седмица, слушаха това което им се предлагаше от амвоните. Точно по това време западна изследването на Библията и цели множества станаха агнета определени за клане от фалшивите пастири, чиито идеи изглеждаха така достоверни.

Трябва да добавим, че новата теология не засяга само един континент. В действителност влиянието на Конради беше разпространено по цяла Европа така силно, че вероятно нито един от европейските народи не е останал запазен от тази зараза, от това отклонение от вярата на адвентистите от седмия ден. В Африка точно така, както и в Азия новата теология беше енергично разпространявана от мисионери от Америка, Австралия и Европа, а също и от студенти, които са следвали в адвентните училища на Запад. Въпреки че в Латинска Америка това влияние все още не се чувства толкова силно, и тук тя си пробива път. Голям брой адвентисти бързо се улавят в тази примка. Тук е мястото с благодарност да споменем всички верни учители в нашите училища и институти, които воюват, и искат да воюват и за напред, смело срещу нахлуването на новата теология в Божията църква.

Новата теология е проблем засягащ целия свят. Сатана я

използва, за да погуби църквата на остатъка. Вярваме свидетелствата на Духа на пророчеството, че неприятелят няма да успее, но въпреки това ще има голям брой измежду Божия народ, които ще бъдат погубени като резултат на тази небиблейска теология.

Забележка:

1 За изненадващите подробности на историята на новата теология в църквата на адвентистите от седмия ден виж двутомното издание "Adventism Challenged", отпечатано в Хартланд Пъбликейшънс, и написано от същите автори.

3. Компромис с новата теология

Вълнението предизвикано от новата теология без съмнение предизвика безкрайни смущения в ръководството на църквата. В Австралия и в Америка то стигна до такива размери, че бяха свикани множество конференции в стремежа да се разреши проблема. Накрая беше решено, че за интересите на делото в Австралия ще е по-добре, ако д-р Десмънд Форд, водача на защитниците на новата теология, бъде преместен от Австралия в САЩ.

През 1977 г. д-р Форд заема място в теологичния отдел в колежа на Тихоокеанското съединение в Калифорния. Тази стъпка бе придружена с много сериозни предупреждения от тези, които добре познаваха д-р Форд. Ние двамата бяхме също между тях. Още през октомври на 1975 г. Колин предупреждаваше председателя на колежа на Тихоокеанската уния, че д-р Форд ще предизвика разделение в колежа. Колин също предупреди един от председателите на ГК, който го увери, че нещата не са толкова сериозни. Той виждаше Форд като голяма риба в малкото австралийско езеро. Той беше убеден, че ако Форд бъде прехвърлен в Америка ще трябва да мери силите си със забележителните професори в семинариите и колежите. И така ще стане малка риба в голямо езеро. Отговорът на Колин се оказа много верен: „Той ще стане голяма риба в голямо езеро. В цяла Америка няма нито един теологичен ум, който може да се сравни с него.“ Неправдоподобно е, заместник-председателят наистина да е повярвал на неговите думи. Но последвалите събития потвърдиха предсказанието. Ръсел също неколккратно предупреждаваше членовете на ГК в Австралия. Много от ръководителите въобще не знаеха, че новата теология е вече разпространена в Щатите, въпреки че никой не разбираше нейния истински характер. Съвсем лесно тя изплува на повърхността под изключителното влияние на д-р Форд и излезе напълно открито. По едно и също време в много от нашите

колежи започнаха да преподават теолози, които са завършили в институтите на отпадналото християнство, и представяха тези заблуди като че бяха Божия истина. Така хиляди млади хора бяха подведени и се намериха в примката на тази омайваща заблуда.

Чрез новата теология загубихме стотици проповедници, служители на църквата и хиляди членове. Може би още по сериозен е факта, че броят на тези, които приеха новата теология, живеят според нея и остават в църквата, е по-голям. Мнозина заемат такива постове, на които е трудно да приемат простата блага вест така, както е представена в Божието слово и поверена на църквата на адвентистите от седмия ден.

Целият проблем беше болезнено засегнат на събранието в Глейсър Вю през 1980 г. Там на д-р Форд се даде възможност да защити своето виждане във връзка с пророческото тълкуване в присъствието на повече от стотина изтъкнати църковни служители и професори. След това последва необичайно приятелско изявление пред събранието на Адвентната конференция в Anqrwine, пред която д-р Форд отрече, че някога е вярвал в истината за светилището така, както се представя от адвентистите от седмия ден. За провеждането на това събрание бяха хвърлени стотици хиляди долара. Въпреки това, въпросът който беше разгледан - тълкуването на пророчеството - беше само малка част от цялостния проблем. Основните точки на евангелието - оправданието чрез вяра, спасението, естеството на човека, падналото естество на Христос, същността на греха и други, отклоняващи от истината, идеи на Форд - не бяха пряко разисквани.

В действителност беше всеобщо прието, че въпреки отклонението на д-р Форд по въпроса за пророческото изпълнение, той представи пред погледа на нашия народ чудесните теологични виждания по въпроса за спасението, евангелието и оправданието чрез вяра. Не можеше да съществува нищо по-противно на истината от това твърдение. Теологията на Форд е просмукана от августиновите заблуди. Невъзможно е да изповядваме учението за оправдание чрез вяра и същевременно да отричаме истината за светилището.

Решението д-р Форд да бъде освободен от църковна дейност предизвика положение, което беше допълнително усложнявано и чрез различни публични изявления от двете страни на Тихия океан (В САЩ и в Австралия), включително и чрез адвентното списание Министри. В това списание се подчертаваше, че събранието в Глейсър Вю, което зае твърдо становище срещу пророческото тълкуване на д-р Форд, не засягаше въпроса за оправдание чрез вяра. Но измамното виждане на д-р Форд по отношение на предмета оправдание чрез вяра, подкрепяше неговото становище във връзка с пророческото тълкуване. Подценяването на този факт беше най-голяма грешка. Списанието причини друга вреда с това, че обявяваше приноса на Форд по въпроса за оправдание чрез вяра в нашето вероучение като чудесен. Това откри

наивността на възприемането на такъв теологичен извод. Показваше също, че някои от нашите ръководители имат малко понятие за приложението на новата теология във всички спорни точки, които прие. Също чрез това стана явно, че някои ръководители са съгласни да приемат (макар и несъзнателно) смес на истина и заблуда. Отново е нужно да се подчертае, че е напълно невъзможно да се придържаме към заблудата за светилището и същевременно да бъдем в съгласие с Писанието по въпроса за оправдание чрез вяра, защото двете истини са неделимо свързани. Докато някои ръководители разбраха това, други не приеха тази действителност, и това ни подтиква към голямо безпокойство.

В личен разговор, д-р Форд с цялото си сърце се съгласи, че ако някой има неправилно становище по отношение на пророческото обяснение, то той греши и по отношение на основите на спасението. Поне самият той не беше сляп за тази решаваща връзка. След събранието в Глейсър Вю беше направено много малко, за да се поправи това различие. В резултат на това, много вероятно е становището на новата теология да е проникнало в схващането и вярването на повечето от проповедниците и членове на църквата. Трагедията се състои в това, че повечето въобще не осъзнават опасното положение и енергично отричат, че вярват и приемат новата теология. С това не искаме да кажем, че тези объркани хора вярват всяка точка от августиновата теология. Всъщност никой не е приел всички нейни точки. Не е прието например учението за кръщението на новородени деца или учението за вечно горящия пъкъл. Обаче в учения като: предопределението, веднъж спасен - завинаги спасен, непадналото естество на Христос, наследствения грях и вечната сигурност, виждаме предупреждаващите знаци на новата теология в мисълта и проповедите на мнозина в църквата на адвентистите от седмия ден. Тези становища силно извращават истината и предлагат добра почва за съвременната безплодност на църквата в западните страни.

По същото време, когато ръководителите на църквата разглеждаха спорните въпроси на Форд, те се противопоставиха и на ученията на Робърт Бърнсид, друг австралиец, който беше изключен от църквата на АСД. В края на петдесетте години и началото на шестдесетте, това което проповядваше, той наричаше събуждаща вест. Тази вест беше съсредоточена върху значението на светилището и запечатващата служба на Христос. В началото на седемдесетте години обаче, той рязко промени посоката на тази вест. Той възприе много от ученията на евангелския протестантизъм и все повече се уеднаквяваше с позициите на Августин, които прие Форд. За ръководителите на църквата беше много трудно да отхвърлят теологията на Форд, защото тя беше използвана повече от десет години като противопоставяща се на ученията на Бърнсидовите концепции през петдесетте и шестдесетте години. Въпреки това беше явно, че Бърнсид беше

персона нон грата (нежелана личност) и затова беше много по-лесно да се отхвърли.

По-късно, през седемдесетте години обаче, позициите на Бърнсид дотолкова се отдалечиха от тези на Форд, че той беше по-близо до публично отричане на основните истини на АСД, каквито са послушанието към Божия Закон или заповедта за съботата. Заклученията на Бърнсид го отведоха далеч от становището на Форд.

Почти десет години след Глейсър Вю църквата забрави да представя въпроса за оправдание чрез вяра. Както в публикациите, така и в проповедите за вестта от 1888 г. се виждаше обезпокояващо неразбиране по отношение на правилното разбиране на тази вест. Някои автори се впуснаха да ревизират историята в опасния стремеж да съединят вестта от 1888 г. със схващанията на новата теология за непадналото естество на Христос и живот без победа. Такива опити, обаче са една интелектуална интрига в най-грозна степен. Във вестта от 1888 г. не може да се намери нито следа от новата теология.

Мнозина не знаят на кой Христос всъщност служат. Не знаят дали Бог има сила да им даде победа над греха, или няма. Те дори не знаят какво всъщност е грях. Значението на истината за светилището и изследователния съд не са им ясни. Освещението на съботата е загубило своята цел. Всеобщ мрак е обвил мнозина в църквата, и засенчва яснотата и изключителността на последната вест до света.

Трябва обаче с благодарност да признаем, че през първата половина на седемдесетте години беше положено голямо усилие за библейско съживление и библейска реформация. Под ръководството на Робърт Пирсън през 1973 и 1974 г. годишните сесии на ГК се насочиха към чудесната истина за оправданието чрез вяра. Тази жива истина беше подкрепена от силния апел на редактора на Ревю енд Хералд, Кенет Ууд и бяха написани специални статии за оправдание чрез вяра. Броят на тези, които се поставиха срещу тези, така навременно написани христоцентрични покани, беше обезпокояващо голям.

Искаме честно и верно да говорим за тези неща, докато между членовете на църквата цари такъв хаос и няма единство по въпроса за освещението. Истината на Библията трябва и ще бъде подкрепена и отново съградена от верната църква на адвентистите от седмия ден.

4. Законничеството - метла за адвентизма

Въпреки чисто католическите корени на новата теология, през седемдесетте години беше нормално да се гледа на историческото послание на адвентистите от седмия ден като на римско и папско. Догматично се твърдеше, че да се разглежда евангелието като съвкупност от оправдание и освещение би означавало да се отрича протестантската реформация и да се въвеждат католическите принципи сред адвентната църква.

Истина е, че католическата църква учи, че евангелието е основано както върху оправданието, така и върху освещението, докато реформацията на протестантите беше основана само на оправданието. Причината за обвиненията срещу адвентната вест бяха решенията на Тридентския събор. Именно Тридентският събор, който се състоя през 1545-1563 година, бе свикан като резултат на отчаяното усилие на католиците да се противопоставят на протестантската реформация. През дългия период от 18 години, в който е заседавал събора са се решавали много проблеми, но за никой не се е дискутирало толкова много, както за това дали евангелието се основава само на оправданието. Накрая повечето гласове са подкрепили схващането, че евангелието е сбор от оправдание и освещение.

Повечето от привържениците на новата теология привеждаха като доказателство това, че тези които постоянно бяха в това основно адвентно разбиране, се придържат по-скоро за традицията на католиците отколкото на протестантите. За мнозина слушатели, които имаха техните схващания, това беше убеждаващо доказателство в подкрепа на новата теология. Това, което обаче никога не бе признато и публикувано, беше начинът по който се тълкуваше решението на Тридентския събор. Тяхното виждане за освещението напълно се отличаваше от библейското освещение. То бе основано на освещение, което се осигурява чрез дела. За римокатолическите епископи въпроса за освещението бе въпрос на седемте „тайнства“: литургията, свещенството, бракът, кръщението, покаянието, миропомазването и последното помазване. Решението на епископите беше без съмнение окончателното обяснение за евангелието чрез заслуги от дела; освещение основано на така наречените „тайнства“.

Това бе същото законничество както при Евреите, които осъдиха Христос. Това е вярата, че чрез дела може да се заслужи спасението. Когато Е.Уайт коментираше това, каза:

„Свещениците и първенците се хванаха здраво за церемониите. Задоволиха се с една законническа религия и затова не можеха да

предадат на други живите небесни истини" ("Делата на апостолите", стр.9 бълг.нова).

„Законническата религия по това време се признаваше от всички за напълно правилна. Но това е измама. Студеното законничество никога не може да доведе души при Христос. Това е всъщност религия без любов, без Христос... Тържествените религиозни събрания, омагьосания кръг на обрядите, външното смирение, задължителните жертви, - всичко това свидетелства на света, че този който върши тези неща, може сам да се спаси“ („Избр.вести“, том 1, стр.388, от англ.ор.).

Църквата на адвентистите строго се е дистанцирала от такива законнически представи за спасение!

„Напълно невъзможно е за нас да се избавим със свои сили от пропастта на греха, в която сме паднали. Нашите сърца са зли и ние не можем да ги променим. Възпитание, образование, упражняване на волята, човешкото усилие, всичко това има своя област на действие и приложение, но тук те са напълно безсилни. Могат да доведат до външна промяна или подобрене на поведението, но не могат да променят сърцето. Те не могат да изчистят изворите на живота. Трябва да дойде сила действваща отвън, нов живот идващ от горе, преди човек да може да бъде обърнат от греха към святостта. И тази сила е Христос. Само чрез Неговата благодат може да бъдат съживени вътрешните способности на душата и да бъдат доведени до Бога и святостта“ („По стъпките на Христос“, стр.18 от англ.ор.).

В светлината на това свидетелство и други подобни, е напълно ясно, че църквата на адвентистите от седмия ден има напълно различни виждания за освещението. Освещението така, както са го разбирали верните адвентисти, не съдържа нито нотка от законничество или човешки заслуги. То е основано на освещение, което е дар Божии чрез жертвата на Исус Христос. Адвентистите постоянно подкрепят ясното свидетелство на Словото, което свързва неразделно оправданието с освещението в евангелието. При това те отричат обрядничеството и вяра в тайнствата както при евреите, така и при католиците. Истинското освещение става чрез вяра, точно както и оправданието.

„Да обърне очите им от тъмнината към светлината, от силата на дявола към Бога, за да вземат чрез прощението на греховете дял в наследството на осветените, чрез вярата, която имам“ (Деян. 26:18).

Не само че оправданието и освещението се извършват чрез вяра, но те са възможни единствено благодарение жертвата на Христос.

"Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно омиване чрез словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна"(Еф.5:25-27).

"Затова и Исус, за да освети людете чрез Собствената Си кръв,

пострада въвн от градската порта"(Евр.13:12).

"С тая воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло еднаж за винаги"(Евр.10:10).

Внимателното изследване на новата теология показва, че тя е основана на законническите представи за освещение. За разлика от свидетелството на Словото, което съобщава, че освещението се извършва чрез вяра, новата теология приема освещението, което е насочено върху своите заслуги и е построено на най-доброто, което човек може да извърши като отговор на Христовата оправдаваща благодат. Точно по тази причина тези, които вярват и разбират силата на евангелието да оправдае и освети, са неправилно представяни като хора, които вярват че евангелието означава вяра плус дела. Затова и верните адвентисти са белязани като законници и перфекционисти. Но правилното разбиране на Словото показва, че благодатта се дава на всички чрез спасителните дела на Христос.

В резюме би могло да се кажа, че има такива, които вярват, че евангелието е оправдание чрез вяра и освещение чрез дела. Този вид вяра беше епидемия по времето на Христос и по-късно в римокатолическата църква. Беше също много разпространена между протестантите, включително и адвентистите. Такава вяра обаче, е дяволска имитация.

Друга система на измама, новата теология изгражда чрез това, че отхвърля освещението като част от евангелието. Защото защитниците на това схващане разбират освещението в католическия му смисъл, т.е. освещение чрез дела, те си мислят че правилното му разбиране е, като не го свързват с евангелието. Би било по-добре, ако тези хора отхвърлят небиблейското католическо виждане и приемат Христовия повик за вечен живот, който е в Неговата сила и само въз основа на Неговите заслуги.

Но разбира се има и такива, които вярват свидетелството на Библията, че евангелието е оправдание и освещение чрез вяра. Това беше и непоклатимото свидетелство на Е.Уайт през цялото време на нейната служба. Това е тържественото евангелие на трите ангела, което Бог желае да проповядваме на света.

Важно е да признаем, че мнозина адвентисти действително станаха роби на законничеството. Свидетелството на сестра Уайт е напълно ясно, когато пише че единството на Закона и Евангелието не беше постоянно проповядвано. „Проповядвахме Закона с такава сила, че изгубихме от погледа си Исус, Единственият, който дава сила за победоносен живот (Св.пр.,стр.94; Избр.в., том 3, стр.184). Сестра Уайт също съобщаваше, че не сме проповядвали Христовата вяра със същата сила и важност, както заповедите Божии (Избр.в., том 3, стр.184). Изглеждаше, като че ли ни е поверено да проповядваме Закона със силен глас, а вярата Христова със шепот.

Разбираемо е, защо тези искрени и истинни проповедници на

ранната църква на АСД полагаха такива усилия за провъзгласяване важността на Закона: защото той беше пренебрегван от повечето протестанти. Трагичното обаче беше, че не се поставяше същото ударение върху вярата в Христос. Никой не може да пази закона, ако няма вяра в Христос.

Законничеството сигурно не е било ограничено само в периода преди 1888 г. То беше, е, и ще остане, постоянна опасност за църквата на остатъка. Само чрез съсредоточаване погледа върху Христос и пълно предаване на Него, може да се превъзмогне тази съдбоносна измама. Проблемът на вярващия в законничеството човек е, че никога не може да пази Закона, защото не е присвоил съответната сила, която може да го направи способен за това. И така законникът се превръща в най-окаяният човек. Ежедневно ходи със съзнанието, че трябва да пази Закона, за да бъде спасен. Но неговото честно оценяване на своето поведение го води постоянно към едно и също: постоянно да осъзнава своя неуспех.

И това е основата на всяка невроза, безсилие и безнадежност. Затова е нужно постоянно да издигаме пред народа безкрайната Христова любов.

Очевидно е, че новата теология се е опитала да поправи духовния рак на законничеството. Но разрешаването на този проблем, който тя предлага е също така деструктивно, както самото законничество. Разликата беше в това, че тези, които видяха в новата теология като основно и единствено важно „християнското отношение или връзка“ (т.е. тук не важи моето усилие; само моето отношение към Христос), подчертаваха любовта, но малко говореха за силата. Като се съсредоточиха върху евангелието, основано само на оправданието, те приеха смъртоносната заблуда, че Божият народ ще продължава да греши чак до Христовото идване. Застъпниците на новата теология обаче, не споделят безкрайното притеснение на законниците. Напротив, те живеят във въображаемата сигурност за спасение, но техните стъпки водят към окончателна погибел. Заради тази фалшива илюзия те са в още по-опасно положение от законниците, които осъзнават своите падения при подготовката си за среща с Христос.

Христовото евангелие, не допуска нито безплодността на законничеството, нито негодността на новата теология. То обхваща както прощението, така и духовното изцеление на човека, по образа на своя Творец. Законът и Евангелието са така неразделни както сиаемските близнаци. Също така не могат да се отделят заповедите от вярата Христова, правдата - от любовта, оправданието - от освещението. И точно това беше вестта от 1888 г., която води до изливане на късния дъжд, до високият вик и връщането на Господ Исус, който ще дойде, за да вземе своите верни деца обратно в къщи. Това е вест, която ще внесе вечна правда в нашия живот още тук, сега, ако я приемем.

5. Човешкото естество на Христос и новата теология

Заедно със своя академичен съветник, д-р Джак Бланко, Колин разговаря с Кенет Ууд, издател на списанието Ревю енд Хералд (сега известно като Адвентист Ревю), също и с неговия съредактор д-р Хърбърт Дъглас. И двамата подчертано твърдяха, че човешкото естество на Христос е ключов проблем в теологичния спор на църквата на адвентистите от седмия ден. Това беше през 1974 г. Това теологично разделение в Австралия им причиняваше сериозни тревоги.

Израснали сме в Австралия. В къщи и в училище ни учеха, че Христос е имал естество на паднал, грешен човек, но никога не ни изглеждаше, че този факт един ден ще се превърне в ключов проблем, затова и не го изследвахме подробно.

Спомняме си, когато за първи път изследвахме този въпрос. Бяхме на около 8 години. Както обикновено ядосвахме своята майка. Тя ни попита, защо да не бъдем като Исус, когато беше момче. Колин попита: „Как така, че Исус не е съгрешавал?“ Ако добре си спомням отговорът на майка гласеше: „Защото Го осеняваше Светият дух“. Спомняме си как и двамата желяхем, да ни осени Светият Дух. Тогава въобще не съзнавахме, че в този момент се занимавахме с такъв важен въпрос на учение, което в по-късните ни години трябваше да привлече вниманието върху себе си и да предизвика такива спорове и дебати в ЦАСД.

През 1966 г. Колин пътуваше заедно със своя приятел от колежа. Той твърдеше, че Христос е имал непаднало естество. Верно е, че Колин тогава не се съгласи с него, но от друга страна това не му се струваше толкова важно. В края на краищата, мислеше си Колин, най-важното за мене е, че Неговата жертва ни издейства сила.

Колко малко Колин съзнаваше дълбочината на това, което тук се поставяше на карта. Едва след изказването на старейшината Ууд и д-р Дъглас, осем години след това, се реши да изследва лично и подробно този проблем. Неговия съветник в колежа му сподели, че самият той не е изследвал този въпрос в детайли, но че също ще го разучи. След петседмично интензивно изследване Колин стигна до убеждението, че старейшината Ууд и д-р Дъглас бяха действително прави.

Веднъж в петък по време на обяд Колин обясняваше убеждението, до което стигна, на своя съветник. Той се развълнува, когато разбра, че и д-р Бланко също е изследвал този въпрос и е стигнал до подобно заключение. Веднага на място коленичиха и благодариха на Бога за Неговото ръководство и провидение, което ги доведе до

същата истина. От този момент нататък получихме по-голяма светлина, която озаряваше тази чудесна истина за смирието на нашия Господ и сме убедени, че през цялата вечност точно този предмет ще бъде един от най-плодотворните за изследване, с който ще се занимава Божият народ.

Въпросът за естеството на Исус Христос получи сила при стогодишнината от ГК в Минеаполис през 1888 г. Тъй като не съществува никакъв официален доклад от вестта на д-р Елиот Вагонер и старейшината Алонсо Джоунс, ние не разполагаме с нейното подробно съдържание. Нямаме техните проповеди, които те са произнесли тогава. Можем да бъде сигурни обаче, че много скоро след това вестта на двамата, но особено на Джоунс, беше съсредоточена върху падналото човешко естество на Исус Христос. В книгата на А. Джоунс „Пътят на освещението за достигане на християнско съвършенство“ са посветени от общо 17 глави, 11 на Христос като наш небесен Първосвещеник и тук са разгледани всички библейски доказателства за Христовото паднало естество. Въпреки че беше издадена през 1905 г., в своето акцентуване тя не се различава от проповедите на Джоунс в началото на деветдесетте години.

Във връзка с този въпрос можем да видим безсрамния опит да се изопачи библейската истина за човешкото естество на Христос от страна на новите теолози, които твърдят, че това виждане на Вагонер и Джоунс е резултат на тяхното постепено отпадане. Че това не отговаря на истината доказва факта, че не съществува нито едно писмо на Господния вестителка, в което с. Уайт да ги упреква или съветва по отношение на тяхното учение. От друга страна четем писмо след писмо, в които тя се стремеше да ги подкрепи, особено когато разбира че тяхната вест започва да губи своята сила и привлекателност.

И това, което е още по-важно, в самите книги на с. Уайт намираме недвусмислени и категорични изказвания, подкрепящи централната истина за падналото естество на Исус Христос. Тези, които вярват в непадналото Христово естество, прибягват до изказвания от рода: „Църквата не е приела становище по отношение на естеството на Христос“.

Въз основа на такава съмнителна констатация те могат да си изберат едно от следните две заключения:

1. Човешкото естество на Христос не трябва да се разглежда в проповедите, защото църквата не се е произнесла официално за това.

2. Можем да проповядваме и да поучаваме и двете гледища, без при това да нарушим принципите на църковния авторитет.

И двете позиции са опасни.

Първата е опасна поради това, че църквата на АСД не е била основана на авторитета на църквата, но на авторитета на Словото. Като юноши ние непрекъснато чувахме изрази като „Библията и само Библията е нашето правило за вяра и живот“, „Нямаме друго верую

освен Библията“, „Библията е единствено правило за истина“. Мисълта, че църквата има последната дума по въпросите на ученията, винаги е била считана за смъртна заблуда на папството. Боговдъхновеното Слово подчертава колко важно е за всички ни изучаването на Христовото човешко естество.

Човешкото паднало естество на Божия Син е всичко за нас. То е златната верига, свързваща нашите души с Христос и чрез Христос с Бога. То трябва да бъде предмет на нашето изследване... Когато пристъпваме към този въпрос би трябвало да вземем под внимание думите, изговорени от Христос на Мойсей при горящата капина: „Изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свято“ (Исх.3:5).

„Към изследването на този предмет би трябвало да пристъпваме със смирение на ученик и със съкрушено сърце. И изследването на Христовото възплъщение е плодотворно поле, което ще възнагради всеки, който ще копае към дълбоко скритите истини“ („Избрани вести“, том 1, стр.244 - англ.ориг.)

Втората позиция, която твърди че можем да проповядваме както падналото, така и непадналото естество на Христос, предполага че спокойно можем да възприемем еднакво и двете. Това отваря врата към вярването, че е без значение дали проповядваме истина или заблуда, което добре служи на целите на Сатана. При Бога обаче, имаме работа само с абсолютната истина, защото истината е единствената връзка между Бога и човека.

Следващото твърдение на тези, които защитават новата теология е, че с. Уайт подкрепя и двете становища. С това обаче те твърдят, че тя защитава и истината и лъжата. Но Бог никога не е вдъхновявал своята служителка към това да подава противоречиви свидетелства. Хората често злоупотребяват с нейните изрази, за да потвърдят, че е подкрепяла и двете виждания. Към такова срамно извъртане прибягват също и скептиците по отношение на библейските текстове. По такъв неблагоприятен начин може да бъде убеден само библейски наивния човек (нямаш опитност в изследването на Библията).

С своята голяма книга „Словото стана плът“¹ д-р Ралф Ларсън разглежда всички писани трудове за естеството на Христос, издадени от ЦАСД в САЩ, Южна Африка и Австралия от 1852 г., когато за първи път се споменава нещо по този въпрос. Старейшината Ларсън вижда, че от 1852 г. до 1952 г. в нашите издания са излезли приблизително около 1200 пояснения отнасящи се за човешкото естество на Христос. От тях около 400 бяха написани от сестра Уайт, останалите от други автори. Без каквито и да е съмнения, винаги когато се засягаше човешкото естество на Христос, всички автори се придържаха към учението за Неговото паднало естество.

След 1952 г. настъпи период, който д-р Ларсън нарича „време

на смущения“, през който новите предателски елементи причиниха разделение, объркване и смущения в цялата ЦАСД. Чрез нашето лично изследване разбрахме, че още през 1947 г. в Адвентната теологична семинария, която после бе преместена във Вашингтон Д.С., имаше най-малко един член от учителския персонал, който преподаваше заблудата за непадналото естество на Христос. Когато посред петдесетте години беше публикувана книгата „Вероучни въпроси“ (Questions on Doctrine), нейните автори се стремеяха чрез целенасочена атака да представят това отклонение, което има своите корени в августинското католичество, като правоверие на адвентистите от седмия ден. Вероятно никоя друга книга не е причинила по-голяма щета в ЦАСД, както тази².

В следващите четири десетилетия това победоносно учение бе ръководно във всички наши училища и семинарии с малки изключения. По този начин цяло поколение проповедници, не по своя вина, се отклони от чудесната истина за човешкото естество на Христос. Въпреки това и днес има много такива, които разпознаха в това учение заблудата и последваха редиците на тези, които отново проповядват библейската истина за падналото човешко естество на нашия Господ и Спасител. Чрез тази чудна истина Христос се открива с нова красота пред погледа на мъже и жени.

Някои от причините защо приемаме, че Христос е взел на себе си паднало човешко естество, са тези:

1. Като най-маловажен за това факт е, че поглеждайки в историята на адвентистите от седмия ден, виждаме че те винаги са проповядвали падналото човешко естество на Христос.

2. Това учение приемаме поради това, че неговата основа се корени в Библията.

„Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях.“ (Евр.4:15)

„А понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той еднакво взе участие в същите, та чрез смъртта да поразии оногова, у когото е властта на смъртта, сиреч дявола, и да избави ония, които от страх пред смъртта през цял живот бяха подложени на робство. Защото наистина не от Ангели приема естество, а от потомството Авраамово приема; затова длъжен бе да прилича по всичко на братята, та да бъде милостив и верен първосвещеник във всичко, що се отнася до Бога, за очистване греховете на народа.“ (Евр.2:14-17 - синод.пр)

„За своя Син (роден по плът от Давидовото семе)“ (Римл.1:3).

„Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе ослабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по

плът, но по Дух“ (Римл.8:3,4).

„...а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението“ (Гал.4:4,5).

3. Съществуват повече от 40 текста, в които с. Уайт конкретно разглежда човешкото естество на Христос. Винаги във връзка с това тя говори за „паднало“ или „грешно“ естество и с това само потвърждава Писанието. Никого по отношение на Христовото човешко естество не употребява думите „непаднало“ или „безгрешно“. Ето някои от нейните изказвания:

„До мене пристигат писма твърдящи, че Христос не е могъл да има същото естество като това на човека, защото ако го имаше би трябвало да падне в същите изкушения. Но ако нямаше човешко естество, не би могъл да бъде наш пример. Ако не беше съучастник в нашето естество, не би могъл да бъде изкушен така, както е изкушаван човекът“ („Избр.вести“, том 1, стр 408 - англ. ориг.).

„Великото изкупително дело можеше да бъде извършено само от такъв изкупител, който зае мястото на падналия Адам“ (Ревю енд Хералд, 24 февруари, 1874 г.).

„Въпреки че върху Христос бяха възложени греховете на провинилия се свят, въпреки че се смири и прие на себе си нашето паднало естество, гласът от небето Го обяви за Син на Вечния“ („Животът на Исус Христос“, 112 стр от англ. ориг.).

„Божията воля бе, Христос да вземе на себе си паднало човешко естество“ („Духовни дарби“, том 4, стр.115).

„Когато Адам бе изненадан от изкушителя, той още не бе обременен от последиците на греха. Той стоеше със силата на съвършения човек, притежаваше свежест на мисълта и тялото. Беше заобиколен от славата на Едем и имаше всекидневен общение с небесните същества. Съвсем различно беше положението на Исус, когато излезе в пустинята, за да се бори със Сатана. В продължение на четири хилядолетия човешкият род все повече и повече губеше от физическата си, душевна и морална сила. А Христос взе на себе си несъвършенствата на дегенериралото човечество. Само така той можеше да освободи човека от най-големите дълбини на неговото унижение“ (ЖИ, 117 стр от англ.ор.; 55 стр. от българската).

Но най-точното изказване на сестра Уайт по този въпрос, е че Христос взе на себе си нашето грешно естество.

„Върху своето безгрешно естество Той облече нашето грешно естество, за да разбере, как да помага на тези, които са изкушавани“ (ММ, 181).

Някои се опитват да подкрепят схващането, че Исус е взел върху себе си само физическото човешко естество, но това е без основание, защото за това не съществуват никакви доказателства от книгите на сестра Уайт (виж „Духовни дарби“, том 4, стр. 115).

Разделянето на физическото и моралното естество на Христос би ни довело до гръцката езическа представа за лошо тяло и добра душа. Никой нормално мислещ адвентист не би се осмелил да приеме такова дуалистично схващане за човека. Това е сатанинска измама. Ако Христос е имал паднало физическо естество, то тогава и цялото Му естество е било паднало.

Някои подчертават факта, че в посланието до Римляните (8:3) е употребен израза „подобие на грешна плът“. Ако разберем, че използваната тук дума, която е преведена като „подобие“, е същата гръцка дума „homoiōtō“, от която произлиза друга дума „homogenitā“, което означава еднороден, това не би ни тревожило. Приложението на тази гръцка дума, която Павел е използвал, е представено по-долу:

„...но се откажа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората“ (Фил.2:7).

Никой не би могъл да използва този стих, за да докаже, че Христос не е бил подобен на хората. И въпреки това, колко малко логика е употребена при интерпретацията на стиха от Римляните 8:3. Само последователността и здравата логика няма да допуснат от „подобие“ да стане „неподобен“.

В миналото някои от нас правеха грешка в това, че не разискваха с тези, които се придържаха към виждането за Христовото естество, като такова, което не е паднало и не им обръщаха внимание. Тези хора също се опират на Библията и свидетелствата на Духа на пророчеството. Две най-познати места, които са употребявани в подкрепа на тази заблуда, са Лука 1:35 и Евр.7:26.

„И ангелът в отговор ѝ рече: Светият Дух ще дойде върху ти, и силата на Всевишния ще те осени; за туй и **святото** Онова, което ще се роди от тебе, ще се нарече Божий Син“ (Лука 1:35).

„Защото такъв първосвещеник ни трябваше: свят, невинен, непорочен, отделен от грешните и възвисен по-горе от небесата“ (Евр.7:26).

Тук е важно да разберем, че тази част на Писанието не говори за естеството, но за характера. Ясното разграничение между характера и естеството ще ни помогне да избегнем неразумните схващания като това, че човешкото в Христос е обгръщало и двете естества, т.е. паднало и непаднало. Важно е също да знаем, че всяко еврейско момче, първородно в семейството, е било наричано „свят Господу“.

„Както е писано в Господния закон, че всеки първороден младенец от мъжки пол ще бъде свят на Господа“ (Лука 2:23).

Някои считат тези, които вярват в падналото естество на Христос, за такива, които правят от Христос грешник. Причината за такова заключение е, че много от тези, които мислят така, вярват в някаква променена форма на августиновото виждане за наследствения грях. Техният аргумент е, че ако Христос е бил роден с грешно естество, то следва да е грешник. Това е аргумент, на който е трябвало да се

противопоставя и С.Н.Хаскел, когато подробно е обяснявал този въпрос и е помагал на тези, които бяха въввлечени в „движението за осветената плът“ в щата Индиана. Когато писа за това на сестра Уайт, той каза:

„Когато им обяснявахме, че вярваме, че Христос е бил роден в паднало човешко естество, тогава те (хората от движението на осветената плът) ни сочеха като такива, които вярват, че Христос е грешил, въпреки че така ясно изложихме становището си, че ни се струваше невъзможно някой да не ни разбере. По тази важна точка от теологията тяхното становище бе следното: те вярват, че Христос взе на Себе Си Адамовото естество преди своето падение в греха“ (С.Н.Хаскел: писмо до сестра Уайт, 25 септември, 1900 г.).

В подкрепа на виждането, че Исус е имал естеството на Адам преди грехопадането, бяха използвани множество цитати взети от писмо на сестра Уайт до В.Л.Х.Бейкър през 1895 г. Някои части от това писмо са цитирани в пестия том на Библейския коментар на АСД, цялото е цитирано в книгата на Ралф Ларсън. Мислите, които тук са изразени и бяха неправилно разбрани, съдържат следното:

„Не представяй пред хората Христос като човек със склонност към грях“ (Библейски коментари, том 5, стр.1128).

В това послание сме предупреждавани да не твърдим, че Христос е имал склонност към греха. Същевременно сестра Уайт изказва факта, че сме родени с вродена склонност към непослушание. Тя също ни предупреждава, да не представяме Христос такъв, каквито сме ние. Но тук говори отново за Неговия характер и в никой случай не за Неговото естество.

Може би най-ясното изказване по този повод се намира тук:

„Христос е пример за нас във всичко. Той се роди, премина своя живот и го завърши с осветена човешка воля. Той беше изкушаван и изпитван като всеки от нас и въпреки това не се поддаде на злото и в най-малка степен, нито се възбунтува срещу Бога, защото Неговата воля беше постоянно предадена и осветена“ (Знамения на времето, октомври, 1894 г.).

И това е ключът. Разликата между Христос и хората не е в естеството, но в характера. Разбирането на човешкото естество на Христос ще ни помогне да разберем колко голям е дарът от небето. Какво е означавало за Бога да даде своя еднороден Син, „за да има вечен живот всеки, който вярва в Него“ (Йоан 3:16). Правилното разбиране на този предмет ще ни помогне да разберем как Исус е способен да помага на тези, които са изкушавани (Евр.2:17,18) и защо не иска никой да загине, но всички да се обърнат към покаяние (2 Петр.3:9). Тогава започваме да разбираме как може да спаси всички, които чрез Него идват при Бога (Евр.7:25).

Хората изопачават Божественото вдъхновение, когато използват писмото на Бейкър, за да защитят своята заблуда. Трябва да се вземе под внимание, че цитираното място не казва пряко, че Христос

е притежавал непаднало естество. По-скоро издига факта, че не е притежавал никаква наклонност към греха. Без съмнение тук нещата са по-сложни. Защитниците на новата теология с удоволствие биха ни накарали да теглим равенство между отсъствието на склонност към грях и непадналото естество. Но в действителност нещата не стоят така. Това се доказва от факта, че:

„Не трябва да имаме склонност към греха“ (Библейски коментар, том 7, 943).

Във връзка с това, че ние притежаваме паднало естество, неоспоримо е, че отсъствието на грешна наклонност може да бъде характерно точно за такива личности като нас, т.е. съществува с паднало естество. И така, използването на писмото до Бейкър като доказателство за непадналото естество на Христос, показва напълно погрешното разбиране на този предмет.

Мнозина приравняват грешните наклонности с изкушенията, които преживяват. При все това, Христос беше във всичко изкушаван като нас. Следователно, такова приравняване е погрешно. Сестра Уайт цитира примери на грешни наклонности. Те показват, че това са лоши качества на характера. И така след разглеждането на изказването в писмото до Бейкър намираме свидетелството, че Христос е притежавал безгрешен характер в противоположност на това, че е бил в същото неизгодно положение като нас, притежавайки нашето паднало естество. И само така Той е могъл да ни бъде пример. Един важен параграф гласи:

„Божият народ трябва да се откаже от невъздържанието, недисциплинираността, тщеславието и суетността. Не можем да бъдем християни и същевременно да подхранваме тези наклонности.“ (Ревю енд Хералд, май, 1893 г.).

Никой не споменава за човешкото естество на Христа точно и по-сполучливо от апостол Йоан. Без съмнение това е така, защото е бил принуден да се противопоставя на гностичните заблуди на своето време. Йоан е потвърждавал и издигал божественото и човешкото в Исус Христос.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога“ (Йоан 1:1,2).

„И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:14).

И това е същия Йоан, който дава най-ясно доказателство за това, колко е важен въпроса за естеството на Христос:

„По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповядва, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога; а никой дух, който не изповядва Спасителя, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че иде, и сега е вече в света“ (1 Йоан. 4:2,3).

От тези думи е очевидно, че главен белег за разпознаване и

определяне на антихрист е човешкото естество на Христос. Като адвентисти от седмия ден, заедно с Виклиф, Лутер и останалите реформатори, не се съмняваме че името антихрист се отнася и за папството. Католическата църква подкрепя учението, че Христос е имал непаднало естество и отрича факта, че е дошъл на тази земя в естеството на грешна плът. Това Йоаново проникване в същността на предмета трезво поставя проблема за Христовото естество в центъра на великата борба.

По-късно Йоан е подчертал това:

„Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват дохождането на Исуса Христа в плът. Такъв човек е измамник и антихрист“ (2 Йоан.7).

Вярването, че Христос не е дошъл в плът, тук е цитирано като ключова точка на папството (антихрист). Явно това не може да се отнесе към вярването, че Исус не е бил човек, защото папството никога не е отричало това. Обаче със своята доктрина за непорочното зачатие папството отрича истината, че Исус е дошъл на земята с нашето паднало естество. Тук откриваме главния белег за антихрист и това е главният белег на новата теология. Това са опасни съмишленици. Апостол Павел потвърждава това тълкуване, когато по същия начин определя тайната на благочестието (1 Тим.3:16) и тайната на беззаконието (2 Сол. 2:7). Разбирането на тайната на благочестието е основа за разбирането на тайната на беззаконието. Павел открито заявява, че човешкото естество на Христос е център на тайната на благочестието:

„И без противоречие, велика е тайната на благочестието: Тоя, „Който биде явен в плът, доказан чрез Духа, видян от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава“ (1 Тим.3:16).

Ако Христовото идване в паднало човешко тяло е ключ за разбиране тайната на благочестието, то без съмнение, ключ за разбиране тайната на беззаконието, е отричането че Христос е дошъл в грешна плът. Затова Йоан уеднаквява тази измама с духа на антихриста.

Павловото проникване до същността на тайната на благочестието и тайната на беззаконието, открива централната връзка между човешкото естество на Христос и съвършенството на характера. Тези, които вярват че Христос е бил явен в плът, в паднало човешко естество, разбират благочестието, което Христос е определил за всеки, който чрез вяра Го приема.

Апостол Петър е разбрал връзката между Христовото естество и тайната на благочестието:

„Понеже Исус страда за нас в тяло, и ние нека се облечем със същата мисъл, че този, който страда в тяло е престанал да греша, за да не живее повече за телесните похоти, но за Божията воля, през цялото време, което още остава“ (1 Петр.4:1,2 - от англ.превод на Кинг

Джеймс).

Тези, които отричат че Христос се е явил в плът, вървят към голямата опасност, да изпаднат в беззаконие. Самата мисъл, че Христос със своето непаднало естество им е далечен, ще им даде възможност да оправдават своите грехове. При това положение, колко е важно да изследваме падналото естеството на Христос на колене и да приемаме това чудно разбиране, че в своята човешка слабост нашият Господ е получавал сила от своя Отец, за да устоява на изкушенията на Сатана. Колкото по-основно ще изследваме човешкото естество на Христос, толкова повече в нашия живот ще ни се открива тайната на благочестието.

В заключение бихме дали следния важен съвет. Лесно е да разберем Христовото естество в споровете и дебатите. Лесно е да вместим този въпрос в областта на доказателствата и дискусивната теология. Това обаче е вест с изключително значение, напълно необходима за разбиране на истината за светилището, за разбиране на голямата Божия сила, която се предоставя на всеки, който Му се предаде. Тя е необходима, за да ни направи способни да проповядваме Откр.14:12 с убеждаваща сила.

Трябва да видим тази вест в светлината на цялото спасително дело на Бога чрез неговия Син Исус Христос. Необходимо е да видим всичко това през призмата на Голгота. Не е трудно да белязаме някого, който не приема нашите схващания. В разговорите си с много проповедници обаче разбрахме, че когато внимателно и подробно обясняваме разликата между естеството и характера, настъпваше чудно осветление на това, че макар да сме съучастници на същото естество каквото имаше Исус, ние трябва да подчертаваме истината, че Той имаше друг, различен характер. Но утешаващо за нас е, че този характер Той иска да изтъче и у нас. На нас ни се предлага силата на Този, Който единствен е ходил по тази земя без порок.

„Имайте в себе си същите мисли, каквито имаше Исус Христос“ (Фил.2:5 - англ.превод на Кинг Джеймс).

„...Който е силен да ви запази от падане и да ви постави пред лицето на своята слава без порок с радост“ (Юда 24).

„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек, обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите“ (1 Кор.10:13).

Чрез Неговите обещания можем да бъдем „съучастници на Божественото естество... като избягваме разтлението, което е в света поради похотта“ (2Петр.1:4).

Той е този, който ни учи „да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят“ (Тит 2:12).

Истината за Христовото идване в плът ни обогатява с по-дълбоко разбиране вестта към лаодикийската църква. Обещанието на победителите сега звучи по нов начин.

„На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (Откр.3:21).

Щом започнем да разбираме и отговорим на голямото смирение на нашия Господ, облечен в божествено и човешко и понасящ срама на кръста, тогава нашето ледено сърце започва да се топи. Когато напълно разберем великата истина и отговорим на безкрайната Божия любов, нашето сърце ще се промени и нещата от този свят ще изгубят своя блясък в светлината на Неговата слава и благодат.

6. Естеството на човека и новата теология

Новата теология е основана на измамното схващане за човешкото естество. В този предмет можем най-ясно да я разграничим. Нека да разгледаме в светлината на Божието Слово следните седем основни принципа:

1. Човек не се ражда с наследствен грях.

Схващането за наследствения грях е вмъкнато в християнството от Августин. Тази идея беше защитавана от него като резултат на неговото езичество. Това виждане е основано на представата, че човек се ражда, дори е заченат в грях поради Адамовия грях, при което не съществува нищо, с което човек би могъл да промени това положение, дори самият Бог не може да го направи. Това неоснователно твърдение води мнозина до вярата, че Бог като строг съдия е предопределил някои хора за вечно спасение, останалите пък да страдат с вечни мъки. Някои цитират стихове от молитвата на Давид, като доказателство за това схващане. Често в този случай се цитират и нови библейски преводи. В много от тези преводи обаче се вижда предубедеността на преводача, която отразява неговата лична наклонност да приеме идеята за наследствения грях. В превода на крал Джеймс (Кинг Джеймс Вершън) един такъв стих звучи по следния начин:

„Ето, родих се в беззаконие, и в грях ме зачна майка ми“ (Пс.51:5).

Обаче новият превод, Ню Интернешънъл Вершън, представя този стих като наследствен грях:

„Сигурно е, че съм грешник от своето рождение; грешен съм от мига, когато майка ми ме зачена“.

В еврейския текст не се споменава нищо за беззаконие или

наследствен грях. Следващите стихове откриват истината, че за Давид беше възможно, да бъде напълно очистен от греха извършен с Витсавее:

„Ето, възлюбил си правда в човека, затова си му изявил скритата мъдрост. Очисти ме с исоп и ще бъда чист; умий ме и ще бъда по-бял от сняг“ (Пс.51:6,7).

„Сърце чисто сътвори ми, о Боже, и дух прав обнови вътре в мене“ (Пс.51:10).

Тези стихове разпръскват всяко съмнение, че Давид е вярвал в наследствения грях, или в неговия логичен резултат, че човек не може да престане да греши. Божията истина свидетелства, че човек се ражда с лоши желания и с естествена наклонност да поеме пътя, който го отчуждава от Бога. Необърнатия човек, лишен от силата и благодатта на Бога, естествено се поддава на тази наклонност и се отделя от Бога (сравни Лука 1:15;2:40; Ер.1:5, където в противоположност на това, още от най-ранна възраст, защитното присъствие на Божията благодат подкрепя човека, за да расте осветен; виж също 78 стр. от тази книга, 1§).

Библията подчертава, че всеки човек е отговорен за своя собствен грях, а не за греха на друг:

„И каза Господ на Мойсея: Който е съгрешил против Мене, него ще залича от книгата Си“ (Иzx.32:33).

„Душата, която греши, тя ще умре; синът няма да понесе беззаконието на бащата, и бащата няма да понесе беззаконието на сина: правдата на праведния ще бъде върху него, и беззаконието на беззаконния ще бъде върху него“ (Езек.18:20).

Тези боговдъхновени думи категорично отричат фалшивото учение за наследствения грях. Бог по никакъв начин не прави човека виновен за греха на неговите праотци. Ако наследствения грях би бил библейски, тогава Бог не би съобщил за Йоан Кръстител:

„Защото ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Светия Дух още от зачатия си“ (Лука 1:15).

Ние сме виновни за своя собствен грях.

„Понеже всички съгрешиха и лишени са от славата Божия“ (Римл.3:23).

„Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез граха смъртта, и така мина смъртта във всичките човеци, **понеже всички съгрешиха**“ (Римл.5:12).

2. Съдбата не е предопределена от Бога.

Верно е, че само малко АСД открито приемат учението за предопределението. Като резултат от приемане учението за наследствения грях, човек е склонен да изведе от него същите заключения. Така направиха Лутер и Калвин. Но Словото изрично учи, че човек сам си избира своята съдба:

„Но ако ви се види тежко да служите Господу, изберете днес кому искате да служите, - на боговете ли, на които служиха бащите ви от татък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим Господу“ (Исус Навиев 24:15).

„Ерусалиме, Ерусалиме, ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“ (Мат.23:37).

„И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откр.22:17).

3. Спасението на човека е условно.

Мнозина адвентисти изобщо не съзнават, че точно лошото „веднъж спасен - завинаги спасен“ е тясно свързано с новата теология. Причина за това е, че то се вмъква в по-фина дреха, отколкото при евангелистите-протестанти. Въпреки това, тези които вярват, че ще бъдат спасени без оглед на това дали са победили греха, като последица приемат учението „веднъж спасен - завинаги спасен“. Незабележимият резултат на това е схващането, че спасението не е зависимо от послушанието. Библията многократно твърди точно обратното:

„А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми“ (Евр.10:38).

„Когато, обаче, праведният се отвърне от правдата си и стори неправда, като извърши всичките мерзости, които нечестивият върши, тогава ще живее ли? Ни едно от праведните дела, които е сторил няма да се помни; за престъплението, което е извършил и за греха, който е сторил, за тях ще умре“ (Езек.18:24).

„Защото Бог толкоз възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

„Блажен, онзи човек, който издържа изпитния; защото като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любя“ (Яков 1:12).

„Слушайте любезни ми братя: не избра ли Бог ония, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тях, които Го любя? (Яков 2:5).

„Но милостта на Господа е от века и до века върху ония, които Му се боят. И правдата Му върху внуците на ония, които пазят завета Му, и помнят заповедите Му, за да ги изпълняват“ (Пс.103:17,18).

„Но ако ходим в светлината, както е той в светлината, имаме съобщение един с друг, и кръвта на Сина му Исуса ни очиства от всеки грях“ (1Йоан.1:7).

„И ето, един дойде при Него и рече: Учителю, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: Защо питаш Мене за

доброто? Един Бог има, който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота пази заповедите“ (Мат.19:16,17).

4. Християнското съвършенство на характера е дар от Христос.

Новата теология отрича християнското съвършенство. Библията потвърждава привилегиите на всички християни, да достигнат съвършенството на характера. Защитниците на новата теология заместват съвършенството (перфекшън) с усилието за усъвършенстване чрез собствени сили (перфекционизъм), а това е виждането, че добрите дела допринасят заслуги за човека. Това обаче е дяволска измама. Словото Божие казва:

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога“ (Еф.2:8).

„И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона“ (Римл.3:28).

„Като знаем все пак, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исуса Христа, - и ние повярвахме в Христа Исуса, за да се оправдаем чрез вяра в Христа, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае никой твар“ (Гал.2:16).

Идеите на перфекционизмът обхващат също твърдението, че може да се постигне състояние, при което няма вече никакво развитие, никакво усъвършенстване. Това е така нареченото „абсолютно съвършенство“. Твърди се, че човек в такова състояние не може да съгреша, да падне. Тази мисъл е небиблейска и като такава трябва да се отхвърли. Въпреки това Библията е пълна с доказателства, че Божиите светии в силата на Исус ще бъдат действително съвършени.

„После Господ рече на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? (Йов 1:8).

„Всеки който вярва че Исус е Христос от Бога е роден; и всеки който люби оногози който е родил люби и родения от него. От това познаваме че любим чадата Божии, когато Бога любим и заповедите негови пазим; защото тая е любовта Божия, да пазим заповедите негови; и заповедите му не са тежки. Защото всяко от Бога родено побеждава света; и тая е победата която е света победила, вярата наша. Кой е който побеждава света ако не този който вярва че Исус е Син Божий?“ (1 Йоан.5:1-5).

„И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пазя, лъжец е, и истината не е в него. Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена. По това знаем, че сме в Него. Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ (1Й.2:3-6).

„И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият

небесен Отец“ (Мат.5:48).

„Блажени, които пазят свидетелствата Му и търсят Го с все сърце. Наистина те не правят беззаконие: ходят в пътищата Му“ (Пс.119:2,3).

„Остатъкът Израилев няма да прави беззаконие, нито ще се намери в устата им език лъстив, защото те ще пасат и ще лежат и не ще има кой да ги устрашава“ (Соф.3:13).

„Никой, който е роден от Бога не върши грях, защото Неговият зародиш пребъдва в него и не може да съгрешава, защото е роден от Бога“ (1Йоан.3:9).

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“ (Еф.4:11-13).

„И тъй понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха, за да живеее през останалото в тялото време, не вече по човешки страсти, а по Божията воля“ (1Петр.4:1,2).

Съвършенството не може да бъде постигнато от човека дори и чрез най-добрите негови дела. Винаги ще има борби, битки и война. Но окончателното завършване на съвършения характер е дело на Христа. Той е единственият, който отстранява греха от нашия живот.

Съвършенството не винаги обаче означава зрялост. Обърнатият мъж или жена постоянно расте в зрелостта на Божиите постепенни откровения.

5. Светиите са привилегирани с Христовата сила за победа над греха.

Библейската истина, която приеха верните адвентисти, учи че светиите могат да постигнат, а също и постигат, победа над греха още сега. Новата теология твърди, че светиите ще грешат чак до второто идване на Господ Исус. Но Библията има какво да каже по този въпрос:

„А на Онзи, който може да ви съхрани безгрешни и да ви постави непорочни в радост пред Неговата си слава“ (Юда 24).

„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, околкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите“ (1Кор.10:13).

„За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява“ (Фил.4:13).

„...за да я представи на Себе Си църква славна, без петно, или

бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна“ (Еф.5:27).

„Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени), и като ни съвзкреси, тури ни да седим с него в небесни места, в Христа Исуса“ (Еф.2:4-6).

„Отрезнейте, за да вършите правда и не грешете, защото някои от вас не познават Бога. Това казвам, за да ви направя да се засрамите“ (1Кор.15:34).

„Прочее, казвам: Ходете по Духа и няма да угаждате на плътските страсти“ (Гал.5:16).

„А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, верност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон. А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите й“ (Гал.5:22-24).

Последното поколение ще бъде свято. То ще бъде послушно на Бога. Ще пази Божи Закон, защото Той е обещал, че ще им даде сила за това.

„Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството Исусово“ (Откр.12:17).

„И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила“ (Откр.19:8).

„Те са ония, които не са се осквернили с жени, защото са девственици; те са които следват Агнето, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците за първи плодове на Бога и на Агнето. И в устата им не се намери лъжа; те са без порок“ (Откр.14:4,5).

„...за да я представи на Себе Си църква славна, без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна“ (Еф.5:27).

„...и праведният нека върши и за напред правда, и святият нека бъде и за напред свят“ (Откр.22:11).

Цитираните стихове от Словото мощно отричат теорията на новата теология, която твърди че Бог няма да даде сила за победа над греха. Приемането на такава заблуда води до приемането на едно от следните две заключения:

а) че Бог ще оскверни небето с присъствието на грешниците

б) че от грешникът по Своё желание ще направи светия (въпреки пренебрегването на подчинение спрямо Неговата воля).

Словото категорично отхвърля и двете твърдения.

6. Новородението се извършва при обръщането.

Библейска истина е, че новородението и обръщането вървят ръка за ръка. Обръщането всъщност е опитност на новородението. В книгата, която издаде църквата под заглавие „Отговори върху пътя“ през 1977 г., д-р Форд пише: „Вследствие обръщането си, човек получава

Святия Дух и се посява семето на новото естество.“ Това твърдение подкрепя фалшивата евангелско-протестантска представа, че обръщането е само посяване на семето на истината, и че новородението настъпва някога по-късно след обръщането. Но това коренно се различава от библейското учение. Ако беше истина не бихме могли да бъдем в спасителна връзка с Исус през времето между обръщането и новородението, защото Господ казва:

„Истина, истина ти казвам: Ако се не роди някой отново, не може да види царството Божие“ (Йоан 3:3).

Библията казва също, че новородените хора имат Христовата сила за победа над греха.

„Ако знаете, че Той е праведен знайте, че и всеки, който върши правда е от Него роден“ (1 Йоан.2:29).

„Знаем, че всеки роден от Бога не съгрешава; но оня, който се е родил от Бога, пази себе си и лукавият не се докосва до него“ (1Йоан.5:18).

„...като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, защото който е умрял, той е оправдан от греха“ (Римл.6:6,7).

„Понеже сте очистили душите си, като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце, тъй като се новородихте не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и трае до века“ (1Петр.1:22,23).

Не е нито логично, нито библейско да отделяме обръщането от новородението.

7. Ние сме в Христос и Христос е в нас.

Библията ни учи, че Христос е в християните и те в Него. Някои обаче казват, че да мислим, че Христос е в нас, е един вид зомбизъм (зомбизмът е религия широко разпространена в Западна Африка, в Хаити и на юг в САЩ. Змията е почитана като бог. Тази религия вярва, че в мъртвото тяло може да влезе свръхестествена сила и да го възкреси за живот. Тогава обаче тази сила върши всичко според волята си и личността няма своя собствена индивидуалност, нито свобода да избира.) Те твърдят, че ако Христос пребъдва в нас, то тогава ние нямаме собствена мисъл. Така сме лишени от възможността за избор. Както е с много други въпроси, така и при анализа на този, има част от истината. Естествено е, че ако Христос е в нас, тогава вършим Неговата воля, но има голяма разлика между предаване своята воля на Христос или на Сатана. Ако се предадем на Сатана, тогава той ще ни зароби и ние започваме да действваме точно като зомби. Ако обаче се предадем на Христос, той ще ни освободи. Никога няма да ни лиши от нашето право да избираме и никога няма да ни принуждава против нашата воля и желание за вярност към Неговата воля. В момента когато решим да последваме тълпите на неприятеля, с Божествено съжаление,

Той ще ни позволи да го направим според нашия избор.

Нищо по-ясно не осветлява този въпрос, както притчата за лозата и нейните пръчки. Бихме могли да зададем следния въпрос: „Лозата в пръчките ли е, или пръчките в лозата?“

Тук очевидно се налага да отговорим, че и двете са истина.

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:5).

Тази истина е потвърдена и на други места в Библията:

„По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той в нас, гдето ни е дал от Духа Си“ (1 Йоан.4:13).

„Ако някой изповяда, че Исус е Божият Син, Бог пребъдва в него, и той в Бога“ (1 Йоан.4:15).

„И който пази неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в него; и по това познаваме, че той пребъдва в нас по Духа, който ни е дал“ (1 Йоан.3:24).

„Изпитвайте себе си, дали сте във вратата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли че Христос е във вас, освен ако сте порицани? (2Кор.13:5).

„Съсразгнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живее в тялото, живее го с вратата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал.2:20).

„На които Божията воля беше да яви, какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос в нас, надеждата на славата“ (Кол.1:27).

Няма съмнение в това, че грешният, паднал човек се ражда в напълно безнадеждно положение. Изкупителната жертва на Исус Христос обаче, не само прощава, но и обновява. Бог ще има на тази земя народ, който ще отразява Неговия характер и който ще покаже на света любовта и чистотата на тези, които са позволили Исус напълно и безрезервно да управлява живота им. Те ще бъдат неоторимо доказателство, че твърдението на Сатана за невъзможността Божият закон да бъде свойствен за човека, е фалшиво. Божията сила да промени грешника ще бъде демонстрирана пред цялата учудена Вселена.

Тези, които не са се уеднаквили напълно с новата теология, може би предполагат, че няма да бъде трудно да се преодолеят нейното пагубно влияние. За такива не е нещо необичайно да подкрепят представата за победа над греха. В действителност обаче те не поддържат истината за Христовата сила, която се осигурява за постоянна победа. Те застъпват становището, че победата над греха е непостижим идеал, към който човек трябва да се стреми и приближава. Учителите на новата теология непрекъснато викат за единство. Този вик обаче, не е насочен към истината, която осветява. В действителност под мантията на стремеж към избягване разцепления, те твърдят че

не трябва да подчертаваме точките от учението ни, които ни различават от другите. Това подкрепя делото на Сатана, който цели да приемаме като спорни и разделящи всички истини, чрез които можем да различим истината от заблудата. Всички такива призови само задълбават разцеплението в църквата, което и без това е съвсем очевидно.

Тези, които се уеднаквяват с новата теология, често пъти при спор с тези, които учат че Христовата сила е достатъчна за постигане на съвършен характер, задават въпроси от този вид: „Ти съвършен ли си?“, „Познаваш ли съвършен човек?“ и други подобни. На хората обаче, не е дадено да съдят за тези неща. Никой от тях не е способен за това. Тук никой друг няма право да решава, освен самият Бог, който е единственият справедлив Съдия. Той ще определи, кой е праведен и кой не. Никой съвършен човек няма да твърди за себе си това. Неговото съвършенство постоянно ще бъде зависимо от Исус. Въпросите за съвършенството често са неправилно тълкувани като законничество, което обаче е фалшиво обвинение, тъй като те не засягат това, което може да направи човек, но това което Бог е обещал на народа, който Му се е предал.

Библейската истина за съвършенството не говори нищо за съвършенство на тялото преди идването на Господа. Докато това смъртното не бъде облечено в безсмъртие и тленното в нетление, постоянно ще притежаваме паднало тяло. Това обаче не засяга съвършенството на характера. Сестра Уайт точно определя тази разлика, когато застава срещу движението за „осветената плът“ в Индиана през 1900 г.:

„Днес всички могат да постигнат святи сърца, но не би било правилно, ако твърдим че в този живот можем да имаме святи тела. И докато не можем да проповядваме съвършенство на тялото, то можем да имаме християнско съвършенство на душата“ („Избр.вести“, том 2, стр.32 от англ.ор).

Но Бог ще има народ, който ще защити Неговото име и Неговия характер; народ, който ще бъде изпълнен със силата на Святия Дух, който ще върви напред, за да проповядва последната покана със висок вик на всички обитатели на земята. Каква тържествена привилегия е това за тези, които отговорят на Христовата покана.

7. Същността на греха и новата ТЕОЛОГИЯ

За да разберем спасението е жизнено необходимо да схванем библейското виждане за греха. По-долу са представени някои по-значителни истини, засягащи този предмет, на които новата теология се противопоставя.

1. Грехът е целенасочено, съзнателно или по небрежност извършено нарушение на Божия Закон.

Защитниците на новата теология обясняват греха като всяко отклонение от безкрайната Божия воля и като всяка човешка слабост. Едни не познават свидетелствата на Писанията, други, в решителното си старание да наложат своите фалшиви идеи, въобще не взимат под внимание Словото. И така грех става всичко, което е лишено от свършено познание. Но ако това беше истина, тогава никое създание не би могло да живее в свършена безгрешност, независимо дали това са ангели или изкупени светии, защото единственото всезнаещо същество е Бог.

Колин веднъж получи писмо от един ревностен защитник на новата теология, в което той го питаше дали някога е забравял да изпрати писма, които му е дала жена му. Питаният казваше, че такова случайно забравяне би било грех. Други водачи на новата теология твърдяха, че грех е да кръстосаш краката си, защото това ограничава максималното протичане на кръвта, а това е против здравните закони. Ако тази теория е верна, тогава ние трябва да отхвърлим и молитвата, защото при нея се коленичи, а това ограничава оросяването на нашите долни крайници. Някои би могъл да си помисли, че този предмет не е така важен, но за тези, които са възприели новата теология като правило на живот, това са принципни неща. Ако застъпниците на новата теология се затвърдят във виждането, че всяко ограничение е грех, то тогава като закономерна последица ще дойде и заключението, че никой не може да победи над греха.

Това води до чувството на плътска сигурност. Ако човек може да бъде спасен, въпреки че остава в така наречения „грех от ограничението“, тогава няма причина да се съмнява, че няма да бъде спасен въпреки оставането в греха, бил той съзнателен или несъзнателен. Ето защо, така наречената висша дефиниция за греха е използвана за това да отрече послушанието, което Бог е обещал на тези, които ще Му служат. Така наречената нисша дефиниция на греха парадоксално подкрепя благословието от послушанието към Бога.

Господнята служителка казва, че има само едно определение за греха: „Всеки който прави грех прави и беззаконие; и грехът е беззаконие“ (1 Йоан.3:4).

Господ напълно разбира ограничението на грешното тяло, с което всички се раждаме, но Той е обещал победа чрез обновяването на нашата мисъл (Римл.12:1,2). Съвсем недвусмислено в Духа на пророчеството ни се казва, че Бог може да даде победа над греха по всяко време:

„Нека никой не казва: „Не мога да отстраня недостатъците на своя характер“. Стигнеш ли до такова заключение, тогава сигурно няма да постигнеш вечния живот“ (Пр.Хр.,331 стр.).

Самият живот на служба, който се изяви чрез Исус, ни е пример за победа над греха.

„Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грех не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му“ (1Петр.1:21,22).

Този Христов пример не само че ни поучава как трябва Божиите деца да се отнасят, но сам по себе си е Божия сила за победа над греха в този живот.

2. Бог не държи никого отговорен за греха, сторен по незнание (несъзнателния грех).

Новата теология измамно учи, че Бог прави човека отговорен за греховете извършени от незнание. Библията обратно на това ни учи, че знанието и разбирането са необходими, за да бъде едно дело считано за грех (при наличието на изявен закон).

Божие слово ни казва, че Бог се смиява над невежите:

„Който може да състрадава с невежите и заблудилите, защото и сам той е обиколен с немощ“ (Евр.5:2).

Това обаче, не се отнася за тези, които са невежи по небрежност или пренебрежение.

„...то как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение, което от начало прогласено от Господа, се потвърди между нас от тия, които бяха го чули“ (Евр.2:3).

Тези, които не по своя вина не са разбрали пълнотата на Божията истина, ще бъдат съдени само според това, как са приложили светлината, която са имали.

„...защото, щом езичниците, които нямат закон, по природа вършат законното, те, без да имат закон, сами на себе са закон; че делото на закона е написано в техните сърца, те показват като тяхната съвест свидетелства, и мислите една друга се обвиняват, или се оправдават“ (Римл.2:14,15 - синод.пр.).

В небесното царство ще има мнозина, които са престъпвали заповедта за съботата и дори мнозина идолопоклонници, и въпреки

това ще бъдат спасени. Изкупените езичници са се оставяли на действието на Святия Дух, за който нищо не знаят, и на Христос, за когото никога не са слушали и учили.

„Даже и езичници са подхранвали този дух на доброта. Преди думите на живота да са стигнали до ушите им, те са се отнасяли приятелски с мисионерите, дори са им услужвали с риск за живота си. Сред езичниците има такива, които се покланят незънательно на Бога, такива, на които светлината никога не е била занасяна чрез посредничеството на човек, и все пак те няма да загинат. Макар и да не познават написания Божия закон. Чули са Божия глас да им говори чрез природата и са вършили нещата, които законът изисква. Техните дела са доказателство, че Светият Дух е докоснал сърцата им и те ще бъдат признати за чада на Бога“ („Животът на Исус Христос“, стр.355-българска новина).

Библията е пълна с уверения, че Бог няма да държи отговорен никого, който се намира в незнание не по своя вина.

„Прочее, ако някой знае да прави добро и го не прави, грях е нему“ (Як.4:17).

„Бог, прочее, без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци, навсякъде да се покаят“ (Деян.17:30).

Когато Господ Исус си служеше с думите на фарисеите, подчерта, че дори и сред ръководителите, ако имаше такива, които бяха в незнание несъзнательно, няма да бъдат виновни пред Бога.

„Исус им рече: Ако бяхте слепи, не бихте имали грях, но понеже сега казвате: Виждаме, грехът ви остава“ (Йоан 9:41).

„Ако не бях дошел и не бях им говорил, грях не биха имали; сега, обаче, нямат извинение за греха си“ (Йоан 15:22).

Грехът и престъпването на Закона носят след себе си вина, която изисква прощение.

„...тогава, ако е съгрешил и е виновен, нека повърне това, което е вземал (да се покае и поправи)...“ (Лев.6:4).

„Защото, който упазва целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко“ (Як.2:10).

„Не вземай напразно Името на Господа твоя Бог, защото Господ няма да счита безгрешен (без вина) онзи, който взема напразно Името Му“ (Изм.20:7).

Проблемът за греха ни поставя пред решението.

„Свестете се за вършене на правда и не грешете“ (1Кор.15:34).

„Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?“ (Римл.6:16).

Ако грях са всички безкрайни човешки слабости, тогава всички тези апели биха били несправедливи. И също така неверни биха били

думите на Христос отправени към тези, на които служеше.

„Нито аз те осъждам. Иди си, отсега не съгрешавай вече“ (Йоан 8:11).

„По-после Исус го намери в храма и му рече: Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо“ (Йоан 5:14).

Така наречената висша представа за греха ни води до оправдаване на греха и насочва мисълта на вярващия към теологията „живей и греш“ . Така наречената нисша представа за греха ни води до Основата, чрез която Бог усъвършенства в народа Си характера по Своя образ.

3. Грехът може да бъде победен точно в този момент.

Един от белезите, които новата теология поддържа, е вярването че всички ще продължават да грешат чак до момента, когато Исус дойде втори път. Въпреки че са давани апели за победа и освещение, а също се насърчава растежа в праведен живот, тези, които приемат новата теология, не вярват че човек, изпълнен със Святия Дух, би могъл стъпка след стъпка, ден след ден да победи над греха още в този живот.

Една от най-големите грешки, които допусна Робърт Бърнсид през шестдесетте години беше, че Бог ще изкорени греха чрез особено дело на запечатването. Това виждане показва, че победата над греха не може да бъде постигната до момента на запечатването. Бърнсид неправилно постави равенство между победата над греха чрез силата на Христос и заличаването на греховете при последното, заключително умилоствение (очистване). Тази измама беше в съгласие с приемането на доктрината за наследствения грях. По-късно Бърнсид с лека ръка отсрочи времето на това изкореняване на греха с приемане евангелската заблуда, че победата над греха няма да се постигне чак до второто идване.

Спомняме си събранието, което свика сдружението в Сидни, на което излязоха двама проповедника да разкрият измамите на Бърнсид през шестдесетте години. Първият обясняваше една измама и на нейно място предлагаше друга. Той твърдеше: „Бърнсид не е прав, защото ние не ще постигнем победа чак до второто идване на Христос“ (твърдението, което той възприе от евангелистите). Другият проповедник обаче, твърдеше: „Бърнсид не е прав. Господ иска да победим сега“. Още сега можем да премахнем греховете си чрез силата на Христос. На това събрание малцина схванаха, че тези противоположни мнения ще се окажат като база за всяко разграничаване на истина от заблуда през седемдесетте години.

Бог винаги е изисквал Неговия народ да бъде съвършено послушен. Но заедно с това изискване винаги е давал сила за победа. Ето някои от най-подходящите изказвания на Библията:

„И тъй, понеже Христос пострада по плът, въръжете се и

вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха, за да живее през останалото в тялото време, не вече по човешки страсти, а по Божията воля“ (1Петр.4:1,2).

„Понеже сте очистили душите си с послушанието на истината чрез Духа, за нелицемерно братолюбие; възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“ (1Петр.1:22).

„...като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха“ (Римл.6:6,7).

„...върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свят на Господа“ (Еф.2:21).

„...за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух“ (Римл.8:4).

„...но благодарение Богу, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос“ (1Кор.15:57).

„А на Онзи, Който може да ви пази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава“ (Юда 24).

„Защото се яви Божията благодат, спасителна за всичките човечи, и ни учи да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, очикайки блажената надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела“ (Тит 2:11-14).

„Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава не Го е видял, нито Го е познал“ (1Йоан. 3:6).

„Знаем, че всеки роден от Бога не съгрешава; но оня, който се е родил от Бога, пази себе си и лукавият не се докосва до него“ (1Йоан.5:18).

4. Грехът ни отделя от Бога.

Защитниците на новата теология твърдят, че временния грях не ни отделя от Бога. Тяхната човешка аргументация преследва идеята, че Бог не си играе с нас, веднъж да прощава греха, друг път не. Ще отхвърли ли човешкият баща своите деца само поради тяхното непослушание? Колко повече така няма да направи Бог със Своя народ само поради техните временни грехове? Те твърдят, че Словото предлага силни доказателства в подкрепа на тази действителност.

„Няма да отстъпя от тебе, нито да те напусна“ (Исус Навиев 1:5).

„Бъдете силни и дързостни, не бойте се нито да се страхувате от тях; защото Господ твоят Бог Той е, Който върви пред тебе; не ще отстъпи от тебе нито ще те остави...Господ, Той е, Който ходи пред тебе, Той ще бъде с тебе; не ще отстъпи от тебе нито ще те остави; не бой се, нито се страхувай“ (Втор.31:6,8).

Тези, които приеха новата теология лъжливо твърдят за тези, които се застъпват за Божията истина, че учат следното: Бог се отделя от грешника за един единствен грях. Истината е, че ние се отделяме от Бога даже и само с един грях.

„Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви, и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува (и вашите грехове са причинили да скрие лицето си от вас, за да не чува)“ (Ис.59:2).

Когато грешим, ние се отделяме от Бога. По някакви загадъчни причини тези, които приемат новата теология не оценяват последиците на истината, че един единствен грях отдели Адам и Ева, а чрез тях и цялото човечество от присъствието на Бога. Те не преценяват силното доказателство, показващо че само един грях стана причина Мойсей да бъде лишен от влизане в обещаната земя. За защитниците на новата теология е съвсем естествено твърдението, че Давид е бил в спасителна връзка с Бога през времето, когато е извършил прелюбодейство и убийство. Но очевидно е, че самият Давид не е вярвал това, защото не би се молил така:

„Повърни ми радостта от спасението Си и освобождаващият Дух нека ме подкрепи“ (Пс.51:12).

Павел набляга на истината, че или сме в Духа, или в плътта. Ако ли сме в плътта не можем да бъдем спасени; в Духът обаче имаме вечен живот.

„Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни - за духовното. Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога“ (Римл.8:5-8).

Този въпрос е добре илюстриран чрез притчата за блудния син. Чрез своеволието си той потъпка честта на семейството и посрами баща си. Но не беше бащата, който се отвърна от сина. Точно синът беше, който се отдели от баща си.

След като преживя няколко мига на чувствени удоволствия и след като после трябваше да посрещне страшните последици на своя грях, той се обърна отново към своя баща. Каква прекрасна картина е това, когато синът се приближава към своето отечество. Той отново си повтаря думите, с които се надява да умилостиви бащиното сърце. „Не съм достоен вече да се наричам твоят син. Направи ме като един от твоите наемници“ (Лука 15:21).

Каква чудна картина на нашия любящ небесен Отец виждаме в този земен баща! В момента, когато позна своя син, бащата се затича към него по пътя, въпреки че неговите стъпки не бяха така сигурни както в младостта. Когато се срещнаха, той разтвори обятията си и го прегърна. Момчето се опитва да каже нещо от повтаряните думи, но бащата не ги чува. Взима го в къщи, измива го, свлича окаяните дрехи

и го облича не в дрехи на слуга, но в дрехата на син. Ако се отделяме чрез греха от Бога, не сме оставени без надежда. Ние имаме един любящ Спасител, който ни казва:

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгрешите някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния“ (1Йоан.2:1).

Жалко, че новата теология със своята представа за грях и прощаване, грях и прощаване, грях и прощаване (и така до безкрай) отрича силата, която Бог ни дава стъпка след стъпка, ден след ден за победа. В действителност точно такова схващане за гр (ешене и прощаване ни води до състояние, при което си мислим, че Бог си играе с нас и веднъж ни прощава, друг път не. Но тези, които познават Божията любов, много добре знаят, че Бог не желае да имаме такова отношение към Него. Така както Енох, ние можем ден след ден да ходим със своя Бог и да имаме уверението, че не само ще ни прости греха, но че ще ни даде необходимата сила и защита от падането. Ние притежаваме чудното обещание:

„Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призвани, за да наследите благословение“ (1Петр.3:9).

8. Истината за светилището и новата теология (I част)

Вестта за светилището и тълкуването на пророчеството бяха две основни спорни точки, заради които новата теология беше (временно) отхвърлена от ръководството на църквата. Това се случи в Глейсър Вю (щата Колорадо, САЩ), където през 1980 г. се свика съвет за решаване на този проблем. Вестта за светилището е отличително учение на адвентистите от седмия ден. Никоя друга църква нито я разбира нито я предава. Ревностните защитници на новата теология се опитваха да използват аргументи, които употребяват и протестанските държки срещу това учение. Те проповядват, че вестта за светилището е била само усилие да се запази авторитета на тези, които очакваха идването на Господ Исус Христос след разочарованието през 1844 г.. Десетилетия наред църквата трябваше да воюва срещу подобни атаки, водени от нейните противници. Но фактът, че такива се умножават в сред редиците на членовете на АСД, е тревожен обрат на събитията.

Преди 1970 г. малцина бяха, които проповядваха такива виждания вътре в църквата, но тогава никога това не беше масово явление. При все това сестра Уайт съобщава, че вестта за светилището е централна настояща истина.

„Христовото ходатайство за човека в небесното светилище е точно толкова основна част от изкупителното дело, каквато беше и Неговата смърт на кръста. Със смъртта си започна делото, което след

своето възкресение трябва да довърши в небето. С вяра трябва да влезем във вътрешността зад завесата, „където Исус влезе предтеча за нас“ (Евр.6:20). Там се отразява излъчващата се от кръста на Голгота светлина. Там можем да получим по-ясен поглед за тайните на изкуплението“ („Великата борба“, стр.402стара\ 301нова).

Нека да сравним твърденията на новата теология и истината за светилището в светлината на Божието Слово.

1. Очистването се извършва чрез Христовата първосвещеническа служба в небесното светилище.

Протестантите вече десетилетия наред нападат истината, че очистването се извършва чрез Христовата служба в небесното светилище. Те твърдят, че да се учи такова нещо означава да се пренебрегва жертвата на Господ Исус на кръста. Както протестантите, така и защитниците на новата теология са водени от представата, че **умилостивението (очистването) е било завършено на кръста.** Често пъти малодушно се поддавахме на тези твърдения, въпреки че съществуват множество убеждаващи библейски текстове, подкрепящи становището на АСД. Мнозина използват един цитат на сестра Уайт, който са извадили от контекста, за отричане многобройните ясни и категорични цитати, които показват, че очистването (умилостивението) се извършва в небесното светилище. Тези хора стигат до заключението, че „Христос понастоящем привежда в действие резултатите от своето умилостивение на кръста“. Това обаче, е непълното обяснение на учението за очистването. Умилостивяващата жертва на Христос завършва своето дело, като Исус се застъпва чрез кръвта, пролята на кръста, в небесното светилище.

Никъде в Библията очистването не е описано по-добре отколкото в 16 глава на книгата Левит. Думата очистване тук е употребена 13 пъти в смисъл на очистване чрез жертва. Тази глава явно учи, че очистването не е било ограничено само с принасяне на жертвата, но че обхващаше всяко действие извършвано в Деня на умилостивението:

„И да принесе Аарон телеца в жертва за грях за себе си и да очисти себе си и дома си“ (Левит 16:6).

„...а козела, върху който е паднало жребие за отпушане, да остави жив пред Господа, за да извърши чрез него очистване и да го изпрати в пустинята за отпушане (и той да понесе на себе си техните беззакония в необитаема земя)“ (Левит 16:10).

„След това Аарон да доведе телеца в жертва за грях за себе си, да очисти себе си и дома си и да заколи телеца в жертва за грях за себе си“ (Левит 16:11).

„...и да очисти светилището от нечистотиите на синовете Израилеви и от престъпленията им, във всичките им грехове. Тъй трябва да постъпи той и със скинията на събранието, която е между

тях, сред нечистотиите им“ (Левит 16:16).

„Кога влиза да очисти светилището и докато излезе, в скинията на събранието не бива да има никого друго. Така той ще очисти себе си, дома си и цялото Израилево общество“ (Левит 16:17).

„...и да измие тялото си с вода на свято място, да облече дрехите си, да излезе и да извърши всесъжение за себе си и всесъжение за народа, и да очисти себе си и народа“ (Левит 16:24).

„защото в тоя ден ви очистват, за да ви направят чисти от всички ваши грехове, та да станете чисти пред лицето Господне“ (Левит 16:30).

„А очистянето да извършва оня свещеник, който ще бъде помазан и посветен да свещенодейства вместо баща си: той да облече ленени одежди, одежди свещени, да очисти светая светих и скинията на събранието, жертвеника да очисти, и свещениците и целия събран народ да очисти“ (Левит 16:32,33).

„Това да бъде за вас вечна наредба: да се извършва очистяне над синовете Израилеви от всичките им грехове веднъж в годината. И Аарон направи тъй, както бе заповядал Господ на Моисея“ (Левит 16:34).

Така тази глава показва, че очистването обхващаше: жертвения телец за първосвещеника и неговото семейство; жертвеноото агне за Господа; отпушането на козела Азасел; принасянето на кръвта върху капака на умилостивилището и принасяне кръвта пред него в небесното светилище. Да се откъсва очистването от първоосвещеническата служба на Исус, би означавало да се отрича свидетелството на Божието Слово. То в никакъв случай не омаловажава цената на кръста и съвършеното очистване посредством жертвата принесена от Христос на кръста. Точно обратното - за нас става разбираемо единството на Христовото дело и то както по отношение на Жертвата, така и по отношение на Първосвещеника. Всичко, което Христос върши, открива безкрайната Божия любов към всички съвременници на това грешно поколение.

Христовото очистване в небесното светилище е така съвършено, че всички грехове, извършени поради незнание от праведните мъртви, също са изличени при изследователния съд.

„Това очистване се извършва както за праведните мъртви така и за праведните живи. То обхваща всички, които са умрели с вяра в Христос, които обаче понеже не са имали повече светлина за Божиите заповеди са грешили несъзнателно, като са престъпвали Неговите наредби“ („Опитности и видения“, стр.254 - от англ.).

Някои се хващат за думите, които Господ изговори точно преди смъртта си: „Свърши се“ (Йоан 19:30), и си мислят, че с това Той е имал предвид, че очистването, което върши, е приключено. Жертвата естествено беше завършена, умилостивителния откуп също беше даден. Чрез смъртта си Христос привлече всички хора към Себе

Си. Също и Неговата борба със Сатана беше приключена. Необосновано е да си мислим обаче, че очистването, извършвано от Него, е било приключено, защото такова заключение противоречи на Священото Писание. В Левит 16 глава ни се обяснява, че Христос не е могъл да има предвид очистването, когато е произнесъл думите: „Свърши се!“ Вестта за светилището не пренебрегва кръста напротив, тя го прави свой център.

2. Христос е започнал своето дело в светая светих на небесното светилище през 1844 г.

Последвалото старателно изследване на Слото веднага след разочарованието през 1844 г., доведе до по-пълно разбиране вестта от Данаил 8:14.

„И каза ми: До две хиляди и триста денонощия, тогава светилището ще се очисти“; друг превод казва: „До две хиляди и триста денонощия, тогава ще достигнат до своето обновление чрез святата служба“ (Дан.8:14).

Понеже милеритите вярваха, че очистването на светилището се отнася за очистването на земята чрез огън в края на света, първите адвентисти от седмия ден скоро съзнаха, че думите на Данаил не се отнасят до унищожението на земята, но за очистване на небесното светилище от Исус, нашият небесен Първосвещеник. За това ясно свидетелстват както Новият, така и Старият Завет.

„И да ми направят светилище, за да обитavam между тях. По всичко, което ти покажа - образа на скинията и образа на всичките ѝ принадлежности, - така да я направите“ (Иzx.25:8,9).

„А от това, което казваме, ето що е смисълът: Ние имаме такъв първосвещеник, Който седна отлясно на престола на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек. Защото всеки първосвещеник се поставя да принася и дарове и жертви; затова, нужно е и Тоя първосвещеник да има нещо да принася. А ако беше на земята, Той не щеше нито да бъде свещеник, защото има такива, които принасят даровете според закона; (които служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Моисей, когато щеше да направи скинията; защото: „Внимавай“, му каза Бог, „да направиш всичко по образаца, който ти бе показан на планината““) (Евр.8:1-5).

Внимателното изследване на Стария Завет открива, че са съществували две фази в службата на първосвещеника. Ежедневната служба се занимаваше с прощението на греховете. Годишната служба в Деня на умилостивението (очистването) се занимаваше с пълното заличаване на същите. Явно е, че заличаването на греховете, което бе сянка на службата в небесното светилище, се извършваше в края на времето, когато върху народа се излива Святия Дух.

„Затова покаяйте се и обърнете се, за да се заличат греховете

ви, за да дойдат времена за прохлаждане от лицето на Господа“ (Деян.3:19).

И по начина, по който бъдат заличени греховете на светните от небесните книги, така ще бъдат заличени те и от паметта им.

„Както в последното умилостивение греховете на истински покаяните ще се заличат от небесните списъци, за да не се помнят вече, нито да идват на ум, така и в символа, те се отнасяха далеч в пустинята, завинаги отделени от събранието“ („Патриарси и пророци“, стр.194, 30 глава).

„Праведните няма да престанат да викат болезнено за освобождение. Те няма да могат да си спомнят за никакъв конкретен грях, но в миналия си живот те могат да открият само малко добро... Но докато създават дълбоко недостойнството си, те нямат да открият никакъв скрит грях. Техните грехове са били преди това изнесени в съда и са били заличени, и те не си спомнят вече за тях“ („Духовни дарби“, том 3, стр.135, същото виж във „Великата борба“, стр.514 старата).

3. Краят на света е започнал със свършване времето на средновековното римокатолическо господство.

Мнозина от тези, които вярват в новата теология, твърдят, че краят на света е започнал в апостолските дни. За своя аргументация използват следните стихове:

„... (иначе Той трябва да е страдал много пъти от създаването на света); а на дело в края на вековете се яви еднаж да отмъкне греха, като принесе Себе Си в жертва“ (Евр.9:26).

„Бог, след като в старо време много пъти и по много начини говори на отците чрез пророците, в последните тия дни говори ни чрез Сина, Когото постави за наследник на всичко, чрез Когото сътвори и световите“ (Евр.1:1,2).

„Който е бил предназначен още преди свят да се създаде, но се яви в последно време за вас“ (1Петр.1:20).

„Деца, последно време е. И както сте слушали, че иде антихрист, и сега са се появили вече много антихристи: от това и познаваме, че е последно време“ (1Йоан.2:18).

„Тези хора имат наклонност да игнорират други стихове, които посочват последното време някъде в бъдещето.

„...те ви говореха, че в последно време ще се явят подигравачи, които ще постъпват според нечестивите си похоти“ (Юда 18).

„А това да знаете, че в последните дни ще настанат усилни времена“ (2Тим.3:1).

„Златото ви и среброто ръждяса, и ръждата им ще бъде свидетелство против вас и ще изяде плътта ви като огън: събрали сте си съкровища за последни дни“ (Як.5:3).

„...които с Божия сила чрез вяра сте назени за спасение, готово

да се открие в последно време“ (1Петр.1:5).

„най-първо знайте това, че в последните дни ще се явят подигравачи, които вървят по своите си похоти“ (2Петр.3:3).

Не е трудно да поставим в съгласие тези две групи, привидно противоречащи си стихове. Нека да си припомним как в разговора с Господ Исус Христос на Елеонския хълм, учениците Го запитаха:

„Кажи ни, кога ще бъде това (унищожението на ерусалимския храм), и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на века?“ (Мат.24:3; думите в скобите са прибавени).

Беше напълно на място, че учениците означиха дните, в които живееха, като последни. На място беше и да гледат към края на света в бъдещето. Но с това, че новата теология отнася термина „последни дни“ изключително за апостолските дни, тя заявява че последното време е започнало още в 31 година. От това тези вярващи заключават, че службата на Исус Христос във второто отделение на небесното светилище е започнала тогава.Своето погрешно заключение те подкрепят с неправилното разбиране на стиха от Словото, който съобщава, че Христос след възнесението е застанал отдясно на Отца.

„...а Той, като принесе само една жертва за грехове, завинаги седна отдясно на Бога“ (Евр.10:12).

„...имайки пред очи началника и завършителя на вярата - Исуса, Който заради предстоящата Нему радост, претърпя кръст, като презря срама, и седна отдясно на престола Божий“ (Евр.12:2).

„И тъй, като се възвиси до Божията десница, и взе от Отца обещания Свети Дух, Той изля това, което виждате и чувате“ (Деян.2:33).

„...и Който, бидейки сияние на славата и образ на Неговото същество и държейки всичко с мощното Си слово, след като чрез Себе Си очисти греховете ни, седна отдясно на престола на величието във висините“ (Евр.1:3).

„А след разговора с тях, Господ се възнесе на небето и седна отдясно на Бога“ (Марко 16:19).

Това Христово действие изпълни пророчеството на Давид:

„Йеова рече на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете ти за твое подножие“ (Пс.110:1).

С неимоверно наивно разбиране на Свещеното Слово, мнозина вярващи в новата теология твърдят, че тези стихове са доказателство, че Христос седи до своя Отец. Трудно е да си представим, че така Той седи постоянно 2000 години (сравни Деян.9:3-6, където Исус слиза от небето, за да спре Павел по пътя за Дамаск). От тези твърдения се заключава, че където е Бог там трябва да бъде и светая светих във вселената. И по този начин Исус е влязъл направо в светая светих. Това човешко тълкуване се цитира като имащо библейска основа.

За нас е важно да разберем, че еврейският език е един от най-сбитите в сравнение с всички други езици в света. Той брави постоянно

с абстрактни представи, изразяващи конкретни термини. Писателите на Новия завет са писали на гръцки, но при това са пристъпвали със същия подход както към еврейския, т.е. писали са с еврейско мислене.

Дори и английския език е построен на подобни основи. Ако някой ви каже: „Той е моята дясна ръка“, знаете ли какво иска да каже с това? Че този човек му е най-близък и преди всичко може напълно да разчита на него.

Когато в Москва се празнуваше 1 май, съветските наблюдатели се интересуваха кой стои най-близо до генералния секретар. Промяната в положението означаваше промяна в авторитета. Така в разговорния език термина „дясна ръка“ няма значение на тясна физическа близост, но се отнася за положението или авторитета.

При все това, Библията сама осветлява значението на този идиом (идиом - устойчиво словосъчетание в речта, чието значение не е мотивирано от съставляващите го думи и е непреводимо буквално на чужд език - пояснение на първите издатели). Майката на Заведеевите синове дойде при Господа и Го помоли:

„А Той ѝ рече: Какво искаш? Каза му: Заповядай тия мои два сина да седнат, един отдясно Ти, а един отляво Ти в Твоето царство“ (Мат.20:21).

Тя просто каза: Бих желала един от тези мои синове да бъде в Твоето царство пръв след Тебе, а другия веднага след него. Всички места, сочещи на Христос седящ отдясно на Отца не се отнасят за Неговото физическо положение, но говорят за Неговия авторитет и отношение към Отец. Няма по-голяма радост от това да разберем факта, че между Христос и Неговия Отец не стои никой. Нашият Първосвещеник и Посредник е едно с Отец. Вестта на пророк Данаил, облечена в пророчески думи ни казва, че в края на 2300 денонощия (т.е. 1844 г.) Христос започнал своя Ден на умилоствивение, своята служба за човечеството във второто отделение на светилището.

Някои твърдят, че Христовата служба в първото отделение на светилището се е извършила по времето на Стария Завет, и че службата във второто отделение се извършва от времето на кръста през цялата новозаветна епоха. Възможно ли е това? Словото обяснява, че „...без проливане на кръв няма прощение на грехове“ (Евр.9:22).

Мнозина стигат до нелогичното заключение, че Исусовото дело на оправдание е било извършено преди Неговата жертва на кръста. Същевременно те обаче вярват, че единствено и точно чрез тази жертва може да стане нашето оправдание. Това нелогично обяснение е лишено от каквато и да е достоверност. В действителност, преди Христовата жертва не е имало никаква кръв, очистираща каещия се грешник, освен сянквата кръв на агнетата. И тя беше приемана чрез вяра в бъдещата жертва на Христос. След възнесението Си, Христос започна своята служба на прощение и оправдание.

В символичния Ден на умилоствивението (очистването)

Израиляните тържествено смиряваха душите си, преди да се явят пред Бога.

„И това да бъде за вас вечна наредба: в седмия месец, на десетия ден от месеца, смирявайте душите си, и никаква работа не вършете, ни туземците, ни пришълецът, поселен между вас“ (Левит 16:29).

През време на Христовата служба в светая светих на небесното светилище трябва да бъде извършено едно особено дело на отхвърляне греховете на вярващите.

„Докато се извършва делото на изследователния съд в небето, докато греховете на покаяните вярващи се отстраняват от светилището, между Божия народ на земята трябва да се извърши едно особено дело на очистиране, на отхвърляне греха“ („Великата борба“, стр.348 стара).

Настъпи тържественото време за верните Божии деца.

4. Съдът над живите се извършва преди приключване на благодатното време.

Привържениците на новата теология от дълго време твърдят, че изследователния съд е само един мит. Те твърдят, че за него няма библейско основание. Те казват, че съдът над живите ще се извърши чак при второто идване на Исус. Но навсякъде, където се споменава за Божии съд, от всички видове Божии съд, нито един не е така грижливо запазен и представен, както изследователния съд.

За съдът в Едем говори само един стих:

„И така, както чрез престъплението на един дойде осъждането (съдът) на всички човеци, тъй и чрез правдата на Едного се даде дарът на благодатта за оправдание на всичките човеци“ (Римл.5:18).

Съдът на кръста е описан само в Йоан:

„Сега е съд над тоя свят; сега князът на тоя свят ще бъде изпъден вън. И когато Аз бъда издигнат от земята, всички ще привлечат към Себе Си“ (Йоан 12:31,32).

Съдът на светиите след тяхното изкупване се среща на няколко места в Словото:

„И видях престоли; и на тия, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят (видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си; и те оживяха и царуваха с Христа хиляда години“ (Откр.20:4).

„Или не знаете, че светиите ще съдят света?...Не знаелет ли, че ние ще съдим ангели?“ (1Кор.6:2,3).

Унищожавания (екзекутивен) съд се споменава само няколко пъти:

„...и че ангели, които не упазиха своето достойнство, но

напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак във вечни връзки, за съда на великия ден“ (Юда 6).

„...да извърши съд над всички, и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела, които в нечестие са сторили, и за всичките жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против Него“ (Юда 15).

„Защото Господ наблюдава пътя на праведните; а пътят на нечестивите ще бъде погибел“ (Пс.1:6).

„Защото, ако Бог не пощади ангели, когато съгрешиха, но ги хвърли в мрака на най-дълбоките ровове, и ги предаде да бъдат вардени за съд; то знае Господ как да избави благочестивите от напасть, а неправедните да държи под наказание за съдния ден“ (2Петр.2:4,9).

Много по-голямо внимание е отделено в Библията за съдът на последното време, който на адвентистите от седмия ден е известен под името изследователен съд. Преди всичко знаем, че този съд идва чак след въздигането на малкия рог (Данаил 7:8). Този съд още по-определено (по отношение на време) е посочен във втората половина на седмата глава от книгата на Данаил, между края на 1260 години владичество на папството и второто идване на Господ Исус:

„Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време. Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изстребят и погубят докрай. А царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светите на Всевишния; Цялото царство е вечно царство и на Когото всичките владичества ще служат и ще се покоряват“ (Дан.7:25-27).

При всяко описание на този съд е посочено, че той ще дойде преди края на света (Дан.7:14; 7:27). Можем да бъдем сигурни, че този съд ще се извърши преди края на времето и преди установяване на царството Божие. Това разбиране от книгата "Данаил", е неразделно от първата ангелска вест.

„И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде. И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“ (Откр.14:6,7).

„И видях, и ето бял облак, и на облака седеше един, който приличаше на Човешкия Син, имайки на главата си златна корона и в ръката си остър сърп“ (Откр.14:14).

5. Съдът в Данаил 7 глава е над малкия рог и над светиите.

Някои казват, че съдът в Данаил 7 глава се отнася само за

малкия рог и че това не е съдът, който се извършва над светиите. Тези хора цитират следващите стихове в подкрепа на своето твърдение:

„Тогавя погледнах по причина на гласа на надменните думи, които рогът изговаряше; гледах догдето звярът биде убит, и тялото му погубено и предадено да се изгори с огън...Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изстребят и погубят до край“ (Дан.7:11,26).

Адвентистите от седмия ден не твърдят, че изследователния съд е само за светиите. Ние констатираме, че всички, които изповядват, че са Божии народ, са съдени в това време. Така гласи символичното свидетелство. Истина е, че малкият рог, представлящ отпадналата папска власт, упражнявана през много столетия, е говорил и говори надменните думи, че е верния представител на Бога на земята. Така че тези, които се поддават на папството, също са включени в този съд. При този съд Бог прогласява заключителната присъда срещу отпадналия малък рог и неговите последователи, и в полза на Своя народ. Данаил определено сочи на този факт. Ние разполагаме с ясното съобщение, че този съд се извършва в полза на Неговия народ.

„И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват, - всеки, който се намери записан в книгата“ (Дан.12:1).

Малко по-горе Данаил е записал в своето пророческо дело, че този съд включва Божия народ също както и малкия рог:

„Докато дойде Стариат по дни, и се извърши съд за светиите (друг превод: "в полза на светиите") на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството“ (Дан.7:22).

6. Чрез изследователния съд Бог преследва целта Си.

Има други, които твърдят, че Бог не се нуждае от никакъв изследователен съд; че Той знае от вечността кой ще бъде спасен. Това е истина, но създадените творения от цялата Вселена не са всезнаещи. И в непроменимата цел на Бога е, да обезпечи Вселената за цялата вечност. Ангелите и останалите непаднали същества по този начин трябва да видят и проследят всички списъци. Точно в този изследователен съд непадналите същества могат да се уверят в съвършената справедливост на Бог, а също да бъдат сигурни, че нито един грешник няма да оскверни Вселената. Така те ще могат да разберат, че никоя личност, годна за спасение няма да бъде изключена от Божието царство.

„Огнена река излизаше и течеше пред Него; стотици хиляди му служеха, и десетки хиляди по хиляди стоеха пред Него; съдилището се откри, и книгите се отвориха“ (Дан.7:10).

„И видях и чух глас от много ангели около престола и живите

същества и старците; (и числото им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди)“ (Откр.5:11).

Изследователният съд е една от най-чудесните истини на адвентистите от седмия ден. Някои са запознати с нея. За лошите хора това е страшно време. Но за този, който приеме изключителното право на Исус върху неговия живот и служба, това е време, в което неговия Господ и Спасител се застъпва за него в съда. Не е нужно да стоим сами. Великата вест на светилището предлага прекрасна надежда на всеки вярващ.

Когато светилището бъде очистено, Христос ще извърши за народа Си последното и пълно умилоствение (примирение с Отца).

9. Истината за светилището и новата теология (II част)

Като продължаваме да изследваме учението за светилището така, както го представя новата теология, ние откриваме в него трагичното отсъствие на библейска основа. Неговите привърженици отричат всеки библейски принцип на тази велика истина.

1. Наистина съществува реално (буквално) небесно светилище.

Колкото повече време минава, толкова по-явно става отхвърлянето на библейската вест за светилището от тези, които са се съединили с новата теология. Колин няма да забрави първия белег, сочещ за това. Беше 1962 година. Той разговаряше с д-р Десмънд Форд. Говориха за светилището и Колин каза, че вярва в действителното съществуване на светилище в небето. Д-р Форд изненадано попита: „Ти наистина ли вярваш това?“ Отговорът на Колин беше: „Напълно.“ Тогава д-р Форд зададе следния въпрос, който целеше да отклони вниманието от същността: „Кое е по-важно, действието или мястото?“ Оттогава насам този въпрос беше многократно повтарян.

Въпреки че Колин беше изненадан от отношението на д-р Форд. Тогава той още не виждаше в това малко отклонение от истината влиянието, което по-късно то оказа върху цялата теология на Форд за светилището. По този предмет д-р Форд уверяваше, че твърдо вярва в Христовата служба в небесното светилище, както и истините, свързани с 1844 година¹. От тази опитност ние повече от всякога се убедихме, че едно отклонение от истината отваря път, чийто край е отхвърлянето на всяка истина. Никога не е безопасно да се отхвърли коя да е част от Божието Слово. Свещеното Писание без съмнение категорично потвърждава истината, че в небето съществува действително светилище.

Някои задават въпроси от вида: „Как може да ограничаваме Христос в някаква рамка?“. Същността на този въпрос е, че не е възможно да ограничим Бога в мястото на едно малко светилище или храм. Ние сме съгласни, че не е възможно дори и гигантско светилище да побере Бога. Но важно е да се разбере значителната разлика между земното светилище и небесното светилище. Няма съмнение в това, че небесното светилище не е изградено от същите материали, от които земното бе построено. Животинската кожа, използвана в строежа на земното светилище, сигурно няма да се намери нито на едно място в неговия небесен образец. Също е необходимо да разберем, че небесното светилище има безкрайно големи размери. Толкова големи, че в него могат да служат милиарди ангели.

„Огнена река излизаше и течеше пред Него; стотици хиляди му служеха, и десетки хиляди по хиляди стоеха пред Него; съдилището се откри, и книгите се отвориха“ (Дан.7:10).

„И видях и чух глас от много ангели около престола и живите същества и старците; (и числото им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди)“ (Откр.5:11).

И въпреки това, земното светилище беше без съмнение образ на небесното.

„По всичко, което ти показвам - образа на скинията и образа на всичките ѝ принадлежности - така да я направите“ (Изх.25:9).

„...служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек. Защото всеки първосвещеник се поставя да принася и дарове и жертви; затова, нужно е и Тоя първосвещеник да има нещо да принася... (които служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Мойсея, когато щеше да направи скинията; защото: „Внимавай“, му каза Бог, „да направиш всичко по образа, който ти бе показан на планината“)“ (Евр.8:2,3,5).

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет;“ (Откр.11:19).

Тези стихове не дават никакво място за съмнение дали в небето съществува действително светилище. Проблемът е в това, че щом направим само една стъпка дори, с която се отклоняваме от явните истини на Словото, ние се намираме на почвата на Сатана. Въпреки че Колин тогава не е имал прозрението да разпознае това предварително, отричането на Форд, че има действително светилище, беше основата върху която се построи днешното отхвърляне, както на службата, така и на мястото на небесното светилище.

Д-р Форд за подкрепа на виждането си използва места в посланието до Евреите:

„Защото Христос влезе не в ръкотворно светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас“ (Евр.9:24).

Този стих обаче не отхвърля съществуването на небесното

светилище. Напротив, 23 стих го потвърждава:

„И тъй, необходимо беше образите на небесните неща да се очистват с тия жертви, а самите небесни - с жертви по-добри от тях“ (Евр.9:23).

Павел тук подчертава факта, че Христос не влезе в светилище построено от човешка ръка, каквото беше земното, но че Неговата настояща служба се изпълнява в светилище построено от самия Бог.

2. Девета глава от Евреите подкрепя учението на адвентистите от седмия ден за светилището ².

Няма никакво доказателство за това, че Христос е влязъл в светая светих на светилището след възнесението Си. Един ключов момент в новата теология е твърдението, че Христос е започнал своята служба в светая светих веднага след Своето възнесение. Това те извеждат изключително от новите преводи на Евр.9:12. Така в някои модерни преводи, например Ню Интернешънъл Вершън или Ню Кинг Джеймс Вершън, изразът „свято място“ неправилно е преведен като „пресвято място“:

„Той не влезе посредством кръв от козли и телци, но влезе в пресвято място веднъж завинаги чрез своята Собствена кръв, осигурявайки вечно изкупление“ (Евр.9:12).

Тогава изниква въпросът: „Дали превода „пресвято място“ е точен превод от гръцкия оригинал?“ Отговорът е „Не“.

Ключът за разрешаване на този проблем се намира в разбирането на гръцката дума „та хагиа“ и нейните граматически разновидности. Малко са думите в гръцкия език, които са причинили толкова трудности на студентите, както тази. Първият въпрос, който трябва да се реши е, дали „та хагиа“ е единствено или множествено число. Тъй като правописа на тази дума е еднакъв, както за единствено, така и за множествено число, трудно е да се определи какво точно е искал да каже Павел. Верно е, че по-късни преписвачи са направили на това място забележка за различаване между единствено и множествено число. В по-късни ръкописи учените са прибавили към тази дума забележка, в която поясняват, че тя означава множествено число. Но този факт не е достатъчен, за да докажем че такава разбиране е правилно. Думата „та хагиа“ може да бъде преведена като „свято място“ или „святи места“, в зависимост от това, дали Павел е имал предвид единствено или множествено число. Ако е имал в предвид „святи места“, тогава това обхваща светилището като цяло.

Много преводи на Библията, в това число и този на Яков, превеждат тази дума различно: светилище, свято място, пресвято място и други думи, които са синоними на тези три. В посланието до Евреите 9:12 обаче, не е нито логично, нито в контекст правилно да се превежда „та хагиа“ като „пресвято място“. Има само едно място в посланието до Евреите, където Павел определено говори за светая светих, там той

не използва „та хагиа“, но словосъчетанието „хагиа хагион“ (буквално святото от най-святото).

„...а зад втората завеса беше оная част от скинията, която се казваше пресвято място“ (Евр.9:3).

И така, когато Павел искаше да конкретизира светая светих, той е използвал словосъчетанието „хагиа хагион“. В такъв случай би било логично да употреби същото словосъчетание, ако е искал да говори за светая светих. Но това той не е направил. Единствените достоверни преводи на „та хагиа“ могат да бъдат в такъв случай „светилище“ или „свято място“. В много преводи е употребена думата „светилище“, в това число и Ню Инглиш Байбъл и Джирусълем Байбъл.

(Така и в нашите Библии на български език този стих е преведен по същия начин:

„...еднаж завинаги в светилището и то не с кръв от козли и от телци, но със Собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление“ - бел.пр.).

Ако проповедниците на новата теология бяха прави в твърдението си, че Христос е започнал своята служба в светая светих в 31 година, тогава нашето разбиране за значението на 1844 година би било само един мит и църквата на адвентистите от седмия ден не би имала причина за съществуването си. Но Евр.9:12 в своя точен превод не дава никакво основание за създаването на такива теории. Това място от Писанието дори не споменава за службата на Христос в светая светих. Говори за цялата служба на Първосвещеника в небето и сравнява Неговата служба с тази на земните първосвещеници.

3. Небесното светилище е осквернено с човешки грехове.

Някои защитници на новата теология имат сериозни възражения срещу учението на църквата на адвентистите от седмия ден, което твърди, че небесното светилище е осквернено от греховете на хората. По този повод те казват: „Как е възможно съвършеното небе да бъде осквернено от греха на човечеството?“. С такива въпроси те се опитват само да отрекат действителността на изследователния съд и очистването на светилището, както е посочено в Данаил 8:14. Това обаче е изненадващ аргумент, посочващ колко плитко е тяхното библейско разбиране. Много преди земята да бъде създадена, е настъпило осквернението на цялата вселена от греха. Когато Луцифер, а след него и цяла една трета ангели се възбунтуваха против Бога, те бяха изхвърлени от небето, защото го оскверниха със своя грях. В истинския смисъл на думата цялата вселена беше осквернена от греха. Това наложи създаването на спасителния план с вселенски размери.

Когато Павел говори за небесното светилище, той потвърждава, че то беше осквернено като последица от човешките грехове.

„И тъй, необходимо беше образите на небесните неща да се очистват с тия жертви, а самите небесни - с жертви по-добри от

тях“ (Евр.9:23).

Великата вест за очистването на светилището така, както се разбира от адвентистите от седмия ден, действително е в пълно съгласие с библейското учение.

4. Данаил 8:14 и Левит 16:30 са тясно свързани.³

Учителите на новата теология от дълго време нападат връзката между Данаил 8:14 и Левит 16:30. Начинът, по който се аргументират е, и той напълно убеждава повърхностните изследователи в целия свят, като представят първите пионери за съвсем наивни в областта на теологията. Те твърдят, че тези пионери не са разбирали, че думата преведена в Данаил 8:14 като „очисти“ в еврейския език е „нисдаг“, докато думата за очистване използвана в Левит 16:30 е „тахер“. Това са привидно две различно звучащи думи. По-нататък те посочват, че думата „нисдаг“ обикновено се превежда като обновление, оправдание или, според модерните преводи, „отново посвещение“. С това трябва да се докаже, че няма причина да се свързва Дан.8:14 с Левит 16:30. Този аргумент обаче не може да устои в светлината на внимателно изследване.

Не трябва да забравяме, че между написването на книгите Левит и Данаил са изминали близо 800-900 години. Едната от тях е била написана на Синайската пустиня, а другата във Вавилон. Тук не искаме да спорим дали думата „нисдаг“ е подходяща. Както вече споменахме, някои преводи са използвали други думи за „очисти“ (например някои преводи я предават така: „докато светилището ще се обнови“). Въпреки това от значение е пояснението, че равините, които превеждат Септуагинтата, са употребили гръцката дума „очисти“ като превод на еврейската „нисдаг“. Те са разбирали нещата по същия начин както нас. Вярваме, че разбирането на учени от такъв ранг не би трябвало да се пренебрегва.

Някои последователи на новата теология защитават своето становище с аргументите, че преводачите на Септуагинта са били под влияние на виждането, че еврейският храм е бил осквернен от Антиох Елифан през 2-ри век пр.Хр.. Няма обаче никакво доказателство, което би подкрепило валидността на това заключение. Това е чиста спекулация, умело използвана в подкрепа на фалшивата идея. Еврейските учени във 2-ри век пр.Хр., без каквито и да е спорове са сложили знак за равенство между „нисдаг“ и „очисти“.

Най-добра помощ за обяснение на думата „нисдаг“ в Дан.8:14 е разбирането на еврейската поезия. Думата „нисдаг“ не се среща на никое друго място в Библията. Но тя е производна от корена на думата „садаг“, която ще намерим в Словото безброй пъти. Учудващ е факта, че в еврейската поезия многократно се среща думата „тахер“ и то, най-често във връзка с думата „садаг“. Структурата на еврейската поезия е такава, че много пъти се повтаря една и съща мисъл с различни изрази. Този похват е централен елемент в еврейската поезия.

Това можем да видим от следните примери; тук е посочено това поетично изразяване:

„Блажен она, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит“ (Пс.32:1).

„Признах греха си пред Тебе, и беззаконието си не скрих“ (Пс.32:5).

„Аз ще те вразумя, и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш. Ще те съветвам, като вържу тебе ще бъде окоето Ми“ (Пс.32:8).

„Ще благославям Господа на всяко време; похвала към Него ще бъде винаги в устата ми“ (Пс.34:1).

„Величайте Господа с мене, и заедно нека възвеличим името му“ (Пс.34:3).

Нито един от тези стихове не съдържа думите „садаг“ или „тахер“. Но други четири места ги съдържат. При всеки превод, еврейската дума от която е преведена ще бъде в скоби.

„Ще бъде ли смъртен човек праведен (садаг) пред Бога? Ще бъде ли човек чист (тахер) пред Създателя си?“ (Йов 4:17).

„А праведният (садаг) ще се държи в пътя си, и който има чисти (тахер) ръце, ще увеличава силата си“ (Йов 17:9).

„Страхът от Господа е чист (тахер), пребъдва до века; съдбите Господни са истинни и без изключение справедливи (садаг)“ (Пс.19:9).

„Всичко постига всичките еднакво; една е участта на праведния (садаг) и на нечестивия, на добрия и на нечестивия, на чистия (тахер) и на нечистия“ (Екл.9:2).

Така факта, че Данаил е употребил думата „нисдаг“, а Мойсей- „тахер“, за да изразят едно и също нещо, не трябва въобще да ни смущава.

Пионерите на адвентното дело може да са били в областта на теологичните познания, в известен смисъл на думата „боси“, но съвсем сигурно е, че по отношение на Библията това съвсем не е било така.

Това малко изследване на нещата напълно потвърждава връзката между очистването в деня на умилюванието в сянквата служба с очистването в небесното светилище от Исус Христос така, както е представено от Данаил.

5. Годината 1844 има голямо библейско значение.

Валидността на пророчеството за 2300 денонощия бе подложена на съмнение по разни начини от привържениците на новата теология. Някой нападаха системата "ден-година", въпреки че това правилно разбиране беше прието много преди да съществува църквата на адвентистите от седмия ден. Но ние не искаме да се занимаваме тук с този проблем. Други слагат под съмнение годината 457 пр.Хр., като начало на пророчески период за 2300 години. В светлината на Словото обаче, не беше възможно да има друго нареждане освен указа на Кир, Дарий и Артаксеркс. Ездра говори за тях като за един указ.

„И еврейските старейшини градяха успешно, настърчавани чрез пророкуването на пророк Агея и на Захария, Идовия син. Те градиха и свършиха, според заповедта на Израилевия Бог, и според указа на персийския цар Кир, и Дарий, и Артаксеркс“ (Ездра 6:14).

Без съмнение е, че указът на Артаксеркс беше издаден в годината 457 пр.Хр.. Това беше седмата година на неговото царуване, сигурна историческа година. Пророчеството за 2300 денонощия със сигурност е намерило своето изпълнение в 1844 година.

6. 2300 денонощия от Данаил 8:14 не може да означава 2300 жертви.

Някои повдигнаха друг въпрос. Те вярват, че не може да се превежда Дан.8:14 като 2300 денонощия. Еврейският език на това място казва буквално 2300 вечери и утрини. Противниците на истината обаче, твърдят че 2300 денонощия се отнася за жертвите, които са били принасяни два пъти през деня. От този факт те заключават, че 2300 вечери и утрини се отнасят за половината на 2300, т.е. 1150 дни. И действително съществуват няколко превода, които обясняват тези вечери и утрини като 1150 дни. Този въпрос е много лесен за решаване. Свещеното Писание представя един ден като вечер и утро.

„И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината... И стана вечер, и стана утро, ден първи“ (Битие 1:4,5).

Навсякъде, където се споменава за дневните служби (жертви), те са наричани утринни и вечерни жертви.

„Ето, аз строя дом за името на Господа моя Бог, да го посветя Нему, за да се принася пред Него благоуханен темян, и постоянните присъствени хлябове, и утринните и вечерните всеизгаряния...“ (2Лет.2:4).

„...за да принасят всеизгаряне Господу върху олтара за всеизгарянията винаги заран и вечер, точно според както е писано в закона, който Господ даде на Израила“ (1Лет.16:40).

„Определи и царския дял от имота си за всеизгарянията, а именно, за утринните и вечерните всеизгаряния, и за всеизгарянията в съботите и новолунията и на празниците, според предписанието в Господния закон“ (2Лет.31:3).

„И понеже се боеха от людето на ония места, оставиха олтара на мястото му, и принасяха върху него всеизгаряния Господу, всеизгаряния заран и вечер“ (Ездра 3:3).

От всичко това следва, че вечерите и утрините в Данаил трябва да се разбират като дни. Неотдавна един проповедник от адвентистите от седмия ден сполучливо употреби този факт, за да убеди италиански библейски учени, които правеха нов библейски превод.

7. Център на нашата надежда е Христовата жертва на кръста и Неговата служба в светилището.

Някои опоненти твърдят, че адвентистите от седмия ден са поставили важността на службата в светилището пред Христос. Други казват, че вестта за светилището е умаловажила централната точка за спасението на хората чрез жертвата на кръста. Нито един от тези аргументи обаче, не е библейски. Основата на истината за светилището е Христос. Той е нашият небесен Първосвещеник; нашият Ходатай, Посредник, Застъпник и наш Съдия. Ако правилно се разбира вестта, тогава основата Исус и спасението придобито на кръста, чудно се издигат и осветляват точно чрез истината за светилището. Тази вест ни най-малко не умаловажава централната точка на жертвата на кръста. Центърът на вестта за светилището е жертвата. Христос, като наша Жертва и Първосвещеник, свързва в едно двете Негови спасителни дела за нас.

Напълно възможно е адвентистите от седмия ден в началото, когато са се намирали под тежестта на голямата отговорност да предадат тази вест, да не са я представили в контекста на Голготския кръст, защото са забравили за централността на Исус Христос. В това приключително време не е възможно правилно и успешно да се проповядва вестта, без при това да издигаме нашия благословен Спасител. Тържественият факт, че Христос е всичко за нас, е основата за разбиране истината за светилището.

Забележки:

1. На 27.10.1979 г. на публична проповед в университета Пасифик Юниън, д-р Форд твърдеше, че не вярва в истината за светилището от 30 години насам.

2. За повече светлина по този въпрос виж книгата „Adventism Unveiled“, написана от същите автори и издадена от издателство Хартланд Пъбликейшънс.

3. Виж по този въпрос в гореспомената книга.

10. Пророческото тълкувание и новата теология

Въпреки че любителите на новата теология уверяват, че те са истинските продължители на реформацията, тяхното отклонение от реформаторското тълкуване на пророчествата е направо трагично. Затова пък при тях едва може да се долови някакво отклонение от католическото тълкуване. Във връзка с това, че техните принципи за спасение намират своите дълбоки корени в августиновата заблуда, те приемат пророческото тълкуване дадено от йезуитите, което във времето на реформацията се наложи като отговор на нейната поява.

По времето на реформацията всички велики реформатори, в това число и Виклиф, Хус, Иероним, Лутер, Цвингли, Калвин, Кнокс и Меланхтон, са открили антихриста, човекът на греха и сина на погибелта, в лицето на папската система. Именно това тяхно тълкуване подбуди тази организация към усилието, положено на Тридентския събор (1545-1563 г.), което усилие бе насочено към даване друго пророческо тълкуване, с цел да отвърне погледа на народа от разкритият антихрист в лицето на папство. Накрая тази работа бе поверена на новосъздадения йезуитски орден.

Двама млади йезуитски учени излязоха със следните две разрешения на папския проблем:

Първото разрешение беше основано на неправилното тълкуване на Данаил 8-12 глави, според разбирането на Макавеите от 2-ри век пр.Хр, именно че антихрист е слабохарактерния селевкийски цар Антиох Епифан. Верно е, че Антиох за кратко време имаше под властта си Юдовото царство и оскверни храма в Ерусалим, когато в светая светих принесе в жертва свиня. След изпъждането на Антиох Епифан от Юдея, храмът отново бе осветен. По това време някои Макавейски отци предполагаха, че Антиох е оскверняващата сила от Данаиловото пророчество. Този човек обаче не можеше да представлява личността на антихриста, защото Христос в своето време посочи мерзостта на запустението в бъдещето.

„И тъй, кога видите да стои на свято място „мерзостта на запустението“, за която е казано чрез пророк Данаила (който чете, нека разбира)“ (Мат.24:15 - син.пр).

По-нататък Данаил посочва, че малкият рог в сравнение с предшествашите го сили, стана "извънредно голям" (Дан.8:9). Гърция по времето на Александър Велики поради своята голяма обширност, е

наречена "твърде много голяма" (Дан.8:8). Големината на малкия рог според стих 9 в еврейския език е отбелязана като безкрайна, докато големината на Александровата империя само като много голяма. Антиох Епифан, за когото историята почти не говори, трудно би могъл да бъде отбелязан като по-голям от Александър Велики, чието име е познато, така да се каже на всяко дете в училището. Това небиблейско схващане, въпреки всичко е било прието. (виж за същото "Тълкувание на Данаил" от Урия Смит, стр.137).

Второто тълкуване беше дадено от младия йезуит Франческо Ривера (1591 г.), което е известно като футуристично тълкуване на пророчествата (виж забележката в края на главата). Това виждане гласеше, че онази сатанинска личност трябва да се появи непосредствено преди края на света. Трябва да застане в отново построен храм в Ерусалим и с хулите си да го оскверни. Такова обяснение не може да устои в светлината на библейския доклад. Йоан говори за много антихристи по негово време.

„Дечица, последно време е; защото както сте чули, че иде Антихрист, и понеже сега има много антихристи, от това знаем, че е последно време“ (1Йоан.2:18).

Лутер също, както повечето реформатори, посочи антихрист не като една личност, но като папска система, която процъфтя в резултат на отпадане ранната християнска църква. Това схващане на пророческото тълкуване беше изградено върху пророческото разбиране, представено през погледа на историците. То верно посочи антихриста като развиващ се още по времето на Йоан и после през цялото средновековие чак до окончателния край на времето, когато трябва да стигне кулминацията на своето измамно дело. Това не е един човек, но цяла организация от хора, представлявана от папата, който е глава на тази организация.

Футуристичното виждане бе съживено от ръководителите на англо-католицизма в Англия в началото на миналия век. Това бе резултат на стремежа на някои да направят по-лесно уеднаквяването на англиканската църква с римската. Мнозина искрени англиканци се повдигнаха срещу това усилие, като заявиха, че римската църква е антихрист. Един от ръководителите на англиканското движение в университета в Оксфорд, професор Морфорд, извади от прахта схващането на Ривера и съобщи, че антихрист тепърва трябва да дойде, като по този начин отклоняваше вниманието от папството.

Много студенти по теология в това време безкритично приеха преподаваното фалшиво учение. Един от първите между тях беше Джон Дерби, който по-късно основа църквата на плимутските братя. Връщайки се обратно в Америка, той пренесе това футуристично виждане там, където то беше с готовност прието от някои консервативни протестанти. Футуристичното тълкуване прие също и известния тексаски съдия Чарлз Скофийлд, който малко преди това

бе приел християнството. Когато издаде своята книга "Скофийлдова Библия", която беше пълна с негови обширни познания на същата тема, тази измама стана още по-популярна и здраво се закорени. Тази книга беше разпространена по всички части на САЩ, най-вече на юг. Беше публикувана и извън Америка. Днес влиянието на „Скофийлдова-та Библия“ е практически прилагано във всяка семинария на Америка.

С това, че приеа футуристичното тълкуване на пророчествата, тези които изповядваха новата теология престанаха да подчертават, че папството е антихрист. Те с чиста съвест твърдят, че такова определение е спорно и че напада християнското единство и любовта Христова. За съжаление истина е също, че имаше някога време, когато адвентистите от седмия ден употребяваха нападателен тон в усилието си да уеднаквят римокатолическата църква и папството с антихриста. Такива предмети трябва да се представят с такт и внимание, но и с верност, която изисква твърдост и непоколебимост в отстояване истината (във връзка с историческото тълкуване на пророчеството за настоящето време виж в края на книгата послеслова).

Тези, които се придържат за футуристичното тълкуване на пророчествата, също клонят към това, да отрекат библейския принцип "ден-година". Някои приемат в определени случаи принципа "ден-година", но същевременно тълкуват пророческите периоди и буквално. Те тълкуват 1260 дни като период на действително три и половина години в края на времето, когато трябва да владее антихрист и да извърши мерзостта на запустението в Ерусалим. В тълкуването на пророчеството на Данаил за 70-те седмици в 9 глава, обикновено е прието да се приема пророческия принцип "ден-година" за определяне на този период. По този начин правилно се посочва края на този период в изтичането на 490 години от указа на Артаксеркс. Обикновено, всеки се съгласява с това, че времето на първите 69 седмици (т.е. 483 действителни години) се простира чак до времето на Христовата земна служба. Футуристите обаче пренебрегват всяка логика и поставят последната седмица (70-69=1 седмица, която се равнява на действителни 7 години) в края на времето като учат, че има дупка от 2000 години между изпълнението на 69 седмици и допълването на 70-тата седмица от това пророчество. Адвентистите от седмия ден, като се придържат за непроменени принципи при тълкуването на библейските пророчества, винаги са учили, че седемдесетата седмица от това пророчество е част от 69 седмици, които предхождат тази последна седмица. Това е времето на Христовата земна служба, която е продължавала три и половина години след Неговото помазване - кръщение. След Неговото разпятие следват други три и половина години последно благодатно, изпитно време за еврейския народ, преди евангелието да бъде отнето от евреите и дадено на езичниците, които години завършват с убийството на дякон Стефан с камъни. Това тълкуване подчертава истината за светилицето, която ни е представена

в Дан.8:14 и в посланието до Евреите.

Важно е да разберем, че проповедниците на новата теология често пъти казват, че вярват в историческото тълкуване на пророчествата, но въпреки това виждат ценност и във претеристичното или футуристично тълкуване на пророчествата.¹

Но такова смесено тълкуване не може да се приеме. Истината и заблудата никога не могат да съжителстват на едно място. Християнската църква в ранните векове е освещавала святостта на неделата заедно с святостта на съботата, и това беше измама, която неизбежно доведе дотам, че накрая заблудата взе надмощие и възтържествува над истината. Също така ще се случи, ако заедно с истинското тълкуване подкрепяме и фалшивото; накрая измамата ще се наложи над истината. Това е резултата от всеки компромис, което многократно се е повтаряло. Историческото тълкуване на пророчествата постепенно ще се изгуби от погледа и накрая ще бъде отхвърлено от тези, които се придържат към двете тълкувания на пророчествата. Класически пример за това е д-р Форд.

В своята голяма любов Бог е дал сериозни предупреждения срещу отпадането и отпадналата система. Сега Той призовава тези, които се намират в робството на същите езически заблуди и отрови, каквито бяха завладели през средновековието римокатолическата църква. Христовите последователи трябва да приемат и да възстановят чистотата на Исусовата вяра, за да отразяват съвършено Неговия характер и да предадат на света Неговата тържествена покана. Не съществува и няма да съществува никакво библейско или теологично доказателство, за отхвърляне на ясното свидетелство на принципите за пророческото тълкуване така, както бяха поверени на църквата на адвентистите от седмия ден в началото, и както верните адвентисти ги предават.

Забележка:

¹ Историческото тълкуване твърди, че пророческите периоди в Свещеното Писание се изпълняват в определеното историческо време и ще се изпълняват чак до края на света. Претеристичното тълкуване учи, че тези периоди са се изпълнили вече още преди първото идване на Господ Исус. Обратно на това, футуристичното тълкуване учи, че пророческите периоди ще се изпълнят някога в бъдещето, при откриването на антихриста, точно преди завръщането на Христа.

11. Духът на пророчеството и новата ТЕОЛОГИЯ

Изненадващо дълго време беше полагано ревностно усилие от тези, които прокарват в нашата вяра новата теология, да убедят своите слушатели и читатели, че проповядват вест, която е в съгласие с писанията от Духа на пророчеството. Чрез всеобхващащ избор на отговарящи за целта им цитати и чрез изопачаване на писанията на сестра Уайт, някои успяха да докажат, че са новооткриватели на Божиата истина. Но при по-задълбочено и внимателно изследване, ще видим че всеки отделен принцип на новата теология е несъвместим с писанията на сестра Уайт.

Именно защото книгите на сестра Уайт съвършено отразяват великите вестии на Словото, затова за наблюдателния член на църквата няма да е изненадващ факта, че проповедниците на новата теология накрая се принудиха да отрекат нейния пророчески дар. Това отричане се извършваше много фино. Отначало защитниците на новата теология посочваха сестра Уайт като извор на големи благословения за техния живот. Те прогласяваха, че нейната работа е съвършена за целта си. На запитването, каква е целта на нейните свидетелства, отговорът беше, че тяхната цел е, да „даде на църквата съвети и поучения“. Постоянно се намекиваше, че тя не е била теолог, че е възможно да е грешала по отношение на исторически и научни факти, че нейната вест не се отнася за ученията и не е разяснителна. Повече се говореше за това, че книгите на Духа на пророчеството са чудесни поучения и съдържат прекрасни съвети. По този начин важността на тези свидетелства беше чувствително сведена до степен на едни обикновени съвети. Но въпреки този рафиниран подход, тези хора имаха възможност само за малко време да прикриват факта, че напълно отхвърлят пророческия дар на сестра Уайт.

Понастоящем много поддръжници на новата теология напълно отхвърлят значението на сестра Уайт в църквата, с което откриват на дневна светлина своя по-раншен измамнически начин на действие. Някои са стигнали чак до там, да изгарят или изхвърлят книгите на сестра Уайт. Други ги раздават. Един проповедник продал всички томове на Духа на пророчеството с думите, че по този начин подобрява качеството на своята библиотека! Някои от тях дори сами признаха, че са получили чувството на голяма свобода и са премахнали чувството на вина, след като престанаха да четат нейните съвети. Това възторжено възбуждение е напълно еднакво с първата реакция на Адам и Ева, когато опитаха от плода на забраненото дърво. За съжаление,

резултатите от тази нова теология в края са болка и отчуждение.

Откритото отхвърляне на Духа на пророчеството много често започва с твърдението, че човек вече не се ръководи от законническите представи, които забраняват носенето на обици, употребата на грим и други козметични средства за разкрасяване. По-късно същите тези хора, престават да виждат нещо лошо в „умереното“ пиене на алкохол. Така стъпка след стъпка те напускат прекрасните принципи на правда, чрез които Христос ни освобождава от сатанинските примки. Мнозина от тях по-късно виждат, че техните бракове са разгромени и преживяват ужасната травма на раздялата и развода.

Тази трагедия често пъти се съпровожда от сериозен душевен стрес у децата, които Бог им е поверил. Отхвърлянето на Божиите съвети води до страшно робство. Тези хора вече не могат да видят любовта, която се съдържа в Божиите съвети чрез Библията и свидетелствата на Е.Уайт.

Изповядващите новата теология отричат, че църквата на адвентистите е църква на остатъка. С това те отричат най-ясното доказателство на Словото, което свидетелства, че последният Божий народ ще притежава благословенията на пророческия Дух.

„Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исуса Христа“ (Откр.12:17).

„И паднах пред нозете му да му се поклоня; но той ми рече: стой, не прави това! Аз съм съслужител твой и на твоите братя, които имат свидетелството Исусово; Богу се поклони, защото свидетелството Исусово е духът на пророчеството“ (Откр.19:10 - син.пр.).

Като последица от отхвърлянето на Духа на пророчеството, защитниците на новата теология отхвърлят и Библията. Срещаме подобни коментари, каквито чувахме да се изказват във връзка с книгите на Е.Уайт, но сега насочени против Библията. Тя също е „съвършена за целта си“. Нейната задача е да посочи пътя на спасението, твърдят новите учители, но тя греши научно и исторически. Времето от творческата седмица до днес вече не е приблизително 6000 години. Непрестанно се атакува действителността на всесветския потоп по времето на Ной. Променят се всички значителни събития, описани в Словото Божие. Въпреки че тези хора приемат боговдъхновеността на Библията по отношение принципите на спасението, резултатът от техния подход е, че отхвърлят и тези принципи. Така те отричат съвършеното състояние на Божия остатък.

„Останалите от Израиля няма да беззаконстват, нито да лъжат, нито ще се намери в устата им измамлив език; защото те ще пасат и ще лежат, и никой няма да ги плаши“ (Соф.3:13).

Нека да си припомним един млад мъж, който като студент е следвал един от нашите колежи. Той беше учил, че Библията е съвършена само по отношение на принципите на спасение. Той се реши

да следва именно в този наш институт, преди да постъпи в държавен такъв, за да изучи медицина. Причината за това беше неговото желание и представа, че такова училище ще му даде основите на Божието Слово, от които той се нуждаеше. Той искаше да бъде истински християнски лекар. Но в тази една година той изгуби своята вяра. Съвършено верно той заяви, че ако Библията греши в научно и историческо отношение, то тогава под съмнение е, дали е точна и по въпросите за основата на спасението. Логично заключи, че ако на Библията не може да се разчита за това, което може направо и лесно да се изследва, то тогава и нейните изказвания за неща, които не могат да се изследват пряко не са сигурни. Този младеж направи логично заключение. За съжаление годината, която прекара в този университет, не укрепи неговата вяра в Бога и Неговото Слово, но я унищожил. Не е нужно да подчертаваме каква болка допринесе този обрат на събитията в сърцата на неговите вярващи родители. Той напусна Божия път и доколкото е известно, повече не се върна в него.

Повдигнаха се спорове за степента на Божието вдъхновение. Тези въпроси не са нищо ново. От време на време чуваме, че сестра Уайт е притежавала по-нисша боговдъхновеност от тази на библейските писатели. Такова виждане целеше да умаловажи авторитета на нейните съвети и поучения. Това беше истинската причина за такива изказвания. И те бяха подкрепяни с цитати от самата Е. Уайт. На тези места Уайт казва, че нейните свидетелства са по-малката светлина, която трябва да води читателя към по-голямата - Библията. По този начин тя се стремеше да предпази читателя от това да поставят нейните книги над Библията. По-нататък беше констатирано, че нейните книги не са част от Библията. От този факт те стигат до заключението, че те имат по-малък авторитет. По-долу сестра Уайт сама себе се определя по-скоро за вестител, отколкото за пророк и някои използваша това като доказателство, че нейната боговдъхновеност е от по-малък ранг. Съвсем целенасочено тези хора пренебрегват свидетелствата, където тя пише, че нейната задача е по-голяма от тази на пророк. Тези места бяха така фалшиво разтълкувани, че мнозина бяха доведени до пълно отхвърляне на Духа на пророчеството.

Довода, че сестра Уайт беше изцяло под вдъхновение само тогава, когато е получавала вести чрез сън или във видения, докато във всички останали случаи е изразявала само свое собствено мнение, е следващото усилие за умаловажаване Божия авторитет в съветите ѝ. За да приложим такъв критерий, трябва да използваме същото правило и за Библията. Ако го приемем, това би означавало да отхвърлим по-голямата част от Библията. И това наистина се случило с тези, които си позволиха да нападнат небесния авторитет на вестите на Е. Уайт.

Църквата на остатъка трябва да притежава Духа на пророчеството като един разпознаващ я белег.

„Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва

против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исуса Христа“ (Откр. 12:17).

„И паднах пред нозете му да му се поклоня; но той ми рече: стой, не прави това! Аз съм съслужител твой и на твоите братя, които имат свидетелството Исусово; Богу се поклони, защото свидетелството Исусово е духът на пророчеството“ (Откр. 19:10 - син. пр.).

За последните дни Бог е обещал дара на пророчеството:

„И след това ще излея Духа си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения“ (Йоил 2:28).

Има такива, които твърдят, че може безнаказно да се пренебрегнат повечето съвети на сестра Уайт, тъй като тя не е каноничен пророк. Такива предложения пренебрегват факта, че Христос обявил Йоан Кръстител за най-големия пророк. Йоан също не е бил каноничен пророк, защото не е написал нито една част от Библията.

Ние не вярваме, че Бог би поверил своята вест за последното време на някакъв „малък“ пророк. Нашата надежда между другото е, че в Божието царство ще видим сестра Уайт между най-големите пророци. Ние вярваме също, че такова различаване на степени на боговдъхновеност е без всяка стойност. Уайт или е била истински пророк, напълно боговдъхновен, или е била фалшив пророк, вдъхновен от Сатана. Приемането дара на пророчеството в службата на сестра Уайт е основа не само за подготовката на Божия народ за вечното царство, но и за приемането на Писанието като вдъхновено от Бога.

12. Съвършенството и новата теология

В някои среди на адвентистите от седмия ден думата „съвършенство“ е станала табу (нещо, което не трябва да се докосва, нещо непостижимо). За това трагично състояние на нещата много допринесе новата теология. Тези, които приемат поканите на Библията и Духа на пророчеството за свят живот, се страхуват че ще бъдат белязани с прозвището „законници“ и „перфекционисти“ (хора на буквата, стремящи се да постигнат спасението чрез лични заслуги).

Когато четем Библията можем да видим, че думата съвършен (от англ. perfekt) често се употребява. Мнозина в стремежа си да отвърнат вниманието от библейското учение за съвършенството на характера, твърдят че Библията, там където споменава за съвършенство, има предвид порастване или духовна зрялост. Не се съмняваме, че в някои случаи това е възможното значение, искаме

обаче да обърнем вниманието на неприложимостта на това тълкуване на определени места. Нека да разгледаме например най-силната Христова покана:

„И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец“ (Мат.5:48).

Ако бихме искали да преведем значението на думата „съвършен“ със „зрялост“ или „пълнолетие“, мислим че бихме изпаднали в голямо затруднение. Когато Адам и Ева бяха сътворени, те бяха съвършени. Всички техни способности обаче продължаваха да се развиват. Те бяха съвършени, но незрели. Така стоят нещата и с нас, когато за първи път позволим на Христос да влезе в нашия живот с пълната си сила. Можем да бъдем съвършени, но сигурно не и зрели. Божието съвършенство е безкрайно и то не може да бъде постигнато от нас, защото то изисква непрекъснато обогатяващо се познание за Него. Нито ангелите имат толкова съвършенство. Сигурно дори и в царството на изкупените такава степен на зрялост не ще постигнем. Но Господ е обещал да ни даде Своята сила за победа над греха. Нашето съвършенство е зависимо. То е зависимо от силата на Христос всеки миг, стъпка след стъпка, побеждавайки над изкушенията.

Прекалено много вярващи в нашата църква смесват думата „съвършенство“ (perfektion) и „перфекционизъм“ (perfektionism - законничество, основано на спасение чрез дела). За отбелязване е факта, че сестра Уайт в своите книги безброй пъти използва думата „съвършен“ (perfekt). Постоянно представя съвършенството като дар, даден от Бога, за всеки предал се на Него християнин. По-нататък твърди, че Бог не само вмениява (присажда) Своята правда, но също и придава. Известен ни е само един цитат, където сестра Уайт е употребила думата перфекционизъм. Той се намира в книгата „Опитности и видения“:

„Бог не желае да повери грижата за свето скъпоценно стадо на човечи, чийто разум и разсъдък е отслабнал поради по-раншни заблуди, и които чрез поведението си, докато са били пленени в заблудата на спиритизма и перфекционизма са позорили себе си и делото“ (Оп.в.,стр.82 бълг.101 англ.).

В по-късни издания на „Опитности и видения“ в забележка е дадено следното Божие разбиране:

„Някои от ранните адвентисти скоро след опитността на 1844 г. загубиха връзката си с Бога и изпаднаха във фанатизъм. С тези екстремисти Е.Уайт воюваше чрез принципа „така казва Господ“. Тя предупреждаваше от такива, които проповядват за съвършенството на тялото, което не може повече да греши. За такива тя по-късно писа: „Те учат, че тези които са осветени, не могат вече да грешат. Това естествено водеше към вярата, че желанията на осветените са винаги правилни и без всяка опасност да бъдат изкушени в грях. В съгласие с този софизъм, те извършиха най-гнусните грехове под мантията на

освещение. Чрез тяхното измамно месмерично влияние те постигнаха голямо въздействие над някои от своите приятели, които не виждаха нищо лошо в тези привидно добри, но измамни теории... Бяха ми ясно показани измамите на тези фалшиви учители и аз видях ужасният доклад, записан срещу тяхното име в паметната книга и голямата вина, която лежи върху тях поради изповядването на съвършена святост, докато техните дела бяха всекидневна обида в очите на Бога“ (Оп.в., стр.301 англ.).

Това движение от педесетте години, за което споменава сестра Уайт, беше много подобно на движението за осветена плът от 1900 г., когато хората проповядваха святостта на плътта, докато вършеха най-гнусни мерзости.

Центърът на вестта от 1888 г. в Минеаполис и вестите за оправдание чрез вяра, които последваха, беше правилното разбиране на евангелието в светлината на Голгота, където кръстът беше център както на оправданието, така и на християнската победа. Задачата на тази вест беше да отстрани законничеството, което преобладаваше, макар и несъзнателно, като решаващ фактор за спасение. Вместо това, в светлината на Голгота беше доказано, че нашето оправдание и освещение (Еф.5:25-27; Евр.10:10; 13:12) може да бъде разбрано само в контекста на това, което Бог е извършил за нас чрез Своя Син Исус Христос.

В църквата на адвентистите от седмия ден въпросът за съвършенството и перфекционизма беше представен объркващо и неясно. Преди известно време Колин проповядваше в Холандия на тема за съвършенството и перфекционизмът. Преди проповедта си искаше да се увери дали цитатите, които е използвал от Библията и Духа на пророчеството, са преведени точно и на холандски език. След сравнението на всички места преводача го увери, че цитатите и в двата езика са едни и същи. Когато обаче стигнаха до сравняването на цитата, засягащ перфекционизма в книгата „Опитности и видения“, преводача се ужаси. Той откри, че холандските преводачи са използвали в превода на думата перфекционизъм, дума, изразяваща съвършенство. Този превод грозно изопачи значението, което му е дала сестра Уайт. И така разбрахме, че нашите холандски братя нямаха никаква представа за истинския смисъл на това предупреждение, съдържащо се в този параграф.

Перфекционизмът е изграден на заслугите на човека. Истинското съвършенство на християнския характер е точно обратното, пълна противоположност на законническия перфекционизъм. То е дар Божии, който се дава чрез заслугите, жертвата и службата на Божия Син. Съвършенството е постижимо за всеки, който верно отговори на Христовата претенция върху неговия живот.

Перфекционизмът учи, че човек може в този живот да достигне точка, зад която няма никакъв растеж и развитие, защото е

постигнал послушанието на безкрайната Божия воля. То също учи, че в това състояние човек не може вече да съгреша. Нито едно от тези твърдения не се основава върху Словото Божие и затова е достойно за отхвърляне.

През последните години в църквата на АСД са се прокраднали теории, засягащи учението за съвършенството, които са още по-фини от тези, които пропагандира новата теология. Навсякъде днес се проповядва, че **ние грешим защото сме грешни, а не сме грешни, защото грешим.** Това е една разновидност на августинските представи за наследствения грях. Тук не се прави разлика между естеството, което сме унаследили и характера, който градим. Ние се раждаме с грешно естество и само в силата на Христос може да изградим съвършен характер. Като необърнати вършим това, което ни заповядва наклонността на нашето грешно естество и сме неспособни да преодолеем изкушенията на Сатана. Когато обаче се обърнем, Христос ще ни осигури победата и ще ни направи силни, за да постигнем съвършен характер.

Ако прибягваме до такива идеи, че грешим защото сме грешни, ще добием впечатлението, че Христос е имал някакво смесено естество, което е показвало качествата на Адам, които е имал преди грехопадението и след това. Това опортюнистическо виждане показва, че този, който го предлага, вярва че Христос е унаследил физически падналото естество на Адам, но е имал същевременно безгрешно духовно естество.

Това твърдение, което няма корени в Библията, нито в Духа на пророчеството, е най-опасното от всички. Отново потвърждава, че привържениците на такива идеи неразумно приемат дуалистичните теории на гръцкото езичество. Адвентистите от седмия ден никога не са отделяли душата от тялото. Основа на нашата здравна реформа е, отхвърлянето на този дуализъм. Напълно невъзможно е за човешкото физическо естество, да бъде паднало и същевременно духовното му естество да бъде безгрешно. Не може да съществува някакво смесено естество. Отново е нужно да подчертаем, че трябва да се прави разлика между естеството и характера. Христос е притежавал човешко паднало естество¹, но Неговият характер е бил винаги съвършен. С това Той ни е пример.

„Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му“ (1Петр.2:21,22).

Че Христос е притежавал паднало естество, можем да видим от Неговото сгромолясане под тежестта на кръста. Това беше резултат на естеството, което е било отслабнало от греха през всичките 4000 години.

Важно е да обърнем внимание на това, какво всъщност

представлява библейското съвършенство:

1. Съвършенство не означава свято тяло (плът).

Нашето грешно, паднало естество няма да се промени докато това смъртното не бъде облечено в безсмъртие и това тленното в нетление при идването на Исус Христос. Тази промяна се нарича прославяне. Но чрез силата на Христос, Божиите деца ще постигнат победа над всички изкушения на Сатана, не чрез човешка сила, но чрез Божиата сила.

2. Съвършенството при никакви обстоятелства не гарантира имунитет срещу бъдещи грехове.

Победата днес още не е гаранция за победата утре. Обръщането трябва да е всекидневна опитност, ако искаме да притежаваме силата на пребъдващия в нас Христос. Възможно е да паднем; това е тъжна опитност на всеки един от нас. Но колко чудна е мисълта, че когато това вече е факт, „имаме Ходатай при Отца, Исуса Христа праведния“. (1 Йоан.2:1). И на същото място Словото призовава Божиите деца, да не грешат.

Някои ни задават въпроси като: „Ти съвършен ли си?“ или „Познаваш ли някой, който да е съвършен?“ Това са въпроси, на които не е дадено на никой човек да отговори, и затова не заслужават внимание. Йов беше съвършен човек:

„После Господ рече на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и праведен, който се бои от Бога и се отдалечава от злото?“ (Йов 1:8).

Но Йов не дръзна да твърди за себе си това. Обратното на това; той въобще не го е съзнавал:

„Даже ако бях праведен, осъдили ме биха собствените ми уста; ако бях непорочен, Той би ме показал опърничав. Макар да бих бил непорочен, не бих зачитал себе си, презрял бих живота си“ (Йов 9:20,21).

Светиите са последните, които ще говорят за себе си, че са годни за небето. Те винаги ще чувстват своето пълно недостойнство.

Бог никога не би могъл да повери разпространяването на Своята последна покана за света на хора с развален характер, на хора с недостатъци. Мнозина слушатели се отвърщат от вестта не защото не могат да я повярват, но заради несъответствието между проповядването на вестта и живота на вестителите. Бог не ще допусне последната Му покана за света да бъде унищожена, като се проповядва от устата на хора, живеещи в греха, но Той ще се погрижи всички обитатели на света да получат чистата и верна покана, от святи вестители, за да могат те да се решат за вечността.

В действителност завръщането на Господ Исус е зависимо от съвършенството на Неговия народ. Като адвентисти от седмия ден, често се съсредоточаваме върху фалшиви цели. Ревностно изработваме

програми, за да насърчаваме народа да дава свидетелство за неговата вяра. Но по неоснователни причини, с трагична лаодикийска самонадеяност, която здраво е пуснала корени между нас, само малцина се интересуват да вземат участие в чудното спасение, което Бог ни е осигурил. Нашето усилие трябва да се съсредоточи върху реформацията ни. Веднага щом в сърцето на хората бъде извършена реформа, тогава те ще могат да предадат Неговата истина на света и няма да има нужда от никаква изкуствена програма или план, за да им напомня тяхната отговорност. Тяхната върховна подбуда ще бъде резултат от изпълването им със Святия Дух.

Напоследък, заедно с дисхармонията на учението и действителния живот на църквата, с висок глас се апелира за единство. Но само малцина разбират единствената основа, върху която ще се осъществи завръщането на Господ Исус. Той няма да се върне, докато Неговият народ не бъде осветен чрез истината. Защото само това ще даде за резултат единството, което ще позволи на Господа да въоръжи със сила Своя народ, за да се даде последния висок вик от Откр.18:1-5. И именно това евангелие ще обхване всеки кът от земята. И тогава нашият Господ и Спасител ще се яви, за да изкупи Своите очакващи Го светии.

Ние знаем, че Исус няма да дойде, докато това евангелие не бъде проповядвано на всеки народ (Мат.24:14). Макар че се полага изключително усилие адвентистите от седмия ден да разнесат тази вест на целия свят, трябва да признаем факта, че по-голямата част от жителите на този свят никога не са чули името адвентисти от седмия ден, още по-малко събуждащите истини, които Господ ни е поверил.

Също знаем, че Христовата покана няма да се даде на целия свят, преди Божия народ да бъде облечен със силата на Святия Дух, за да бъде годен да извърши това дело. Дадено ни е обещанието, че силата, която ще получим ще бъде по-голяма от тази на петдесетница. Тогава тази блага вест беше дадена по такъв невероятен начин, че Павел можа да напише още преди падането на Ерусалим, че благовестието е било „проповядвано на всяка твар под небесата“ (Кол.1:23).

Знаем още, че няма да получим Святия Дух докато Божият народ не се съедини:

„Когато настана денят на Петдесетница, те всички в единомислие бяха заедно“ (Деян.2:1 - син.пр.).

Същото единство трябва да настъпи в края на времето, преди Бог да ни обдари със Святия Дух.

Как може да се постигне такова единство? През последните години чухме безброй проповеди, ообещаващи единство. Всички те разглеждаха прекрасната вест на Исусовата молитва:

„...да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил“ (Йоан 17:21).

Нито една от тези проповеди, които чухме, не се придържахме

за тази единствена основа, върху която може да се постигне това единство. Този принцип е така важен, че Христос в своята молитва го повтаря два пъти:

„Освети ги чрез Твоята истина, Твоето Слово е истина“ (Йоан 17:17 - син.пр.).

„И заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината“ (Йоан 17:19).

Няма да има никакво единство, докато Божия народ не бъде осветен. Всеки друг повик е повик за фалшиво единство; един вид антиединство, защото е основано на своето унищожение. Често пъти това са покани за компромис, за общо схващане, солидарност, формалност, покани за по-тихо наблягане на отличаващите ни истини. При тези условия Бог не може да даде чистото единство. А това е от такава важност, че сестра Уайт писа:

„Единството е неизбежен резултат от християнското съвършенство“ (SL, стр.85 от англ.).

Единството, каквото често погрешно се проповядва, не е нашата цел. То е естествена последица от християнското съвършенство. С болка констатираме, че широко разпространената философия на учението „грешни и живеи“ има за резултат объркване, пустота и разделения. Чак когато народа приеме вика за съживление, покаяние и реформа в живота, като последица ще дойде истинското единство. Оттова зависи Христовото идване. Но за съжаление мнозина няма да приемат тази Негова покана. Последното пресвяване ще настъпи при преследването и гоненията и ще премахне всички, които постоянстват в своя егоизъм и остават в света.

Ударението върху второто идване на Господ Исус трябва да бъде сложено чрез съсредоточаване върху основно разбиране на Божията истина. Само тези, които бъдат изпълнени със Святия Дух, ще получат това разбиране. Бог кани всеки един от нас да изследва Неговите слова, и то както лично, така и зедно. Да изследваме, да разбираме, и след това да молим Святия Дух за помощ при пренасяне на тези истини в тъканта на нашия живот, за да можем да бъдем осветени и направени съвършени.

Най-голямата бариера за съединяване на църквата днес, са съвременните атаки върху учението за съвършенството на характера, които не престават да бушуват между нас. Няма нищо по-пагубно и по-задържачо Христовото идване, от тази вдъхновена от Сатана измама. Ние трябва с голяма искреност, простота и смирение да се хванем за Божиите обещания и да Му позволим да извърши за нас това, което ние сами не можем. Недопустимо е в молитвата да казваме: Господи, предавам сърцето си на Тебе, защото сме неспособни на това. Можем обаче да помолим Христос, да вземе живота ни и да направи за нас това, което сами за себе ние не можем да извършим. Той е обещал:

„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може

да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите“ (1Кор.10:13).

„А на Онзи, Който може да ви пази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава“ (Юда 24).

„Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее, за да ходатайства за тях“ (Евр.7:25).

„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда“ (1Йоан.1:9).

„...чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света“ (2Петр.1:4).

„Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели“ (Откр.3:5).

„И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите“ (Откр.19:8).

„Блажени са, които изпълняват заповедите Му, за да имат право да ядат от дървото на живота и да влязат в града през портите“ (Откр.22:14).

„Те го победиха с кръвта на Агнеца и със словото на своето свидетелство, и не милееха за душата си дори до смърт“ (Откр.12:11).

„Тук е търпението на светиите; тук са тия, които пазят заповедите Божии и вярата в Исуса“ (Откр.14:12).

„Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му“ (1Петр.2:21,22).

„Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела“ (Тит 2:14).

„...и ни учи да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят“ (Тит2:12).

„...да пазиш тая заповед чисто и безукорно до явлението на нашия Господ Исус Христос“ (1Тим.6:14).

„...докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости“ (Еф.4:13,14).

Какви чудни уверения ни предлагат тези стихове! Сестра Уайт също се присъединява към тях:

„Ти си признал своите грехове и твоето сърце ги е отхвърлило, иди тогава при Него и искай да прости греховете ти и да ти даде ново сърце. После вярвай, че Той ще го направи, защото го е обещал“ („По стъпките на Христос“, стр.49,50 - англ.ор.).

Ние започнахме ясно да осъзнаваме чудните обещания за християнско съвършенство и победа, които Христос предлага на тези, които му позволят Той да върши Своео спасително дело в тях. Това не е законничество, защото не е зависимо от човешките заслуги, но от заслугите на нашия Господ и Спасител Исус Христос; от Неговата смърт и служба в полза на всеки един от нас. Христос ще има народ, който напълно ще отразява Неговия характер. Той ще има верна армия, чиято по-голяма част ще бъде изградена от младите, на които ще бъде поверено да разнесат тази тържествена вест до края на света. Това ще са хора, които са позволили на Христос да оправдае техния живот. Разнасяна чрез истинския Дух, тази вест ще бъде дадена на всички обитатели на земята. Те ще следват Агнеца, където и да отиде.

Забележка:

1 Сестра Уайт използва думата "паднал" или нейната равнозначна - "грешен" във връзка с Христовото естество, най-малко в четиридесет случая. Нито веднъж тя не споменава за Неговото естество, че е непаднало или безгрешно. В книгата "Животът на Исус" на страница 117 от английския оригинал, когато говори за Неговото грешно естество, тя подчертава, че това обхваща и Неговата морална същност. Виж страница 29 от тази книга.

13. Евангелието и новата теология

Едни от основните стълбове в ученията на новата теология е твърдението, че светиите ще продължават да грешат чак до второто идване на Исус. В подкрепа на тази измама беше изработена сложна теологична конструкция, от която трябва да се види, че на човека е невъзможно в този живот да постигне победа над греха. Тази атака срещу християнското съвършенство не е нищо ново. Още в осемнадесетото столетие с нея се срещна и Джон Уеслей. Един от най-големите противници на християнското съвършенство по това време беше граф фон Цинцендорф, известен теолог. В коментар на вижданията на Цинцендорф, Уеслей отбеляза следното:

„Трудно можем да намерим в Словото друго твърдение, което да засегне хората толкова много, както това. Мнозина дори не могат да понесат думата „съвършен“. Само звукът на тази дума за повечето е мерзост, и всеки, който учи за съвършенство, което може да бъде постигнато в този живот, рискува, че ще бъде причислен между

езичниците и бирниците“ (Уеслей: „Трудовете на Уеслей“, том 6, стр.11).

По-нататък, Уеслей продължава да цитира думите на Цинцендорф:

„Не“, каза големият мъж. „Това е най-голямата от всички измами. От цялото си сърце я ненавиждам. Мисълта, че можем да победим греха, ще преследвам по целия свят с огън и меч“ (пак там).

В отговор на това Уеслей казва:

„Защо толкова чувства? Защо противниците на спасението от греха са така ревностни? В името на Бога, защо обичате толкова греха? Какво добро ви е донесъл? И изобщо, какво добро може да извърши за целия свят? Защо така се гневите на тези, които се надяват в освобождението от тъмницата на греха?“ (пак там).

Същата мисъл, изразена от Цинцендорф, болезнено е наранила представите за евангелието и в съзнанието на много адвентисти от седмия ден. Тя се предлага и от привържениците на новата теология. По рано подробно разгледахме разбирането за евангелието според лутеранската църква, а също прието и от римските епископи на Тридентския събор. Нека да си припомним заключението, което те направиха тогава и което гласеше: евангелието обхваща както оправданието, така и освещението. Това заключение беше употребено като средство за обвиняване, че истинското евангелие, обхващащо както оправданието така и освещението, е католическо и римско. Това обаче е напълно неоснователно. Освещението, прието от католическата църква, е чрез дела, докато Библията учи за освещение чрез вяра.

Някои от измамите на новата теология атакуват следващите истини, засягащи евангелието:

1. Оправданието чрез вяра е нещо повече от едно съдебно Божие дело

Новата теология се препоръчва с мисълта, че оправданието е само едно съдебно Божие дело, което се извършва напълно независимо и отделно от човека. Тя твърди, че в оправданието няма човешки елемент, участие. Вестта на адвентистите от седмия ден, обратно на това учи, че оправданието изисква пълно предаване на волята. Не можем да бъдем оправдани чрез силата Христова без това предаване.. Неправилно се използват някои изрази на ап.Павел, в това число и този:

„А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вмения за правда“ (Римл.4:5).

Мнозина, използвайки този стих, проповядват, че Бог оправдава нечестивия в неговите грехове. Отричат, че при обърнатите хора се стига до промяна на посоката от грях към правда. Те твърдят дори и това, че единствената разлика между пианицата в канавката и

спасения човек е това, че втория е приел оправдаващата Христова благодат.

Някои отиват толкова далече, да учат че всичко, което трябва да направим, е да кажем, че вярваме в Христос. Истина е, че Бог оправдава нечестивия, защото всички сме грешни. Но съвсем сигурно е, че няма да оправдае този, който остане в това състояние. Мисионери обръщат езичници, но те не са обърнати докато постоянстват в своите езически обичаи и навици. Юда съвсем определено посочва, че нечестивите със сигурност няма да получат Божието царство.

„За да извърши съд над всички и да изобличи всички нечестивци между тях за всички дела, които са извършили с нечестие си, и за всички жестоки думи, които са изrekli против Него нечестивите грешници“ (Юда 15-син.пр.).

Исус сам казва:

„Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние“ (Лука 5:32).

Оправданието изисква промяна на живота.

„Защото не законослушателите са праведни пред Бога; но законоизпълнителите ще бъдат оправдани“ (Римл.2:13).

„Нека остави нечестивият пътя си, и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа, и Той ще се смили за него, и към нашият Бог, защото Той ще прощава щедро“ (Ис.55:7).

„Отдалечавай се от всяка несправедлива работа, и не убивай невинния и праведния; защото Аз няма да оправдая нечестивия“ (Исх.23:7).

„Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост“ (Пр.28:13).

Соломон осъди този, който оправдава нечестивия.

„Който оправдава нечестивия и който осъжда праведния; и двамата са мерзост за Господа“ (Пр.17:15).

Бог не може да оправдае някой, който не напуска греха си. Великият принцип на новородението поставя следния принцип, именно, че Бог обновява тези, които оправдава, за да могат да вървят в силата на Неговата благодат.

Адвентистите от седмия ден вярват, че Бог е направил оправданието достъпно чрез Неговия Син Исус Христос.

„И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос“ (Римл.5:1).

„Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него“ (Римл.5:9).

„Понеже в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но вяра, която действа чрез любов“ (Гал.5:6).

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами нас; това е дар от Бога“ (Еф.2:8).

Бог няма да остави човек да се клатушка в грях, себеобвинения

и себеподценяване. Той възстановява човека по Свой образ. Това беше централната тема в проповедите на д-р Елиот Вагонер и старейшината Алонсо Джонс при представянето вестта за оправдание чрез вяра, която притежаваше движеща сила, получена направо от небето.

2. Освещението е Божие съвършено дело за човека чрез жертвата и службата на Неговия Син Исус Христос.

Няма съмнение за това, че най-големия проблем в разбирането на защитниците на новата теология, е резултат от приемането на заблудата, че освещението е човешко несъвършено дело за Бога.

Веднъж Колин чу проповед, в която проповедникът твърдеше, че да се представя евангелието като оправдание и освещение, означава да се извършва духовно прелюбодеяние. На Колин му беше много трудно да се въздържа и да не прекъсне тези богохулни думи по време на обяснението. Явно трябваше да го направи. При все това, след приключване на богослужението той се опита да обясни на проповедника, че точно неправилното разбиране по този въпрос причинява големи проблеми. Колин се разбра с него по това, че оправданието е съвършено Божие дело за човека, чрез Неговия Син Исус Христос. Но той не се съгласи с него за това, в каква връзка са оправданието и освещението. Проповедникът вярваше, че освещението е човешко несъвършено дело за Господа. Когато Колин го уверяваше, че оправданието е, точно така както и освещението, според Божието Слово съвършено дело на Бога за човека чрез Неговия Син Исус Христос, проповедникът обърна нещата и отговори: „Теолозите днес гледат по друг начин на това“. В отговор Колин му каза: „Време е да отхвърлим човешките предположенията и да се върнем към библейското учение“. Проповедникът с ирония, която не е за вярване, цитира девизът: „Библията и само Библията!“ При това, той замени библейската истина с догадките на ограничения човек.

Освещението се придава само чрез вяра, не чрез дела. Но делата са неизбежна последица на осветения живот. Не съществува истинска вяра без добри дела. Библейски вярващите адвентисти от седмия ден приемат това, което вярваха християните през всички векове; че освещението е Божий дар, който е всъщност святостта, за тези, които Му предават своя живот. Сам Господ каза на Павел, че освещението, както и оправданието се извършва чрез вяра.

„Да им отвориш очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината, и от властта на сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените, чрез вяра в Мене“ (Деян.26:18).

По-нататък същата жертва, която оправдава, тя и освещава:

„С тая воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло еднаж за винаги“ (Евр.10:10).

„Затова и Исус, за да освети людете чрез Собствената Си кръв,

пострада въвн от портата“ (Евр.13:12).

„Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно омиване чрез Словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна“ (Еф.5:25-27).

Библията е така богата в уверенията си за освещаващата сила на Бога, че е трудно да разберем, как може някой да я отхвърля или да не я разбира. Обърнете внимание на следващите места:

„А Исус бе в нацапани дрехи като стоеше пред ангела. И ангелът проговаряйки рече на стоящите пред него, като думаше: Съблечете от него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти, и ще те облека в богати одежди“ (Зах.3:3,4).

„И ни учи да се отречем от нечестията и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, очикайки блажената надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела“ (Тит 2:12-14).

„Защото Бог е, Който, според благоволенията Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате“ (Фил.2:13).

„То колко повече кръвта на Христа, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог!“ (Евр.9:14).

„Нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест и с тяло измито в чиста вода“ (Евр.10:22).

„Чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света“ (2Петр.1:4).

„Блажен онзи човек, който издържа изпитния, защото като бъде одобрен ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любят“ (Як.1:12).

„Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угаждате на плътските страсти“ (Гал.5:16).

„Тук е търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса“ (Откр.14:12).

„А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя, загдето Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещението на Духа и вярването в истината“ (2Сол.2:13).

Колко богати са Божиите обещания за освещение! Всяко освещение е от Него. Няма нищо, което можем да направим, освен да Го молим, да вземе нашия живот и да извърши в него делото на своята благодат.

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и

Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от мене не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:5).

Това, което действа в човека и го възстановява от грешен в осветен, не е нищо друго освен силата на Христос.

„Нека ви направи съвършени във всяко добро дело, за да изпълните волята му, като върши у вас, каквото Му е благоугодно, чрез Христа Исуса; Нему слава во-веки веков! Амин“ (Евр.13:21).

Това е великата вест за осветението. Човек е възстановен чрез силата на Бога и направен годен за живот между ангелите и непадналите същества във Вселената.

3. Евангелието е оправдание и осветение.

Истина е, че представата за оправдание **само** чрез вяра преобладава в учението на повечето протестантски ръководители на реформацията през 16 век, обаче Библията не предлага такава представа. Думата "само" беше добавена като човешка преценка (което доведе до евтина благодат - бел.пр.).

Адвентистите от седмия ден са благодарни на Джон Уеслей, че е доразвил реформаторските принципи на евангелието. Той е разбрал, че Божията сила за осветението на Неговия народ е същата, както силата за неговото оправдание. То е основано на вярата в Христос. Обратено на това, римокатолическата представа за осветение е основана на формално изповядване на вяра и човешки дела.

Словото действително съединява оправданието с осветението в едно евангелие. Ето някои стихове, които посочват това:

„Да им отвориш очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината, и от властта на сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените, чрез вяра в Мене“ (Деян.26:18).

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда“ (1Йоан.1:9).

„Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса (оправдане), които ходят, не по плът, но по Дух (осветение). Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта (оправдание), за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух (осветение)“ (Римл.8:1-4).

„Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда („нека още се оправдава - оправдание); и святия нека бъде и занапред свят (нека бъде още свят - осветение)“ (Откр.22:11).

„Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“ (Йоан 3:5).

Дори в молитвата "Отче наш" намираме връзка между оправданието и осветение:

„...и прости ни дълговете (оправданието), както и ние простихме на нашите длъжници; и не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия (осветение). Защото царството е Твое, и силата и славата, до вековете. Амин!“ (Мат.6:12,13).

Когато напълно разберем принципите на осветението като дар Божий, който приемаме, ще познаем че Христос извършва в нас цялото евангелие. Няма сянка от законничество, нито сянка от нещо, което да се основава на човешки заслуги. Но който е оправдан и осветен чрез жертвата и службата на Христос, ще прояви добри дела. Тогава останалите ще видят тези „ваши добри дела“, които „прославят вашия Отец, който е на небеса“ (Мат.5:16).

Как точно е изразено евангелието от сестра Уайт:

„Ако Му се предадеш и Го приемеш като свой Спасител, тогава, колкото и да е бил грешен твоя живот, заради Неговите заслуги ти си почетен като праведен. Христовият характер е на мястото на твоя характер и ти си приет от Бога като че никога не си съгрешавал. Нещо повече - Христос променя сърцето ти. Чрез вяра Той ще пребъдва в нас“ („Пътят на Христа“, стр.62 англ.)

Оправдаващата и осветяващата Божия благодат е чудно изявена в боговдъхновеното Слово. Колко богато, съвършено и пълно с утеха е Христовото евангелие! То не е основано нито на човешката гордост, нито на човешкия успех. За победатата ще е нужно да се извоюват още много битки. Срещу Сатана ще трябва да се води сурова борба. Усилието, което трябва да се положи, ще е голямо, но сила за победа е напълно осигурена от Бога чрез Христос. Евангелието, което е проповядвал Павел, не беше безплодно.

„Защото не се срамувам от благовестието Христово, понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника“ (Римл.1:16).

Нашият Бог, на когото служим, е Всемогъщ. Той има не само сила, за да ни изкупи от осъждането на греха, но и да ни осигури също и сила, за да ни предпази от греха и неговото осъждане.

14. Жетва

Как да открием новата теология, за да се види какво наистина представлява тя? Това не е лесно, тъй като тук става въпрос за едно майсторско дело на сатанинската измама. Той се е предрешил под мантията на привидна, пълна с любов загриженост. Тогава не е

изненадващо, че и верните братя в ръководството са останали „безпомощни да спрат това течение на беззаконието“ (Св., том 5, стр.210).

С болка забелязваме, че някои от тези, които носят отговорности в ръководството, поддържат и подкрепят смъртоносната отрова на новата теология в сърцето и живота на Божия народ. Такива ръководители принуждават верните проповедници, други ръководители и верни членове да заемат позиция на защита, поради това че ги обвиняват в критикарство, в това че са горчиви корени, и в това, че не следват Христос. Така верните служители се принуждават да намалят силата на своето предупреждение, с което искат да предпазят своята среда от измамата; така че в крайна сметка те започват само да шептят, за да запазят лоялността си към колегите и църквата. Дори за обикновените членове не е лесно да предизвикат тревога. Верно е, че някои правят това, но те го правят с цената на изгубване на дължността си и намаляване влиянието си в местната църква. Други се излагат на заплахата от изключване.

В страни, каквито са Австралия или Нова Зеландия, тези които са верни на Божията истина, са подигравани с прозвището СВ's (concerned brethren - обезпокоените братя). Трудно може човек да бъде подценен и влиянието му подбито повече, отколкото с такова окачествяване. Не е рядко да се чува, че тези „смешни братя“ са причинили в църквата повече вреда, отколкото защитниците на новата теология.

Не е трудно да си представим, че се изисква повече от човешки кураж, за да се постави човек открито срещу новата теология, след като каквато и да е форма на протест носи след себе си подценяване и унижение на вестта. И въпреки това Божията заповед гласи:

„Никога вече не приемай да слушаш изопачаването на истината без протест“ („Избр.вести“, том 1, стр.169 англ.).

Неизбежно е, да не се гледа на тези, които протестират срещу новата теология - колкото и внимателно и с любов да го правят - като на причинители на разделения и смущения. Накрая, те ще бъдат считани за подривни елементи в църквата. За тях непрекъснато се казва, че проблема не е в тяхната вяра, но в начина на техния протест. Този начин бил причина за разцепления и разделения.

Бог предупреждава:

„Ако Бог се гнуса от някой грях повече от всеки друг, в който е обвинен Неговия народ, то това е грехът на „нищо правенето“ в критично положение. Безразличието и неутралността в религиозна криза е считано от Бога за тежко престъпление, което е сравнено с най-голяма вражда срещу Бога“ (Св., том 3, стр.281).

Да почитаме Бога, ето кое ще доведе до неизбежна съпротива. Човешкото естество не се е променило от времето на Господ Исус.

„Въпреки че беше княз на мира, Той беше причина за

разделение. Този, който донесе радостни вести и вдъхна надежда и радост в сърцата на хората, откри борба, която в най-вътрешните дълбини на човешкото сърце възбужда най-силна омраза и ненавист“ („Делата на апостолите“, стр.84 англ.).

С последователите на Христос положението няма да е различно. И най-голямата съпротива ще дойде от страна на неверните членове на църквата. Обаче Исус ни дава уверението:

„Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име“ (Йоан 16:23).

Отпадането на неверните членове на църквата, причинено от проповядваната истина в цялата ѝ яснота, ще бъде страшно, но Бог обещава:

„Но има хора, които ще получат истината и те ще заемат мястото, което се е освободило от тези, които са се обидили и напуснали истината... На техните места ще постъпят хора с истински християнски принципи и ще бъдат верни слуги, които ще защитават истината в нейните верни основи и простота. Бог ще направи така, че неверните ще бъдат отлъчени от верните. Редиците на Божиите служители няма да бъдат скъсени. Тези, които са твърди и верни, ще запълнят празнините, появили се от тези, които са се възгордяли и отпаднали“ (Мараната, 200).

При наличието на такова вероотстъпване, е грях и предателство да се мълчи. Кръвта на невинни души, жертва на теологията „греси и живеи“, ще лежи на тези, които задържат предупреждението.

„Тук ние виждаме, че църквата - светилището на Господа - ще бъде първата, която ще почувства Божия гняв. Старейшините, тези на които Бог е поверил голяма светлина и които трябваше да бъдат стражи на духовните интереси на народа, са се явили като предатели на оказаното им доверие. Те са заели становище, че не е нужно да търсим Божиите чудеса и забележителни прояви на Неговата сила, както в миналото. "Времената се различават" - тези думи подкрепят тяхното неверие и те казват: "Господ няма да направи нито добро, нито зло. Той е прекалено милостив, че да посети Своя народ със съдби". И викането на тези, които никога няма да вдигнат своя глас като тръба, за да покажат на Божия народ неговите престъпления и на Якововия дом греховете му, е: "Мир и безопасност". Тези неми кучета, които не искат да ляят, ще почувстват справедливата Божия отплата“ (Св., том 5, стр.211)

Защо е такъв проблем за ръководителите на църквата, да направят нещо с новата теология? От опит можем да споменем няколко причини:

1. Някои ръководители сами не са на ясно по отношение стълбовете на истината в църквата на остатъка. Мъгляво чувстват, че нещо не е наред, но дори не съзнават катастрофалните размери на тази

криза. И когато се разисква на събранията този проблем, те казват кротко на проповедниците на новата теология, да бъдат внимателни, и често пъти това е съпроводено с уверението, че ръководството е на тяхна страна.

2. Повечето отговорници са така заети с множеството избори, на които трябва да присъстват, че тяхното собствено търсене на истината е само "от време на време".

3. Официалната формулировка на това, което вярват адвентистите от седмия ден, е завоалирана по такъв начин, че основни стълбове, каквито са победоносния християнски живот, естеството на Христос и очистването от греха, изглеждат така разпространени и общи, че с изключение на най-ревностните защитници на новата теология, всички останали с доверие ги приемат. И понеже не застават директно срещу тези стълбове на вярата, затова е много трудно да се разобличат и вземат мерки срещу тях.

4. Много учители на новата теология проповядват неутрални теми. Те избягват настоящата истина, и при това не проповядват никаква измама. Както казва Господнята служителка, това отваря врата за Сатана.

„Божие Слово съдържа много скъпоценни истини, но тъкмо „настоящата истина“ е, от която стадото сега се нуждае. Аз видях опасността, когато някои вестители изоставят важните точки на настоящата истина и се спират на такива неща, които не допринасят нищо за единодушието на стадото и за осветяването на душата. Сатана ще използва всеки удобен случай, за да навреди на делото. Но такива предмети, като светилището във връзка с 2300 денонощия, Божиите заповеди и вярата Исусова са напълно пригодни, за да обяснят началото на адвентното движение (началото на очакването) и заключителното адвентно движение (краят на очакването, когато сме пред прага на неговото изпълнение); да посочат какво трябва да е нашето настоящо становище; да послужат за приемане на вярата на мястото на съмненията и да ни дадат сигурност за славното бъдеще“ („Опитности и видения“, стр.63 англ.;47 бълг.)

5. Фината теология „греси и живеи“ е така увличаща, че не е за учудване, защо толкова проповедници спечелват за идеята си повечето членове на своята църква. Лесно успяват, да напълнят мястото на молитвения дом със свои ревностни последователи. А на малцината, които не я приемат, не се обръща внимание или са считани за законници.

6. Учители и проповедници на новата теология много рядко са достатъчно убедени. По тази причина те избягват да заемат становище за учения, с които биха могли лесно да бъдат оборени. Те често се показват като че ли са търпеливи и любезни към тези, които се противопоставят на техните измами. Верните пък изглеждат като че ли те смущават Израил. Ние обаче, трябва заедно с Илия смело да заявим:

„Не смущавам аз Израила, но ти и твоят бащин дом; защото вие оставихте Господните заповеди и ти последва ваалимитите“ (3 Царе 18:18).

7. Вестта на проповедниците на новата теология често има вид на вест христоцентрична и пълна с любов. И въпреки това, тези хора отхвърлят самия живот, ученията и службата на Христос.

Обикновено тези седем доводи са причина, пастири и учители, които дръзват да водят своето стадо по пътя на фалшивите си виждания, да не биват наказвани, преди плодовете на тяхното учение напълно да се развият. До днес явно е била нанесена не малко непоправима вреда. Това положение на нещата ни напомня за собственика на дом, който не е знаел, че неговия дом е разяждан от термити чак до момента, когато къщата се срутила върху него.

Не съществува никакъв път, който да проповядва теологията „греси и живеи“, без при това, като последица, човек да не затъне в дълбоката гиня на греха. И така мнозина от тези, които са се привързали към новата теология, показват празнотата на тяхната теория, чрез любовни връзки, изневери към съпругите си, брачни разводи, та дори и пианство. Развалата в тази област е ужасяваща. Вземат се мерки срещу греховете, които се извършват в такива чудовищни размери. Но тогава, както вече опитността ни показва, мнозина членове, които се намират под така силното и омагьосващо влияние на греха, започват да обвиняват съветите в липса на любов и неспособност да прощават.

Отгоре на това, самите ръководители, които организират това разследване, са неспособни да разпознаят теологичната основа на непреодолимата сила за вършене на грехове и то в такъв голям мащаб.

Читателят може би ще попита, какви са белезите, откриващи проповедниците, които имат наклонност към новата теология. Точките, които тук ще посочим, не означават, че проповедникът съзнава своята принадлежност към новата теология. Много от тях дори ревностно отричат това.

1. Ако след изслушването най-малко на три проповеди, не знаете какво всъщност вярва този проповедник или основата на която стои, много вероятно е, той да няма истинско убеждение за истината.

2. Ако темата на неговата проповед се съсредоточава постоянно върху любовта, без да показва връзката ѝ с Божия Закон, тогава сигурно мощно е привличан от новата теология.

3. Ако вашият проповедник подчертава оправданието, голготския кръст и Божията благодат, като при това пренебрегва или умаловажава първосвещеническата служба на Христос и Божията правда, тогава бъдете нащрек!

4. Ако пастирът ви не споделя мнението ви за нуждата от призоваване към съживление, покаяние и реформация, вашата църква ще се окаже в големи затруднения.

5. Ако не чувате вести, засягащи основните стълбове на адвентната вяра, истината и ученията се пренебрегват, тогава вашият пастир е неверен на поста, за който е призван.

6. Ако поредицата от проповеди, които слушате в църквата, може също така да чуete в коя да е друга църква, например евангелска, тогава трудно може да се повярва, че вашият пастир е верен на адвентната вяра.

7. Ако пастирът живо се интересува от екуменически въпроси, от смяната на служещи проповедници от други деноминации, за проповеднически общества във вашия град или вашия район, ако прави малко за това, да има евангелизация, то тогава тук има голям проблем.

8. Ако пастирът пренебрегва, умаловажава или рационализира Духа на пророчеството, тогава можем да бъдем сигурни, че този човек няма право да бъде проповедник в Божията църква.

Днес сме изправени пред следните факти: почти половината от нашите членове по целия свят и 60% от членовете в Северна Америка в събота не са в молитвените домове; около 70% от младежите в Северна Америка напускат църквата; не знаем колко от тези, които остават са обърнати (покаяни); десетъците и даренията не растат умерено с прираста на членовете: прекалено често явление е намалената нравственост, има повече светски удоволствия, пренебрегване на проповедите в църквата и пренебрегване различаващите ни истини. Членството в църквата не изисква никаква жертва.

Единственият отговор на смъртоносната нова теология е издигането на истинския Исус; на Христовата любов, правда и чистота; на Христос, чийто Закон е изява, отражение на Неговия характер; издигането на Христос Всемогъщият.

Сатана и неговите последователи ще бъдат демаскирани и ще се види какво в действителност представляват - вълци в овчи кожи. Трябва да открием на дневна светлина сатанинското майсторско дело на измама и така да видим в правилна светлина представената ни любов, като равнодушие; загрижеността - като стремеж към печалба и удоволствие; прощението - като компромис към греха; лъжливостта - като себевъздигане и безкритичното отношение - като страх и слабост. Истинската любов показва най-висш интерес към ценните души, за които е умрял Христос.

Сега е време да извикаме с цяло гърло и да не се бавим, да наречем грехът с истинското му име; да бъдем така верни към принципите, както стрелката на компаса, която сочи полюса; да стоим дори скалите да падат; да не се поддадем на ласкателства, подигравки, подкупи, дори заплашвания. Време е да издигнем знамето на Княз Емануил, да бъдем защитници на вярата; да бъдем готови по-добре да умрем, отколкото съзнателно да извършим един единствен грях; да бъдем стражи на Сионовите стени. Това е време, в което Божият народ трябва да бъде призван в истината и правдата чрез кръвта на Агнеца.

Време е да приготвим пътя за Господа и да направим прави пътеки за Него. Вече е време да ускорим завръщането на Христос чрез прогласяване любовта, милосърдието, търпението, чистотата, правдата и второто идване на нашия благословен Господ и Спасител.

Някои се страхуват, че ако адвентната вест бъде проповядвана в нейната чистота, мнозина ще напуснат редиците на църквата. Истината обаче, е точно обратната. В резултат на проповеди и учения, които нямат нищо общо със съсредоточаване погледа върху Христос, със съживяване на тяхната сила и приготвление за второто идване на Господа, загубата на членовете е голяма. Само такава вест, пропита с истинско състрадание, любов и сила, ще е способна да разпознава, ще привлича мъже и жени към царството небесно и към църквата на адвентистите от седмия ден.

Ние се насърчаваме, както от растящия брой работници, така и от обикновените ярващи, които са готови да се вдигнат и откъснат от своята уплаха и равнодушие. Докато броят на отпадащите от истинската вяра ще се увеличава все повече с приближаването ни към края на времето на изпита, местата на неверните ще бъдат запълнени с новообърнати за истината Христова. Въпреки че нашата верност ще бъде изпитана с огън, имаме чудното обещание:

„И ще бъдете мразени от всички, заради Моето име; но който устои до край, той ще бъде спасен“ (Марко 13:13).